

РОБЪРТ АСПРИН МИТИЧНА БЪРКОТИЯ

ФАНТАСТИКА

®

АРГУС

РОБЪРТ АСПРИН МИТИЧНА БЪРКОТИЯ

Превод: Кънчо Кожухаров

chitanka.info

Животът на дворцовия магьосник съвсем не е мирен и тих. Особено когато Скийв се превръща в дубльор на самия крал. Тогава дебалата вълшебница Маша му става чирак, Аахз се губи някъде по друг бизнес, а пък мутрите от Сгандия претендират за... Изобщо настъпва същинска митична бъркотия, от която единствено майстор като Асприн успява да излезе с чест.

Открий какво най-малко очакваш да направи противникът ти и после можеш да разчиташ, че точно това и ще направи!

Робърт Асприн
(под псевдонима Ришельо)

ГЛАВА ПЪРВА:

*Има нещо относно относително близките
роднини, което е добре да се каже... налага се да
се каже, защото не може да бъде отпечатано!*

А. АЙНЩАЙН^[1]

Може би ако него ден не бях потънал толкова в мислите си, когато влязох в моето жилище, нямаше да ме спипат неподготвен. Кой в края на краищата очаква да го изненадат с магическа атака тъкмо докато прекрачва прага на стаята си?

Добре, добре! Вярно, че аз съм дворцовият магьосник на Посилтум и може би напоследък си бях поизградил известна репутация. Въпреки това би следвало да мога да си вляза вкъщи, без да ми скачат! Искам да запитам: ако един чародей не е в безопасност в собственото си жилище, възможно ли е изобщо да бъде някъде в безопасност?

Задраскайте този въпрос!

Той ми прилича на ония неща, дето моят учител ми ги разправя, за да ме увери, че изборът на магията като област, където да правиш кариера, не е най-сполучливият начин да си осигуриш нормална продължителност на живота. Разбира се, в случая нужда от много убеждаване няма. Действията говорят по-силно от думите, а откакто се записах за негов чирак, онова, което ставаше, бе достатъчно гръмогласно, та да ме убеди, че битието на магьосника не е особено мирно и тихо. Само като си помисля, че броени дни след нашата среща бяхме линчувани от голяма разгневена тълпа... че и окачени да висим на вратовете си... Но аз се отвличам.

Започнахме с туй, че просто си влязох в стаята. Да, просто! И там ме чакаше един демон, по-точно первект. В това няма нищо необичайно. Аахз, учителят, за когото споменах преди минутка, е от Перв. Всъщност с него делим общо жилище. Та *необичайното беше,*

че демонът, дето ме чакаше, не се оказа Аахз! Е, аз не съм срещал много перфекти... ха, единственият, който познавам, е Аахз... ама пък го познавам доста добре, но този мъж не беше той!

Гостът бе по-нисък от моя ментор, люспите му бяха в малко по-светъл нюанс на зеленото, а златистите му очи — разположени по-близо едно до друго. Нещо повече, той не се усмихваше... докато Аахз винаги се усмихва, дори когато е бесен... *особено* когато е бесен. За средния наблюдател тоя непознат и Аахз може би биха си приличали, но за мен те се различаваха колкото девол от имп. Естествено преди време не умеех да отлича девол от имп. Това казва нещичко за компанията, в чиито рамки се движех напоследък.

— Кой си ти? — запитах.

— Ти Скийв?

— Да. Аз Скийв. Ти кой?

Вместо отговор почувствах как невидима ръка ме вдигна във въздуха и ме завъртя през глава, докато най-накрая се спрях, увиснал с перчема надолу на метър над пода.

— Не ми хитрей бе, боклук. Разбрах, че някак си впримчил един мой роднина. Искам си го обратно. Ясно?

И подчерта думите си, като ме смъкна с няколко педи, а сетне използва тази повърхност, за да ми чукне рязко главата.

Може и да не съм най-великият магьосник, който е живял някога, но схващах какво върши. Напрягаше ума си, та да ме левитира из стаята. Аз самият от време на време съм го правил с дребни предмети. Разбира се, хрумна ми, че *аз* не съм дребен предмет и че си имам работа с някой, дето е малко по-печен от мен в магическите изкуства. Така че ми се видя по-разумно да си сдържа яда и да внимавам за своето поведение.

— Ти познаваш Аахз?

— И още как! И си го искам обратно.

Последните думи бяха придружени от ново главочукване. Дотук беше с моята толерантност.

— Тогава би трябвало да го познаваш достатъчно добре, за да си наясно, че никой не може да го задържи против волята му!

Перчемът ми пак се устреми към пода, но спря току пред целта си. От превъртаното ми положение донейде се виждаше как демонът се потупва замислено с пръст по брадичката.

— Вярно е — промърмори. — Хубаво, де...

Отново бях поставен в предишната си стойка.

— ... Дай да караме от началото. Къде е Аахз и какво го държи в туй затънтено измерение?

— Аз мисля и говоря по-добре, ако краката ми са на земята.

— Ммм? Уф! Съжалявам.

И ме смъкна до нормалната ми правостояща позиция. Сега, когато вече се крепях сам на нозете си, осъзнах, че от разпита ми е останало едно цепещо главоболие.

— Той спори за военната тактика в жилището на генерал Злабрадва — издумах. — Беше такава досада, че се върнах тук. Би трябвало скоро да дойде. Тъкмо преди да си тръгна, почти бяха свършили виното.

— Тактика и вино, така ли? — направи гримаса моят посетител. — Съвсем по аахзовски. Ами другото? Защо е заседнал в такова никакво измерение като Буна и от къде на къде има вземане-даване с Великия Скийв?

— Ти си чувал за мен?

— Тук-там из измеренията — призна демонът. — В отделни кръгове мислят, че си голяма работа. Тъй че почнах да се чудя, дали не си се изхитрил някак да вържеш Аахз. Когато влезе, се бях подготвил за яка битка.

— Е, аз всъщност хич не съм толкова добър — кимнах доверително. — Започнах да напредвам истински едва през последните две години, откакто ме учи господин Аахз. Ако той не се беше лишил от магическите способности и не ме бе взел за чирак, все още щях да съм пълна дупка.

— Бинго! — заяви моят гост, като вдигна ръка. — Мисля, че току-що ми обясни цялата история. Аахз си е загубил силите и се е сдобил с нов чирак! Нищо чудно, че от някое време не се връща вкъщи. И всичките тия приказки за Великия Скийв са си просто стандартната сензационна реклама за един изгряващ талант в Аахзов стил. Така ли?

— Ние *действително* успяхме в няколко доста напечени мисии — отвърнах наежено.

— При които Аахз е организирал хореографията, а после те е избутал напред, за да обереш овациите. Нали?

— Какво е това „хореография“? — запитах. Очевидно семейното сходство отиваше по-надълбоко от люспите.

— Е, надявам се, че можеш да действаш и сам, Скийв, щот' ще взема твоя ментор на Перв.

— Но ти няма защо да го спасяваш от мен! — запротестирах. — Той е свободен да идва и да си тръгва, както му е угодно.

— Аз не го спасявам от теб, спасявам го от... Аахз. Нашият колега има прекалено раздуто чувство за отговорност, което невинаги е в негов интерес. Знаеш ли каква доходна практика заряза да пропадне на Перв, докато се е правил на шут тука с теб?

— Не — признах.

— Хм, ами всеки ден, в който го няма, той губи пари... а това значи, че семейството също се лишава от пари.

В този момент се отказах от спора. Още в самото начало на моите отношения с Аахз бях проумял какво губивреме е да се опитваш да внушиш на някой первект да не се интересува от мангизите. Фактът, че господинът е бил готов да пожертва един стабилен доход, за да работи с мен, беше невероятна лепта за нашето приятелство... или за чувството му за дълг. Разбира се, даден спор може да се спечели по различни начини.

— Ами, както вече ти казах, аз не съм в състояние да го спра — подметнах невинно. — Ако успееш да го убедиш, че повече не се нуждаят от него...

— Няма да стане, головодник такъв — озъби ми се демонът. — И двамата знаем, че туй не ще го накара да зареже един чирак. Смятам да го прикоткам на Перв с нагла лъжа. А ти *ще си държиш* устата затворена, ясен ли съм?

— Но...

— ... Защото ако не я затваряш, ще се постарая на Буна да не остане нищо, което да го задържа... теб имам предвид! Сега, преди да си се опитал да си мериш магията с мен, запомни нещо. *Ти* дотук си учил две лета при Аахз. Аз пък съм завършил след повече от триста години чиракуване. В момента съм готов да си живея живота и да ти позволя и ти да живееш своя. Би трябвало да си способен да си изкарваш хляба с наученото до днес, а може би по-нататък ще успееш да усвоиш още няколко нови трика. *Обаче* ако ей сега ми попречиш, от

тебе няма да остане и толкова, че да се попие с гъба. Разбрахме ли се един друг?

Изведнъж осъзнах защо никой от онези, които срещаме по време на нашето плуване из измеренията, не проявяваше никакъв мерак да се захваща с перфект. Освен туй осъзнах, че някой току-що бе влязъл зад мен в стаята.

— Рупърт!

— Чичо Аахз! — Двамата се заблъскаха взаимно по гърбовете. Аз се постарях да им предоставя много място.

— Хей, момче, това е моят племенник Рупърт... но разбирам, че вие вече сте се запознали.

— За нещастие — измърморих.

Последното ми изприси убийствен поглед откъм госта, ала Аахз изобщо не го забеляза.

— И какво те доведе на Буна, племеннико? Не е ли малко извън обичайните ти хойкания?

— Татко. Трябваш му.

— Съжалявам — и люспестият ми наставник отново си върна нормалното държане. — Тук съм се заловил с твърде много неща, за да ме вкараш в някаква семейна разправия.

— Но той умира.

Това за миг спря Аахз.

— Брат ми? Глупости. Прекалено корав е, та да го убият. Дори би могъл да ме бие в нечестен бой.

— Да, ама той се сби с мама.

По лицето на Аахз се изписа тревога. Усетих, че се колебае.

— Сериозна работа, а? Във всеки случай не знам. Ако наистина умира, не виждам с какво мога да помогна.

— Няма да ти отнеме много време — настоя Рупърт. — Татко рече нещо за завещание.

Вътре в себе си простенах. Стане ли дума за слабото място на перфектите, питай някой перфект.

— Е, предполагам, че моята работа тук може да почака няколко дни — оповести Аахз с престорено нежелание. — Не се пъхай в шамарите, момче. Ще се върна веднага, щом сколасам.

— Хайде да тръгваме — предложи Рупърт, опитвайки се да скрие триумфалната си усмивка. — Колкото по-бързо стигнем на Перв,

толкова по-скоро ще имаш шанса да се върнеш.

— Но, Аахз...

— Да, Скийв?

Видях как племенникът свъси вежди.

— Аз... аз просто исках да ти кажа „Сбогом“.

— Ей, момче, я не го прави на въпрос. Не ми мяза да заминавам за вечни времена.

Преди да успея да отговоря, Рупърт прехвърли ръка около раменете на своя чичо и двамата избледняха пред очите ми.

Отиде си.

Някак не можех да се накарам да повярвам, че се е случило. Моят ментор беше отвлечен... завинаги. Трябваше да се оправям с онова, което бях научил от Аахз, защото сега зависех изцяло от себе си.

И тогава чух как на вратата се почука.

[1] Виж коментарите на преводача, поместени след края на романа. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ВТОРА:

*Когато нещата изглеждат най-
безнадеждни, аз просто си казвам: „Я вдигни
глава, положението би могло да бъде и по-лошо!“
И то наистина става по-лошо!*

СКИЙВ

Реших, че тъй като съм дворецов магьосник на Посилтум, отговорът ми трябва да е благосклонен:

— Махай се!

Действително беше благосклонен. Ако знаехте какво всъщност си мислех, щяхте да го разберете. Тези, които ме посещаваха в моите покои, бяха твърде малко, а точно в тоя момент не желяех да виждам когото и да било от тях.

— Имаш ли представа с кого говориш? — долетя един приглушен глас иззад вратата.

— Не! И не ми пука! Махай се!

— Аз съм Родрик Пети. Твоят крал!

Това ме възпря. Независимо дали бях разстроен, или не, но титлата принадлежеше на мъжа, който определяше и ми изплащаше заплатата. Както казах по-рано, *понаучил* съм туй-онуй от Аахз.

— *А ти* имаш ли представа с кого говориш? — викнах в ответ и се занаявах.

Последва кратка пауза.

— Предполагам, че със Скийв Великолепни, дворецов магьосник на Посилтум. В най-лошия случай той ще бъде човекът, дето ще понесе удара на моя гняв, ако продължаваш да ме караш да чакам пред стаята му още малко.

Свършихме с надеждите. В действителния живот тия номера изобщо не стават така, както във вицовете.

Движейки се с недостолепна бързина, скочих към бравата на вратата и я отворих.

— Добър ден, лорд магьоснико. Мога ли да вляза?

— Естествено, Ваше величество — рекох аз и отстъпих встрани.
— Никога не отказвам на пети.

Кралят се начумери.

— Това шега ли е? Ако е шега, не я разбирам.

— Нито пък аз — признах спокойно. — Моят чирак Аахз понякога се изразява така.

— А, да. Твоят чирак. Той тук ли е?

Родрик величествено се понесе из стаята, надничайки любопитно по ъглите, сякаш очакваше люспестият да изскочи от стената.

— Не. Той е... навън.

— Хубаво. Надявах се да поговоря с теб насаме. Ммм... това са наистина съвсем просторни покои. Не си спомням да съм идвал по-рано тука.

Последното си беше направо подценяване на ситуацията. Не само че кралят никога не бе посещавал покоите ми, но и не можех да се сетя някога да съм го виждал ако не на трона, то поне нейде близо до него.

— Откакто приех назначение във височайшия ви двор, Ваше величество въобще не ме е удостоявал с присъствието си — казах.

— О! Значи вероятно затуй не помня да съм бил насам — нескопосно отвърна Родрик.

Само по себе си това вече беше странно. Обикновено монархът бе доста речовит и никога не търсеше думи назаем. Всъщност колкото повече размишлявах, толкова по-чудновата ми се струваше тази кралска визита в моите лични покои. Въпреки потреса ми от непланираното и очевидно окончателно заминаване на Аахз усетих, че любопитството ми започва да расте.

— Мога ли да попитам относно причината за тая приятна, макар и неочаквана аудиенция?

— Ами... — начена кралят, па сетне хвърли още един поглед из стаята. — Сигурен ли си, че твоят чирак не е наблизно?

— Определено. Той е... аз го пратих в отпуска.

— Отпуска?

— Да. Напоследък се учеше ужасно усилено.

Родрик леко се навъси.

— Не си спомням да съм одобрявал някаква отпусака.

За миг помислих, че ще се хвана в собствената си измама. Сетне се сетих, че в добавка към различните междудименционни езици Аахз ме беше обучавал да говоря и „бюрократически“.

— В действителност аз не смятах, че вашето оторизиране е необходимо — казах високопарно. — Технически погледнато, моят чирак не е зачислен в щата на Ваше величество. Аз му плащам от *своята* заплата, което го прави мой собствен наемен работник, подлежащ на моите правила включително относно отпуските... или освобождаването му от работа. При все че като всеки друг поданик на Посилтум той се явява субект на вашите закони, аз не мисля, че той на практика попада под въздействието на подпараграф Г, визиращ личния състав на двора!

Кратката ми реч оказа желаня ефект — хем да обърка, хем да досади на високата публика. Аахз би се гордял с мен. Особено доволен бях, загдето се изхитрих да вмъкна онази част за уволняването. Това означаваше, че ако перфектът не се върне, ще мога да претендирам, че съм го освободил от служба, без да променя заплата, давана ми от короната.

Разбира се, мисълта, че Аахз може и да не се върне, ме накара отново да изпадна в мрачно настроение.

— Добре, както и да е. Радвам се да чуя, че твоята философия относно отпуските отразява моята собствена, лорд магьоснико. Всеки би следвало да има отпусака. Фактически точно затова дойдох да те видя този следобед.

Туй ме шашна.

— Но, Ваше величество, аз не се нуждая от отпусака!

Отказът ми пък шашна краля.

— Ти? Естествено, че не се нуждаеш. И бездруго двамата с тоя твой чирак си прекарвате повечето време в скитосване по чуждите светове. Трябва да си доста нагъл да молиш за отпусака.

Това вече отприщи бента. Всичкият гняв, който трупях от пристигането на Рупърт насам, избухна:

— Не съм *молил* за никакви отпуски!

— О, да! Разбира се.

— И нещо повече, туй „скитосване по чуждите светове“, което упоменахте, е основният капитал на магьосниците, били те дворцови или не. То ни дава възможност да правим чудесата си... като например спасяването на вашето кралство от армията на Големия Юлий. Сещате ли се?

— Как бих могъл да го забравя? Аз...

— Ако обаче Ваше величество има усещането, че съм бил немарлив в изпълнението на своите задължения като негов дворецов магьосник, трябва само да поиска моята оставка и ще я получи. Стига да си спомня, *той* потърси *мен* за този пост. *Аз и за това* не съм го молил!

— Извинявай, лорд магьоснико — отчаян ме прекъсна Родрик, — не съм възнамерявал да те засегна. Услугите ти са повече от задоволителни. Фактически цялата неохота, която изразих спрямо отпуската ти, се дължеше на опасението, че известно време ще се наложи да управлявам кралството, без да имам подръка твоите способности. Ако наистина чувстваш, че се нуждаеш от отдих, сигурен съм, че ще можем да направим нещо, за да...

— *Не* желая отпуски. Ясно? Хайде да оставим тази тема.

— Хм, естествено. Просто си помислих... много добре.

Поклати леко глава и тръгна към вратата.

Спечелването на спора ме докара в доста по-светло настроение. След пердаха, който моето его изяде от Рупърт, беше приятно да чуя *някой* да каже, че мисли, дето способностите на Скийв струват нещичко.

Хрумна ми обаче, че да спечеля спор с човека, който ми плаща парите, може и да не е най-разумният начин да си върна.

— Ваше величество?

Кралят спря.

— Не забравихте ли една подробност?

Той се намръщи.

— ... Като например първоначалната причина за своето посещение? Щом нито аз искам отпуски, нито вие ми предлагате, предполагам, че сте имали друго наум.

— Ох, да. Напълно вярно. Но като се вземе всичко предвид, може би сега не му е времето да го обсъждаме.

— Какво? Заради нашето неразбирателство? Изобщо не мислете за него, Ваше величество. Тия работи се случват. Бъдете сигурен, че аз все още съм ваш лоялен васал, готов да стори *всичко*, което е по силите му, за да ви помогне при управлението на кралство Посилтум.

Както казах по-рано, станал съм твърде добър в замазването, когато положението го изисква. Родрик Пети просия.

— Щастлив съм да го чуя, майстор Скийв. Именно заради това дойдох днес при теб.

— И с какво мога да услужа?

— Става дума за отпуската.

Затворих очи.

За един кратък миг знаех... представяте ли си, *знаех*... как се чувства Аахз. Знаех какво е да усещаш, че от все сърце се опитваш да помогнеш някому само за да откриеш, че този някой изглежда готов и твърдо решен да те побърка.

Кралят забеляза изражението ми и бързо продължи:

— Не отпуска за теб. Отпуска за мен!

Това ми отвори очите. Фигуративно и буквално.

— Вие ли, Ваше величество? Но монарсите не вземат отпуски.

— Там е работата.

Родрик започна нервно да крачи напред-назад, докато говореше:

— Напрежението да си крал се натрупва, както при всяка друга служба. Разликата е, че като върховен владетел никога нямаш почивка. Нямаш време да отдъхнеш и да си събереш мислите, нито дори да поспиш до късно. От коронацията, когато короната ти идва до главата, докато не бъде махната за доброволно или принудително оттегляне, ти си кралят.

— Леле, тежка работа, Ваше величество. Ще ми се да можех да помогна с нещо.

Той спря да крачи и отново ме дари с ослепителна усмивка.

— Но ти можеш! Нали затуй съм тук!

— Аз? Аз не съм в състояние да одобря вашата отпускa! Даже да беше в моята власт, а това не е, кралството има нужда от крал на трона през цялото време. То не би могло да се лиши от вас дори и за ден!

— Точно така! Ето защо не бива да оставя своя трон без внимание. Ако искам отпускa, ще ми трябва дубльор.

В ума ми заби алармена камбана.

Вижте, колкото и да ме дъвчеше Аахз, че съм се бил учел бавно, аз не съм глупав. Още преди да го срещна... пфу, преди да науча буквите... пак знаех как да събера две и две, тъй че да получа четири. В този случай едната двойка беше нуждата на монарха от дубльор; втората двойка бе неговото присъствие в моето жилище, а пък четворката беше...

— Ваше величество навярно няма мен предвид!

— Разбира се, че теб имам предвид — потвърди Родрик. — Истината, лорд магьоснико, е, че точно това си мислех, когато те назначих на сегашния ти пост.

— Така ли?

Почувствах как челюстите на капана се затварят. Ако кралят действително ме бе назначил заради това, щеше да е неразумно да откажа възложената ми задача. Родрик Пети можеше да реши, че вече не се нуждае от моите услуги, а последното, което ми трябваше, както го няма Аахз, бе да ме отрежат от източника ми на доходи. Не бях много сигурен какъв е пазарът на труда за бивши дворцови магове, ала бях сигурен, че не ми се ще да го узнавам от първа ръка.

— Ти сам каза преди малко, че способностите на дворцовия магьосник са на мое разположение. Е, една от тези способности, която ти ми демонстрира още при запознанството ни, бе да променяш по желание своите форми и формите на другите.

Заклинанието за преобразяване! То беше сред първите магии, на които ме научи Аахз, и една от най-често използваните при последните ни приключения. Подир всички тия случаи, когато ме измъкваше от затруднени положения, кой би допуснал, че ще се окаже онова заклинание, дето ще ме вкара в беда? Ех, вярно, че веднъж ме бе докарало дотам да ме обесят...

— Ама, Ваше величество, аз едва ли ще мога да ви заместя. Не зная как да бъда крал!

— Няма нищо особено — усмихна се Родрик. — Хубавото на това да си крал е, че дори когато не си прав, никой не се осмелява да ти го изтъкне.

— Но...

— И освен туй ще бъде само за един ден. Какво толкова може да тръгне на зло за един ден?

ГЛАВА ТРЕТА:

*Веднъж щом бил си рицар, винаги си рицар,
но да си цар веднъж е прекалено често!*

Сър БЕЛА от
ИЙСТМАРШ

Вижте, не искам да си мислите, че съм кекав противник. Преди да се предам, здравата се пазарих с краля на Посилтум. Успях не само да го накарам да се съгласи за една премия, ами и да изкашля авансово доста голям процент, преди да приема мисията. Не е лошо за някой аджамия магьосник, който неочаквано е загазил, нали?

Разбира се, щом приех, вече бях загазил не неочаквано, а до ушите!

Колкото повече разсъждавах, толкова по-калпава ми се струваше идеята да дублирам краля. Белята беше, че нямах избор... или може би...? Поразмишлявах още малко и се появи проблясък от надежда.

Имаше начин да се измъкна! Едничкият проблем бе, колко далеч мога да избягам за един ден. Макар и да не бях изкушен в светските дела (или в извънсветските, ако е там въпросът), бях доста сигурен, че измяната към суверена не е най-здравословното занимание.

Решението щеше да е много значимо, определено най-значимото, което съм вземал самостоятелно. Кралят (или, за да бъда по-точен, неговият дубльор) нямаше защо да се показва пред хорските очи до утре по пладне, така че разполагах с малко време да забатача нещата. С тая мисъл наум тръгнах да ги обсъдя с последния останал в двореца мой приятел.

— Какво смяташ, Глийп? Да офейкам ли, или да заседна тук и да се опитам да блъфирам един ден като монарх?

Отговорът беше кратък и на място:

— Глийп!

За онези от вас, които отскоро са се включили в тази поредица, Глийп е *моят* любимец. Той живее в кралската конюшня. Освен това е дълъг двадесет фута дракон... полупораснал. (Разтрепервам се, щом си помисля как ще изглежда, когато порасне напълно! Ауу!) Колкото до неговите хитри лафове, ще трябва да му простите. Речникът му се състои от една дума, обаче той наваксва, като я използва здравата. Приказлив или не, но в тоя кризисен момент се обърнах към него, защото след заминаването на Аахз остана единственият в туй измерение, който (макар и без да разбира съвсем) ми влизаше в положението. Само по себе си това говори много за социалния живот на даден магьосник.

— Хайде, Глийп, стегни се. Попаднал съм в истинска беда. Ако се опитам да дублирам Родрик, мога да направя някоя ужасна грешка... като например да започна война или пък да обеса невинен човек. От друга страна, ако изменя на краля и изчезна, двамата с теб ще прекараме остатъка от дните си като преследвани бегълци.

Еднорогът в съседния яхър изпръхтя и ядно тропна с крак.

— Съжалявам, Батъркъп. *Тримата* ще бъдем преследвани бегълци.

Бойните еднорози не се срещат чак толкоз често, та дори и в кралската конюшня. Този специално беше мой. Получих го в дар, малко след като се сдобих с Глийп. Както казах, подобен начин на живот е бая животински.

— В една държава с лош крал доста хора ще пострадат — заразмишлявах на глас, — а аз ще бъда ужасен крал. Проклетие, че мен и като магьосник не ме бива кой знае колко.

— Глийп — строго възрази моят любимец.

— Благодаря за вота на доверие, но си е тъй. Никому не ща да навредя, ама пък и не си умирам да бъда преследван дивеч.

Уморен от словесното изразяване на своята привързаност, Глийп реши да покаже чувствата си по-дълбоко, като ми оближе лицето. Пренебрегнем ли слизестия остатък, целувките на моя дракон имат още един страничен ефект. От дъха му те лъхва такава воня, която може да бъде надмината само от миризмата на первската кухня.

— Г... Глийп, старче — успях да издумам най-накрая, — страшно те обичам, но ако правиш това два пъти седмично, възможно е да се разделим... за постоянно!

— Глийп!?

Заканата ми заработи у него обидено изражение, което изтрих, като просто почесах любимеца си по главата. Хрумна ми, че драконите трябва да са оцелели, защото през своя живот всеки от тях се привързва емоционално едва към едно същество. При положение че техният дъх сполиташе не определени индивиди, а цялото население, отдавна щяха да ги изтребят до крак. Не, по-добре да страда само отделният човек, отколкото...

Някаква друга част от ума ми сграбчи тази мисъл и започна да я преобръща.

— Ако избягам, в опасност ще бъде именно аз, а ако се опитам да бъда крал, ще пострада целокупното кралство! Точно така! Ще трябва да тръгна. Това е единственото благоприлично нещо, което мога да сторя. Благодаря, Глийп!

— Глийп?

Моят любимец наклони учудено глава.

— После ще ти обясня. Чудесно. Решено. Вие двамата наблегнете на храната, докато надникна в своята стая, за да си взема някои вещи. А след туй: „Сбогом, Посилтум!“

* * *

Чудил съм се какво ли би станало, ако бях последвал първоначалния си план: просто да отида в покоите си, да си събера нещата и да замина. Разписанието за остатъка от вечерта щеше напълно да се промени и продължението на тази история щеше да е съвсем различно. Случи се така обаче, че направих леко отклонение. На половината път към стаята обучението на Аахз си каза думата. Тоест започнах да мисля за пари.

Дори и за един преследван беглец парите щяха да са добре дошли... а авансът от краля нямаше да изтрае дълго. С малко отгоре в брой бих могъл да избягам много по-далеч, да се крия много повече... или поне да живея доста по-свястно...

Обнадежден от тези мисли, тръгнах да диря Джей Ар Гримбъл.

Двамата с канцлера на хазната никога не сме били онуй, на което му викате близки приятели. Кръвни врагове ще е по-точно

определение. Аахз винаги е поддържал тезата, че това било заради нарастващото ми влияние в двора. Не е тъй. Истината е, че настървеността на перфекта към допълнителните суми отстъпваше само на неохотата на Гримбъл да се раздели със същите. Буквално същите, понеже моята заплата излизаше от сандъците, които канцлерът така грижливо пазеше.

Открих го, както и очаквах, в малката килийка, която използваше за офис. Мълвеше се, че непрекъснато отказвал да мине в по-голямо помещение, опитвайки се безнадеждно да впечатли останалата част от персонала, като даде пример за пестеливост. Това не вършеше работа, но той продължаваше да опитва и да се надява.

Бюрото му бе затрупано с цял лакът хартии, покрити с черни дребни цифрички, които Гримбъл ту поглеждаше, ту поправяше, докато местеше различни листове от една купчина на друга. Такива купчини имаше на пода и на единствения допълнителен стол, което ме накара да мисля, че е зает със сегашната си задача от доста време. Като не видях никакво място, където да мога да седна или да застана, избрах да се подпра на касата на вратата.

— Задължения по късно, а, лорд канцлере?

С въпроса си спечелих кратък мрачен поглед, преди той да се залови отново за своите занимания.

— Ако бях магьосник, тогава щях да работя по късно. Като канцлер на хазната *това са* нормалните ми служебни часове. За твоя информация нещата вървят твърде гладко. Толкова гладко, че тази вечер може би ще успея да си легна рано — да кажем, след още три-четири часа.

— Над какво се трудиш?

— Над бюджета и оперативния план за следващата година и те са почти готови. Разбира се, ако някой нахал не пожелае да започна да го гледам с лошо око, като се опита да ми смени някое от числата във финалния момент.

Последното изявление бе придружено от реакция, която може да се опише единствено като многозначителен поглед.

Не му обърнах внимание.

Искам да кажа, к'во толкоз, да му се не види! И без това ме гледаше с лошо око, така че заплахите му изобщо не ме стреснаха.

— Значи е добре, дето те намерих, преди да си си свършил работата — заявих безгрижно. — Бих искал да обсъдим с теб нещо, което несъмнено ще повлияе върху твоите сметки. По-точно една промяна в мащаба на възнаграждението ми.

— Изключено! — избухна Гримбъл. — Ти и бездруго вече си най-високоплатеният от персонала, без да пропускаме мен. Възмутително е, че можеш дори да си помислиш да искаш увеличение.

— Не увеличение, лорд канцлере, а намаление.

Това го спря.

— Какво? Намаление на възнаграждението?

— Ами, да речем, до нула.

Той се изтегна назад в стола си и ме загледа с подозрение.

— Трудно ми е да повярвам, че ти и твоят чирак сте склонни да работите за нищо. Прощавай, но от дете съм се съмнявал в благородната саможертва като мотив. Въпреки че не харесвам алчността, тя поне е подтик, който мога да проумея.

— Може би именно затова винаги сме се разбирали толкова добре — измърках. — Във всеки случай ти си съвсем прав. Нямам никакво намерение да се бъхтя без заплащане. Мислех си да напусна двора на Посилтум, за да търся служба някъде другаде.

Веждите на канцлера рипнаха нагоре.

— Няма да оспорвам твоя план, ала трябва да призная, че той ме удивлява. Имах впечатление, че сте напълно очаровани от положението да заемате тази „блага работа“ тук. Какво би успяло да ви съблазни да смените комфорта на живота в двора с несигурното бъдеще на открития път?

— Че как, подкуп, разбира се — усмихнах се. — На обща сума хиляда жълтици.

— Схващам — меко промълви Джей Ар Гримбъл. — И кой, ако мога да попитам, предлага той подкуп?

Зяпнах тавана.

— Всъщност донякъде се надявах, че ще го предложиш *ти*.

* * *

След това имаше малък пазарлък, но най-вече по условията на нашето споразумение. Гримбъл *наистина* искаше да изхвърли мен и Аахз от своите сметки, макар да подозирах, че ако бе разбрал, че преговаря само със Скийв, щеше да е по-слабо отстъпчив. Прехвърчаха няколко епитета, тупахме се в гърдите, обаче важното е крайният резултат, а този резултат беше, че се отправих към моето жилище с хиляда жълтици по-богат — в замяна на обещанието, че те ще бъдат последните пари, които някога ще получа от канцлера. Още една причина да потегля колкото може по-скоро.

С леко сърце и тежка кесия прекрочих прага на покоите си.

Помните ли миналия път, когато си влязох в стаята? Как там ме чакаше странен демон? Е, пак стана същото.

Не ме разбирайте погрешно. Това не е постоянна практика в моето всекидневно съществуване. Рядко се случва някой гост да се появи, без да извести предварително. Двама демони... ех, както и да го схващате, този ден щеше да бъде отбелязан с червени букви в дневника ми.

Не ви ли се струва, че шикалкавя? Да, така е. Вижте, всъщност този демон го познавах и той се наричаше Маша!

— Здрав-вей, баровецо! Бях наблизил и си рекох да намина и да кажа „Мараба!“.

Тя се втурна напред да ме прегърне, а аз бързешком се преместих, та между нас да остане нещо неподвижно. Може би едно „Мараба!“ и една прегръдка не ви изглеждат като заплаха. Ако е тъй, не познавате Маша!

Нямам нищо против приветствените обятия. Имам друга приятелка демоница на име Тананда (да, напоследък завъдих *много* демоницини приятели), чиито приветствени прегръдки са връхни точки в моето съществуване. Тананда е мила, закръглена и гушлата. Вярно, че е и убийца, но нейните докосвания могат и статуя да накарат да подскочи.

Маша пък *не е* мила и гушлата. Тя е огромна... че и отгоре. Не се съмнявах в искрените добри намерения зад нейния поздрав. Просто се боях, че ако ме обгърне, ще ми трябват бая дни, докато се измъкна... а смятах да планирам бягство.

— Ъ-ъ-ъ... Здравсти, Маша. Радвам се да те видя... цялата.

Последния път, когато я зърнах, магьосницата беше дегизирана като безвкусно цирково шапито, само дето не бе дегизировка. Всъщност така си се обличаше. Днес обаче бе зарязала импровизациите... заедно с пищния си гардероб и всякакъв добър вкус. Хубаво де, не беше съвсем гола. Носеше бикини от леопардова кожа, но показваше плът, достатъчна за четирима *нормални* голи хора. Бикини, обичайната бижутерия в количества, колкото да напълни ръчна количка, светлозелено червило, което се биеше с оранжевата ѝ коса, и татуировка на бицепса. Такава си е Маша. От горе до долу — класа.

— Какво те води на Буна? Не работиш ли още за Тупания? — запитах, споменавайки измерението, където се бяхме запознали.

— Момчетата ще трябва за известно време да се справят и без мен. Аз съм малко нещо в... отпуска.

Леле, колко отпускарите се навъдиха наоколо!

— Но какво правиш тук?

— Не си падаш много по празните приказки, нали? У един мъж това ми харесва.

От туй изявление мравки ме полазиха по кожата, обаче тя продължи:

— Ами... мислех си, докато съм насам, да мярна замалко твоя генерал Злабрадва, ала истинската причина за моята визита не е това. Надявах се да можем да си поговорим мъничко с теб... по бизнес.

Целият ми живот премина пред очите ми. За един миг нито заминаването на Аахз, нито задачата на краля бяха най-големият проблем пред майстор Скийв... и каламбурът не е случаен.

— С мен? — успях да издумам най-подир.

— Точно така, печен. Доста си мислех за това, откакто ти и твоят люспест зелен авер се търкулихте на моя територия, и вчера окончателно се навих. Реших да се цаня за *твой* чирак.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА:

*Дълг: такса, платима за сделки с доброта
(благинка).*

МИНИСТЕРСТВО
НА ТЪРГОВИЯТА НА
САЩ

— Ваше величество, но той ми обеща да изплати другата половина преди пролетта, а...

— Не съм.

— Си и още как.

— Лъжец!

— Крадец!

— Граждани — намръщих се, — не мога да слушам двете страни едновременно. Ей, ти! Разправи ми какво помниш, че сте говорили.

Съвсем вярно. Аз го казах. Ето ме седнал на същия този трон, който бях решил да избягна на всяка цена.

Всъщност кралският труд не беше чак толкова тежък. Родрик Пети ме бе инструктирал по основната процедура и ми беше осигурил гардероб, а оттам нататък бе доста лесно. Проблемите, които се излагаха на показ пред мен, далеч не бяха тъй сложни за разрешаване, но пък бяха много.

Отначало стоях уплашен, сетне за някое време беше забавно. Сега просто ме отегчаваше. Бях изгубил бройката на изслушаните казуси, ала бях развил нова симпатия към желанието на Родрик да се измъкне замалко. Оказах се готов за отпуска, още преди обядът да дойде. Направо не проумявах как е издържал цели години на тая безсмислица.

Може би се чудите по какъв начин преминах от разговора с Маша към седенето на трона. Е, и аз от време на време се чудя, но ето

ви описание на случилото се, доколкото съм в състояние да го възпроизведа.

Няма смисъл да ви казвам, че молбата ѝ да се труди като мой чирак ме свари неподготвен.

— М... мили... ама, Маша! Ти вече имаш работа като дворецов магьосник. Защо ще искаш да ми станеш чирак?

Вместо отговор тя пусна една голяма въздишка. Да наблюдаваш такъв феномен бе стряскащо. Не само защото толкова много от нея се движеше в толкова много посоки, но и защото когато въздишката свърши, Маша изглеждаше сплескана наполовината от първоначалния си размер. Вече не представляваше впечатляваща фигура, а по-скоро уморена наглед дебела жена.

— Виж какво, Скийв — рече тя с нисък глас, нямащ нищо общо с нормалния ѝ прелъстителски тон. — Ако ще бачкаме заедно, трябва да бъдем честни един с друг. Дворцов магьосник или не, и двамата сме наясно, че аз не зная никаква магия. Аз съм оператор... маниак по джаджите. Насъбрала съм сума ти джунджурии, за да си запазя работата, обаче всяко дебеловрато с достатъчно солидна банкова сметка може да купи същата стока от Пазара на Дева. Имай предвид, че не ти се оплаквам. Старата Маша са я млатели някои от най-добрите, но никой никога не я е чул да се оплаква. Досега бях доволна от това, дето съм постигнала. Само че когато видях как с твоята банда изработи и двата града-държави на Голямата игра с малко истинска магия, разбрах, че освен да знам как действат джаджите, трябва да науча още нещичко. Е, квощкайш? Ще ми помогнеш ли да усвоя туй-онуй от онова, заради което всъщност влязох в магическия бизнес?

Нейната честност ме накара да се почувствам доста неуютно. Искаше ми се да ѝ помогна, ала определено не желяех чирак точно сега. Реших да го увъртам.

— Между другото защо си избрала магията за професия?

Това ми донесе една тъжна усмивка.

— Страхотен сладур си, Скийв, но не помниш ли, че щяхме да бъдем честни помежду си? Я ме погледни. Какво да правя, за да си изкарвам хляба? Да се омъжа и да стана домакиня? Кой ще ме вземе? Дори и слепец би разбрал за нула време, че надминавам очакванията му... ама здравата ги надминавам. Много отдавна съм се примирила с външния си вид. Приех го и прикрих своите разочарования с големи

приказки и крещяща надменност. Напълно естествено беше да ме привлече една професия като магията, която процъфтява върху големите приказки и крещящата надменност.

— *Не всички* ръсим големи приказки — произнесох внимателно.

— Знам — ухили се тя. — Ти няма защо да се правиш на велик, понеже имаш силата да даваш онова, което обещаващ. Това ме впечатли на Тупания, а и всички, с които разговарях на Пазара на Дева, рекоха същото. „Скийв не дрънка много, но не се захващай с него.“ Ето защо искам теб за учител. Инак вече зная как да говоря големи приказки.

Честността и ласкателството са разгромяваща поредица крошета. Каквото и да си бях мислил по-рано за нея, сега Маша си правеше каквото ще с мен. Преди да се обвържа с нещо, за което по-късно можеше да съжалявам, реших да се опитам да я отблъсна със собствените ѝ оръжия.

— Маша... нали щяхме да бъдем честни един спрямо друг? Е, в момента не мога да те взема за чирак по две причини. Първата е проста. Аз самият не знам толкова много магия. Независимо какви номера въртим на клиентите, дето ни плащат, включително и на онези от Дева, истината е, че аз също съм само един ученик. Все още сам се уча на занаят.

— Това не е проблем, голям бвана^[1] — разсмя се Маша, като възвърна част от обичайното си хладнокръвие. — С магията е така: колкото повече я усвояваш, толкова повече откриваш, че има за усвояване. Нали затуй наистина старите пушки в нашия занаят прекарват цялото си време затворени нейде, за да учат и практикуват? Ти знаеш *някаква* магия, а това надхвърля нещата, които знам пък аз. Ще бъда благодарна за всичко, на което склониш да ме научиш.

— Ох — изпъшках, леко изненадан, че откровеността ми изобщо не я е отказала. — Добре, де, все пак има и втора причина.

— И тя е?

— Че аз самият съм в малко затруднение. Всъщност тъкмо се канех да се измъкна от кралството и ти пристигна.

Челото на Маша слабо се набръчка.

— Хмм... — замислено изсумтя тя. — Я ми дай някои подробности за туй затруднение, в което си попаднал. Понякога, като разкажеш, помага, а нали чираците са за това?

— За това ли били? — контрирах скептично. — Аз съм чиракувал на два пъти и не си спомням който и да е от магьосниците, при които съм учил, да ми е доверявал проблемите си.

— Хубаво, де, *Маша* е за това. Изслушването е едно от малкото неща, за които *действително* ме бива. Хайде, давай. Какво толкова е станало, че човек, дете хвърчи така нависоко като теб, да побегне?

Понеже не виждах лесна алтернатива, й разказах за поръчението на краля и за последвалата сделка с Гримбъл. Оказа се, че не ме е излъгала. Беше отличен слушател и издаваше точно колкото трябва звуци на симпатия, за да ме накара да говоря, без да прекъсва нишката на мисълта ми.

Когато най-сетне приключих, тя въздъхна и поклати глава.

— Прав си, Скийв. Наистина ти се е отворил голям проблем. Обаче ми се струва, че като си вземал окончателното решение, си пропуснал няколко подробности.

— Например?

— Ами, първо, имаш право, че един лош крал е нещо по-лошо от добър крал. Роди Пети разчита ти да заемеш утре креслото му и ако не се появиш, цял Посилтум ще изпадне в паника, защото Негово величество е изчезнал.

— Не бях мислил в тази насока — признах.

— Освен това остава оная работа с канцлера. Когато можем, всички вземаме по нещичко допълнително в брой, обаче ако в този случай се разкрие, че Джей Ар Гримбъл ти е платил, за да офейкаш, при положение че кралят е разчитал на теб, *неговата* глава ще иде на ешафода за измяна.

Затворих очи.

Това ми помогна. Достатъчно зле беше да навредиш на безликите маси, ала когато масата си има лице, та дори и Гримбълото, не можех да го оставя заради моята страхливост да се изправи пред обвинение в предателство.

— Май си права — въздъхнах. — Ще се наложи утре да седя вместо краля.

— С мен като твой чирак?

— Попитай ме вдругиден... ако все още съм жив. Междувременно изприпкай и кажи „Здрасти“ на Злабрадва. Зная, че ще се радва да те види.

* * *

— Ваше величество?

Рязко се върнах към настоящето и осъзнах, че двойката спорещи ме гледат — вероятно за да оповестя решението.

— Ако съм разбрал добре случая — заувъртах аз, — и двамата претендирате, че сте собственици на една и съща котка. Така ли е?

Двете глави се поклониха в бързо съгласие.

— Е, щом вие двамката не сте в състояние да решите проблема помежду си, на мен ми се струва, че има само един изход. Разрежете я на две и всеки от вас може да задържи половината.

Предполагаше се, че това ще ги вдъхнови да уредят различията си със скоростен компромис. Вместо туй ми благодариха за мъдростта, ръкуваха се и си тръгнаха ухилени — навярно за да надялкат котката си.

Не за пръв път през този ден ми хрумна, че комай на доста от гражданите на Посилтум не всички дъски са си на мястото. Умът ми не побираше какво можеш да направиш с половин мъртва котка или — ако е там въпросът — и с цяла мъртва котка.

Внезапно се почувствах много уморен. С високомерно махване на ръката привиках вестителя към мен.

— Колко още чакат отвън? — полюбопитствах.

— Тези бяха последните. Днес нарочно намалихме съдебното натоварване, така че Ваше величество да успее да се приготви за утре.

— За утре?

Думите ми се изплъзнаха рефлекторно. Всъщност не се интересувах особено какво ще става *утре*. Моята задача беше изпълнена. Бях преживял деня, а за следващия да се грижи Родрик.

— Да, утре, когато вашата невеста пристигне.

Изведнъж вече не бях уморен. Ни най-малко. Бях съвсем буден и слушах с всяка своя пора.

— Моята невеста? — осведомих се предпазливо.

— Ваше величество положително не е забравил. Тя нарочно насрочи пристигането си така, че да има една седмица, за да се подготви за сватбата ви.

Съдебно натоварване — дрън-дрън. Сега знаех защо скъпият ми крал искаше отпуска. Освен това с хладна увереност знаех, че довечера той няма да се върне и да ме освободи от задълженията ми. Не само довечера, а може би и никога.

[1] На суахили (ист.) означава господар, сър — уважително обръщение в някои части на Африка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА:

*Единственото нещо, дето е по-лошо от
някой магьосник, е чиракът на магьосника.*

М. МАУС

Като за начало успешно потиснах порива си да се паникьосам. Както го нямаше Аахз да удържа положението, докато аз се успокоя, не можех да си позволя истерики.

Вместо това размишлявах... и размишлявах. Бях загазил с двата крака и колкото и да го въртях в ума си, пак не беше достатъчно, за да ми помогне да се измъкна.

Помислих си за Маша.

Сетне си помислих за самоубийство.

После отново си помислих за Маша.

С твърда решимост и меки колене направих своя избор. Въпросът беше как да открия дебелата магьосница. Отговорът пристигна по петите на въпроса. Да замествам краля засега си бе само мъчение. Крайно време беше за разнообразие да се захвана с това приликата да заработи в моя полза.

— Стража!

Един войник в униформа се материализира до трона с впечатляваща скорост.

— Да, Ваше величество?

— Кажете да предадат на генерал Злабрадва, че искам да го видя.

— Ммм... моля Ваше величество да ме извини. Точно в този момент той е с една дама.

— Хубаво. Тоест доведи и двамата.

— Но...

— Веднага.

— Да, господарю!

Стражът изчезна със същата скорост, с която се беше появил.

Постарах се да не се ухия. Никога не се бях разбирал много добре с военните в Посилтум. Естествено фактът, че ги срещнах за пръв път, когато Аахз и аз бяхме назначени да водим тяхната война вместо тях, може би имаше някаква връзка с това. Както и да е, мисълта, че на някой беден почетен страж ще се наложи да прекъсне въпросната интимна среща на своя генерал, бе достатъчна, за да ме накара да се усмихна — за сефте от няколко дни.

Все пак възможността да изпратя човек да докара личността, която исках да видя, беше явно за предпочитане пред туй сам да търча да я търся. Навярно царуването *наистина* си имаше известни предимства.

Два часа по-късно още чаках. Дотогава разполагах с предоволно време да преразгледам изгодата от издаването на кралски заповеди. Тъй като аз бях пратил да доведат Злабрадва, бях принуден да го изчаквам в тронната зала, докато се появи.

В един миг заобмислях ужасната вероятност да е отвел Маша на езда и че може би ще минат дни наред, преди да ги открият. След малко допълнителни разсъждения отхвърлих идеята. В цялото кралство нямаше жребец, включително Глийп, който би могъл да отнесе Маша на повече от няколко метра, преди да се сгромоляса.

Все тъй съзерцавах мислено образа на пищната Маша, седнала величествено на земята, и гротескно стърчащите изпод задника ѝ конски нозе, когато вестителят влетя.

— Идва генерал Злабрадва... с приятелка.

Подир тези думи човекът застана встрани. Всъщност за да застане там, трябваше да направи няколко крачки.

Вече ви описах туловището на Маша. Е, Хю Злабрадва не ѝ отстъпваше много. Кое то не му достигаше като обиколка, го наваксваше с мускули. Първоначалното ми впечатление от генерала не се бе променило: че е извоювал поста си, като е хвърлил ръкавицата на останалата армия... и е спечелил. Разбира се, той носеше официалната си мечешка кожа — онази чистата, която го правеше да изглежда още по-едър. Макар че навремето присъствах на тяхното запознаване, никога досега не бях виждал Злабрадва и Маша да стоят един до друг. Цялостният ефект от гледката вдъхваше страхопочитание. Двамата можеха да минат за жива картина на някакво варварско нашествие, превърнало се в декаданс^[1]... ако не беше брадвата на генерала.

Неговият адаш, огромна двуостра ръчна брадва, се клатушкеше уютно на обичайното си място — десния му хълбок — и отблясъците, дето мяташе, съвсем не бяха декоративни. Ако не друго, той бе варварин, който не е позволил на декаданса да завладее оръжието му.

— Ваше величество!

Злабрадва избоботи приветствието си и се отпусна на едно коляно с лекота, която противоречеше на големината му. Почти можеше да чуеш как черепът на някой паднал враг изпращява рязко под това спускащо се коляно. Бързо-бързо прогоних мисълта от ума си.

— Поздрави, генерале. Няма ли да ме запознаеш с твоята компаньонка?

— Аз... разбира се, Ваше величество. Разрешете да ви представя Маша, дворцова магьосница на Та-хоу и приятелка на мен и лорд Скийв, магьосник в собствения ви двор тук в Посилтум.

— Очарована съм, Ваше величество.

С уплах осъзнах, че Маша се кани да се опита да подражава на Злабрадва, като също се отпусне на коляно. Дори и да бе в състояние да изпълни подобен маньовър, той щеше да погълне предостатъчно усилия, така че да предизвика насмешка от страна на другите присъстващи царедворци... което някак не ми се искаше.

— Ах... Не е необходимо — вмъкнах бързо. — Нашето намерение не беше да съберем церемониално двора, а да направим по-скоро една неофициална социална сбирка.

Туй причини известна тревога сред обкръжението ми, включително у генерала, който се начумери леко объркан. Но тъй като вече бях се обвързал с дадена линия на поведение, подкарах понататък:

— В действителност това беше единствената причина да ви призова. Искях да се запозная с тази дама, която е достатъчно ослепителна, за да прилъже нашия генерал от обичайното му място до мен.

— Ваше величество ми даде разрешението си да отсъствам днес — възрази Хю Злабрадва.

— Напълно вярно. Както споменах, предвиждам само неофициална социална среща. Всъщност тук има прекалено много народ за един обикновен разговор. Нашето желание е дворът да бъде

разпуснат за остатъка от деня и залата прочистена, така че да мога да приказвам свободно с гостуващата сановничка.

Отново последва всеобща вълна от изумление, обаче кралската заповед си е кралска заповед и царедворците захванаха да се кланят или да правят реверанси към трона и да се запътват навън.

— Ти също, генерале. Ще говоря с Маша насаме.

Злабрадва понечи да възрази, ала Маша го сръга с лакът в ребрата — удар, който би бил достатъчен да размаже повечето мъже, но едва-едва успя да привлече вниманието на военачалника. Той се навъси свирепо, после отмери къс поклон и напусна заедно с другите.

— Значи ти си приятелка на нашия лорд магьосник? — попитах, когато най-накрая останахме сами.

— Имам тази чест... Ваше величество — предпазливо отвърна Маша. — Надявам се, че той е... добре.

— Фактически в този момент Скийв се бори със значителни неприятности.

Маша тежко въздъхна.

— Опасявах се от това. Нещо общо с последната му задача?

Не обърнах внимание на въпроса.

— Генерал Злабрадва, изглежда, много те харесва. Сигурна ли си, че искаш да останеш в магьосническия бизнес? Или смяташ да си опиташ късмета с нов начин на живота?

Тя ме изгледа начумерено.

— Откъде сте научили пък това? Нали не сте подлагали на мъчения собствения си магьосник?

Долових лекото движение, с което нагласяваше своите пръстени, и реших, че времето за игрички е приключило.

— Задръж, Маша! Преди да направиш каквото и да е, трябва да ти покажа нещо.

— Какво?

Вече бях затворил клепачи, за да отстраня маскировъчната магия... по-бързо, откогато и да било.

— Себе си — рекох, отваряйки отново очи.

— Да ме вземат... Наистина ме метна.

— Просто заклинание за преобразяване — магнах небрежно с ръка.

— Чудесно. Насмалко да те изпържа заради него. Защо не ми даде да разбере, че си ти?

— Преди всичко исках да видя дали моето маскировъчно заклинание е достатъчно добро да измами някой, който го очаква. За пръв път се опитвам да преправя и гласа си, а не само външния вид. Второ... ами беше ми любопитно дали не си променила решението си да станеш мой чирак.

— Не можа ли просто да ме попиташ... аха, схващам. Май наистина не си се майтапил за неприятностите? Сигурно са големи, за да не искаш да ме завличаш заради едно старо обещание. Много благородно от твоя страна, Скийв, Както ти казах по-рано, действията ти са от класа.

— Всеки би го направил — възразих аз, опитвайки да прикрия объркването си от нейната похвала.

Тя шумно изсумтя.

— Ако вярваше в това, нямаше да оцелееш толкова дълго, колкото си оцелял. Нейсе, чирак или не, приятелят си е приятел. Сега изплюй камъчето. Какво е станало?

Седнал на стъпалата пред трона, аз ѝ разказах всичко за приближаващата сватба и за моите подозрения относно така удачно насрочената отпуска на краля. Постарах се гласът ми да звучи спокойно и както винаги, но към края тонът ми се получи съвсем унил.

Когато приключих, Маша тихо подсвирна в израз на симпатия.

— Това вие, големите играчи, щом загазите, май не се шегувате, а? Ще ти призная, че след като ме въведе в нещата, съм леко изненадана, че все още си тук.

Изкривих лице.

— Понякога загрявам малко бавно, но не е необходимо два пъти да ме учиш на едно и също. Ако за кралството е лошо да прекара дори ден без крал, изчезването му за постоянно би било катастрофално. Във всеки случай онова, от което се нуждая в момента, е някой да проследи истинския монарх и да го върне, докато аз продължавам да блъфирам от трона.

Маша се намръщи.

— Е, имам тук едно украшение — то би могло да го открие, стига да ти се намира нещо, дето го е носил, обаче...

— Ти шегуваш ли се? Да не си мислиш, че в Посилтум дворцовите магьосници се обличат така? Всичко, което е на мен, плюс още две гардеробни с дрехи принадлежи на краля.

— ... обаче не мога да разбера за какво ти трябва. Къде е обичайният ти партньор... как му беше името... Аахз? Струва ми се, че за такава работа би следвало първо към него да се обърнеш. Където и да се намира, не можеш ли просто да отскочиш до това измерение и да го дръпнеш за малко при нас?

По липса на каквато и да било друга възможност реших да прибягна до истината — както по отношение на трайното отсъствие на Аахз, тъй и по отношение на собствената ми неспособност да пътувам през измеренията без *И*-скачач. Щом привърших, Маша поклати глава.

— Значи си съвсем сам, заседнал си тук и *въпреки всичко* продължаваш да ми отказваш, вместо да ме притискаш да ти помогна? Добре, господине, имаш моята помощ, а в добавка не ти се налага да ме подкупваш с чиракуване. Ще ти намеря твоя крал... преди тази сватба. *Сетне* ще си говорим за чираци.

Сега аз поклатих глава.

— Интересна идея, но в погрешен ред. Не съм се канел да те подкупвам с чиракуване. Казах ти, че не зная много магия, обаче ще бъда щастлив да те науча на онова, което ми е по силите... без значение дали ще намериш Родрик, или не. Не съм сигурен, че туй е чиракуване, но щом го искаш, твое е.

Тя се усмихна — усмивка, съвсем различна от обичайния ѝ прелъстителски маниер.

— По-късно ще си поговорим за това. В момента трябва да открия един крал.

— Чакай малко! Преди да си тръгнала, ти не беше ли доста добра с разните му джаджи? В моето жилище имам *И*-скачач. Бих желал да ми покажеш две настройки... настройката за Дева и настройката за Буна. Нали разбираш, не съм *чак* *толкоз* благороден. Ако нещата загрубят твърде много или ти трябва повече от седмица да откриеш краля, искам да си осигуря мъничко място за бягане. Няма ли ме, когато се върнеш, можеш да потърсиш твоя „благороден“ Скийв в гостилница „Златният полумесец“ на Пазара на Дева.

Маша изсумтя.

— Пак се самопринизяваш, трепачо. Преди да напуснеш полесражението, се каниш отново да опиташ, а това е повече, отколкото мога да кажа за почти всички в нашата професия. Слушай, каквито и да мислиш, че са ти мотивите, те са по-дълбоки от онуй, което си въобразяваш. Ти току-що ме помоли да ти покажа две настройки. За да избягаш, ти е нужна само една.

[1] Упадък в изкуството (фр.). — Б.ред. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Да се сдобиеш с добра информация е трудно. Да направиш пък нещо с нея е още по-трудно!

Л. СКАЙУОКЪР

Отдавна бях решил, че основното изискване спрямо Негово величество и дубльорите му е имунитетът към скуката. След като вече описах колко наистина досадно е изпълняването на така наречените „държавни задължения“, мога да добавя единствено, че *чакането* те да бъдат изпълнени е далеч по-лошо.

Аз определено не се бях затърчал да посрещам бъдещата невеста на краля, още по-малко пък да се женя за нея. Щом обаче плъзна вестта, че пристигането ѝ щяло да се забави цял ден, и тъй като постепенно денят премина в късно следобедно очакване на нейното посещение в „ранното утро“, се усетих, че ми се ще най-сетне да дойде, за да можем да ѝ окажем почестите и да приключим.

Цялата друга кралска дейност бе напълно преустановена — опит да се подчертае колко важно е за Посилтум да посрещне своята бъдеща кралица. Когато гражданите покриха улицата с цветя и се подредиха в три редици, надявайки се да зърнат новата знаменитост, си помислих, че това едва ли е било необходимо. Очакването сякаш не снижаваше духа им, макар че злоковете вехнеха, но само колкото да бъдат периодично подменяни от жадни за работа ръце. Ако не друго, такова посрещане щеше да нанесе за някое време сериозни щети на посилтумската реколта от цветя. Разбира се, то можеше да нанесе щети и на *всичките* ни реколти, понеже улиците оставаха все тъй натъпкани с празнуващи люде, които — пръснеше ли се слух за ново отлагане — не даваха и най-малък знак, че ще се върнат на нивите или в занаятчийските си дюкяни.

— Не могат ли гражданите да правят нещо по-добро с времето си, отколкото да стоят така и да се замерят едни други с цветя? — изръмжах аз, като се отвърнах от прозореца. — *Все някой* би трябвало да пази кралството, докато трае всичката тази дивотия.

Както винаги, Джей Ар Гримбъл пое на гърба си задачата да ме успокои.

— Ваше величество просто се тревожи за приближаващото посрещане. Вярвам, че неговата мъдрост няма да позволи на гнева му да се изсипе върху лоялните му поданици.

— Когато тя пресече границата, ме увериха, че щяла да бъде тук днес сутринта. Сутринта! Да си виждал някога слънцето да залязва сутрин?

— Несъмнено е била забавена поради състоянието на пътната мрежа — предположи Злабрадва. — И по-рано съм казвал на Ваше величество, че пътищата ни отдавна плачат за ремонт. В сегашния си вид те затрудняват минаването на пътуващите... *и* евентуално на войската, ако нашата прекрасна земя бъде нападната.

Гримбъл оголи зъби:

— И Негово величество винаги се е съгласявал с *мен*, че поправянето на пътищата в този момент ще излезе прекалено скъпо... освен ако генералът не пожелае значително да намали големината на своята армия, така че да можем да използваме спестените заплати, за да платим за труда по ремонта.

Злабрадва стана пурпурен.

— Намали големината на войската и скоро ще изгубиш това съкровище, което толкова грижливо пазиш, Гримбъл.

— Достатъчно, господа — рекох аз, като им магнах с ръка да млъкнат. — Както и двамата се изразихте, тази тема вече многократно сме я обсъждали.

Беше решено, че вместо кралят на Посилтум да седи и да нервничи пред очите на цялото население, е по-добре да се поти насаме със своите съветници, докато невястата му пристигне наистина. Кралски имидж и разни такива. За нещастие това означаваше, че още от сутринта се бях затворил в една малка стая заедно с Джей Ар Гримбъл и Хю Злабрадва за компания. Постоянното им дърляне и заяждане се оказа достатъчно да превърне и бездруго съмнителното ми настроение в нещо рекордно лошо.

— Е, както чакаме, може би всеки от вас ще сподели своето мнение за бъдещата ми невеста и нейното кралство?

— Но, Ваше величество, това вече сме го правили много пъти.

— Хубаво, де, ще го направим пак. Нали се предполага, че вие сте ми съветници? Хайде, съветвайте ме. Генерал Злабрадва, защо не започнеш ти?

Злабрадва сви рамене.

— От последния ни разговор насам положението не се е променило съществено. Затънтия е малко кралство, съвсем мъничко — не наброява даже и хиляда жители. Те имат претенции върху цялата Затънтска планинска верига, от която държавата е получила името си и която съставлява основната част от военната им защита. Никой не оспорва претенциите им, най-вече защото планините са коварни и тъй като няма никаква или почти никаква причина да се влиза там. Поне деветдесет и пет процента от тяхното население е съсредоточено в единствената долина. Няма редовна войска, а по-скоро милиция и тя напълно им върши работа, понеже към къщите водят не повече от пет прохода, където едно дете с купчина камъни може да задържи цяла армия... а камъни имат в изобилие. Най-уязвимото им място е прехраната. Теренът е такъв, че не са в състояние да задоволяват малобройното си население, и тъй като все още са скарани с кралството от другия край на долината, което първоначално я е владеело, са принудени да купуват всичката си храна от нас... на цени, които дори един щедър човек би нарекъл безбожни.

— Търсене и предлагане — каза Гримбъл със зъбеста усмивка.

— Почакай малко, генерале — прекъснах ги аз. — Ако разбирам добре, Затънтия не представлява военна заплаха за нас поради големината си. По-скоро тя пази нашия фланг срещу нападение откъм проходите. Така ли е?

— Правилно.

— С което тя вече и без това се е заела.

— Също правилно.

Видях пролуката и се втурнах в нея.

— Ние не можем да ги нападнем, но от думите ти личи, че те не разполагат с нищо, което да желаем. Тогава защо се главоболим с този брак... съюз?

Генералът многозначително погледна Гримбъл.

— Защото макар Затънтия да е малобройна и неплодородна, тя е разположена върху най-голямото находище от скъпоценен метал на континента — поясни канцлерът на хазната.

— Скъпоценен ме... Ох! Искаш да кажеш, злато.

— Именно. Чрез този съюз Посилтум ще стане най-богатото кралство.

— Това не ми се вижда достатъчна причина да се оженя — измърморих.

— Възгледите на Ваше величество по темата са ни добре известни — кимна Джей Ар Гримбъл. — Вие ги изразявахте надълго и нашироко всеки път, щом се зачекваше въпросът относно възможността за този брак. Много съм щастлив, че когато гражданите на Посилтум заплашиха да въстанат, ако не приемете предложението за годеж, вие най-накрая дадохте съгласието си.

— Хм, това се случи, след като ти разпространи слуха, че подобен съюз значително ще намали данъците, Гримбъл — намръщи се Злабрадва.

— Казах, че е възможно да намали данъците — невинно го поправи канцлерът. — Какво да сторя, когато простият народ си вади прибързани заключения?

Сега, след като имах по-ясна представа за положението, може би щях да развия симпатия към затруднението на краля, ако той наместо себе си не беше вкарал мен в него.

— Достатъчно за Затънтия. По-добре ми доверете какво мислите за моята бъдеща невеста.

Последва краткотрайно неловко мълчание.

— Затънтия няма монархия — подхвана внимателно Гримбъл. — Искам да кажа, до неотдавна. Тя беше по-скоро племенна държава, където управлява най-силният. Когато обаче умря последният крал, неговата дъщеря Бучиниша някак си успя да се наложи и запази трона, като с това създаде нещо от рода на кралска династия. Как точно го е постигнала, не е ясно.

— Някои говорят, че преди смъртта на баща си тя е съумяла да спечели... лоялността на всички годни бойци в кралството и по такъв начин е предотвратила оспорването на нейните претенции — обясни Злабрадва.

Вдигнах възпиращо ръка.

— Господа, туй, което ми казвате, са факти. Аз ви помолих за вашето *мнение*.

Този път последва дълго неловко мълчание.

— Толкова ли е хубаво, а? — направих гримаса аз.

— Ваше величество трябва да има предвид — запротестира Гримбъл, — че иска от нас да изразим скритите си чувства към една жена, която скоро ще бъде наша кралица.

— Не и преди женитбата — изръмжах. — В тоя момент вашият господар съм аз. Разбрахте ли накъде бия?

Те разбраха и с мъка преглътнаха.

— Идват ми наум думите „коравосърдечна“ и „безжалостна“ — рече генералът — и това е впечатлението на човек, изградил кариера от касапницата на войната.

— Аз съм сигурен, че слуховете, дето тя е убила баща си, за да установи контрол над кралството, са преувеличени — възрази неуверено Джей Ар Гримбъл.

— ... Но ще бъде добре Ваше величество да настоява за отделни спални помещения и дори тогава да спи леко... и въоръжен — твърдо заключи Злабрадва.

— С отделните спални не би трябвало да срещнете трудност — ухили се Гримбъл. — Говори се, че кралица Бучиниша имала морал на улична котка.

— Страхотно — въздъхнах аз.

Канцлерът ме дари с бащинска усмивка.

— О, без съмнение цял Посилтум, включително и аз, се възхищаваме на Ваше величество заради жертвите, които той е готов да направи за своя народ.

Белята беше, че единствено аз знаех кого е готов да жертва кралят!

През притворените си клепачи наблюдавах усмивката на Гримбъл и отчаяно търсех в моя мозък нещо, което да прекъсне самодоволната му наслада от положението. И изведнъж открих.

— Смятах да попитам дали някой от вас двамата е информиран за настоящото местонахождение на нашия дворцов магьосник?

Усмивката на Джей Ар изчезна като вода в нагорещена тенджерка.

— Той... замина, Ваше величество.

— Какво? Пак ли за някое от неговите лудешки приключения?
Канцлерът отведе поглед встрани.

— Не, исках да кажа, че си е... заминал. Подаде си оставката и напусна.

— На кого си подаде оставката? — притиснах го аз. — На чия отговорност е зарязал поста си по време на този най-черен за мен час?

— Ахх... на моя, Ваше величество.

— Какво беше това, Гримбъл? Нещо не те чух съвсем добре.

— На моя. Заявих му, че може да си върви.

Сега пазителят на хазната видимо се потеше, което напълно ме устройваше. Всъщност в ума ми започна да се оформя една идея.

— Хм... доколкото те познавам, лорд канцлере, подозирам, че зад внезапното заминаване на Великия Скийв се крият пари.

— В известен смисъл — зашикалкави Гримбъл — би могло и така да се каже.

— Е, няма да стане — твърдо настоях аз. — Искам той да се върне... и то преди този проклет брак. Нещо повече, тъй като ти си одобрил заминаването му, ще те държа лично отговорен за неговото завръщане.

— Н-но, Ваше величество! Аз не зная откъде да започна да го търся. В тоя момент той може да се намира навсякъде.

— Не смятам, че е отишъл далеч — с небрежен тон подхвърли Злабрадва. — Драконът и единорогът му са все още в дворецовата конюшня.

— Там ли са? — примигна Джей Ар.

— Да — усмихна се генералът, — както и ти би могъл да знаеш, ако изобщо някога подаваше нос извън кантората си.

— Слушай, Гримбъл — рекох. — За човек с твоите възможности задачата, която ти поставих, би следвало да е лесна. Сега заминавай. Колкото по-дълго се бавиш тук, толкова повече време ще ти трябва да намериш нашия своенравен магьосник.

Канцлерът понечи да каже нещо, но сетне сви рамене и тръгна към вратата.

— О, Гримбъл — повиках го. — Едно обстоятелство, което се налага да имаш предвид. Чух слух, че напоследък Великия Скийв понякога се преобразявал като мен за някоя лудория. Не ми е приятно

хайманата да се перчи нейде с кралските черти на лицето. Тази пикантна новина би трябвало да ти помогне да го откриеш.

— Благодаря ви, Ваше величество — кисело отвърна канцлерът, на когото бе напомнено за способностите на предполагаемата му плячка да променя формата си.

Не бях сигурен, ала ми се стори, че Хю Злабрадва сподави някъде в дълбините на брадата си едно изсмиване, когато неговият съперник пое с тежки стъпки навън.

— Ами ти, генерале? Мислиш ли, че твоите хора могат да помогнат да се разпространи вестта, че сам кралят призовава Великия Скийв?

— Това няма да е необходимо, Ваше величество.

С внезапна сериозност той се приближи до мен, сложи длан на рамото ми и се взря в очите ми.

— Лорд магьоснико — рече, — кралят би искал да те види.

ГЛАВА СЕДМА

*Нищо не може да се опре на една
вдъхновена жена, освен вдъхновената пиячка.*

Р. БЪТЛЪР

— От някое време си наясно, че аз съм боец. Онова, което комай не проумяваш, е какво следва от този факт.

Бяхме седнали на вино и водехме далеч по-спокоен разговор, отколкото когато се преструвах, че съм крал Родрик.

— Бойците разпознават хората не само по чертите на лицето, но също по движенията и характерните жестове. Това е професионален навик. Е, ти имаше външния вид и гласа на краля, обаче стойката и жестовете ти бяха на Великия Скийв, а не на Родрик Пети.

— Но щом си знаел, че съм измамник, защо не каза нищо?

Генералът вдървено се изпъчи.

— По този въпрос Негово величество не ми се довери, нито пък ти. Чувствах, че ще бъде грубо да се намеся без покана във вашите дела.

— Ами не се ли боеше, че аз може да участвам в някакъв заговор, за да убия краля и да заема мястото му?

— Лорд магьоснико, макар двамата да се срещнахме като съперници, дългото общуване с твоята личност направи уважението ми към тебе да порасне в значителна степен. Както когато убеди Големия Юлий и неговата армия да дезертират от Сгандия и да се влеят в Посилтум като честни граждани, така и докато се биех на твоя страна в Голямата игра и ти рискува живот и крайници, за да спасиш един изпаднал в беда другар, *ти* показва изобретателност, смелост и достойнство. Въпреки че навярно все още от време на време говоря за теб с не най-блестящи думи, дори най-лошото ми мнение не включва възможността да имаш пръст в убийството на собствения си работодател.

— Благодаря ти, генерале.

— ... И освен това само пълен идиот би искал да заеме мястото на Родрик току преди сватбата му с кралица Бучиниша.

Аз примигнах.

— Е, толкова ти беше порасналото уважение.

— Казах „изобретателност, смелост и достойнство“. Изобщо не съм споменавал за интелигентност. Добре, де, пълен идиот или някой, който изпълнява заповедите на своя крал.

— Какво ще речеш за малко и от двете? — изпъшках.

— Имах някакви подозрения — кимна Злабрадва. — Хм, сега, когато си говорим откровенно, мога ли да попитам за местонахождението на Негово величество?

— Хубав въпрос.

С няколко унили изречения го въведох в течение на моята задача и изчезването на Родрик Пети.

— Опасявах се, че ще се случи нещо такова — промълви Хю, щом приключих. — Кралят безнадеждно търсеше начин да се измъкне от тази женитба и, изглежда, го е намерил. Не е нужно да ти казвам, че ако с нещо мога да помогна, просто поискай.

— Благодаря, генерале. Всъщност аз...

— Стига то да не е насочено срещу доброто на Посилтум — поправи се Злабрадва. — Като да ти помогна да избягаш. Държавата се нуждае от крал и за момента това си ти.

— Ох, ясно... а можеш ли да използваш твоите хора, за да помогнеш да открием Родрик?

Хю Злабрадва поклати глава.

— Не мога. Туй е задача на Маша. Ако изпратя моите хора да й съдействат, тя ще си помисли, че й нямам никакво доверие.

Страхотно! Имах си съюзник, стига да успееш да заобиколя неговата лоялност и любовната му обвързаност.

Изглежда, генералът забеляза изражението ми.

— Иначе всичко друго ще направя с готовност.

— Какво например?

— Ами... например да те науча как да се пазиш от бъдещата си невеста.

Това наистина звучеше обещаващо.

— Мислиш ли, че ще имаме достатъчно време?

В този момент на вратата силно се почука.

— Ваше величество! Колесницата на кралица Бучиниша приближава към двореца!

— Не — рече генералът с обезсърчителна честност.

* * *

Едва можахме да стигнем до определените ни места преди шествието на кралицата. Тронът на Посилтум временно беше преместен точно зад портите на двореца и само като спринтирахме по коридорите, зарязали всякаква достолепност, двамата със Злабрадва успяхме да се доберем до целта си, преди вратите да се отворят.

— Напомни ми да си поприказвам с теб за ефикасността на системата за ранно предупреждение на твоята армия — подхвърлих аз на генерала, когато се отпуснах на трона.

— Струва ми се, че онзи, който се оплакваше от твърде широкия обseg на военната система за шпиониране, беше дворцовият магьосник — озъби се Злабрадва. — Може би сега Ваше величество ще сметне за уместно да го убеди в необходимостта от навременна информация.

Преди да смогна да измисля достатъчно учтив отговор, свитата на кралицата спря в основата на стълбите.

Очевидно кралство Затънтия не бе пожалило средства за колесницата на своята владетелка. Дори и да не беше изцяло направена от масивно злато, по лайсните и украшенията ѝ светеше такова количество от метала, че разликата бе кажи-речи теоретична. Испитах скрито задоволство, дето Гримбъл не е тук, за да я изяжда с очи. Завесите бяха пуснати, така че ни даваха възможност да видим богатата бродерия по тях, но не и кой или какво има вътре. Осем подбрани почти еднакви коня допълваха екипажа, макар рошавите им гриви и ниският им ръст да подсказваха, че планинците обикновено ги използват за далеч по-практични неща, отколкото да мъкнат кралската особа нагоре-надолу.

Всяко подобие на украшения във височайшата процесия обаче се изчерпваше с екипажа.

Свитата ѝ се състоеше от поне двадесет царедворци, всичките на коне и водещи допълнителни животни, при все че не можех да

определя дали те бяха зестрата на невестата, или пък служеха за смяна. Освен това ескортът на Бучиниша беше изцяло от едни и същи на вид мъже: широкоплещести, тънкокръсти и напращели от мускули. Приличаха ми на миниатюрен вариант на противниковите отбори, срещу които Аахз и аз се изправихме по време на Голямата игра, но за разлика от играчите тези мъже бяха въоръжени до зъби. Направо бяха като настръхнали от мечове и ножове, които проблясваха от кончовите на ботушите, от прикрепените към ръцете им калъфи и от нараменните кании, така че бях сигурен: сборното тегло на техните сечива надминава теглото на златната каляска, дето пазеха. Това не бяха хубавички дворцови украшения, а добре поддържани бойни оръжия, носени с лекотата, която бойците придобиват по отношение на инструментите на своя занаят.

Те самите бяха облечени в опърпани туники, пригодени по-скоро за лазене из храсталаците с ножове, стиснати между зъбите, отколкото за кралска свита. Въпреки това юнаците бяха набръчкали едрите си плоски лица в широки усмивки, докато ту зяпаха сградите, ту махаха на тълпата, която комай бе решила да се освободи от споменатото порано излишно количество цветя, като натовари каляската с тях. Вероятно през погледа на Злабрадва или Големия Юлий свитата щеше да изглежда отпусната и недисциплинирана, но не бих желал аз да съм този, който ще се опита да им отнеме нещо: кралицата, екипажа, кралството или дори някое понаправило им се цвете.

Двама души от шествието представляваха забележително изключение от правилото. Даже и на коне, те бяха с цяла глава по-високи от другите и един път и половина по-широки. Бяха натъпкали масивните си тела в чисти официални туники и изглеждаха невъоръжени. Забелязах обаче, че вместо да се смеят и махат с ръце, момците седяха изпънати като струна върху своите седла и наблюдаваха какво става наоколо с онова отегчено и отчуждено внимание към подробностите, което обикновено свързвах с хищниците... с големите хищници.

Тъкмо се канех да привлека взора на Злабрадва към двамината, когато вратата на каляската се отвори. Жената, появила се оттам, очевидно бе родственица на повечето мъже в свитата. Имаше същото широко, масивно телосложение и черти на лицето, само че още по-засилени. Първото ми впечатление бе, че прилича на долните две трети

на някоя дъбова порта, при условие че портата е направена всъщност от гранит. Без да се усмихне, хвърли наоколо изпепеляващ поглед, след това кимна сама на себе си и пристъпи долу.

— Почетна дама — промърмори Хю Злабрадва.

Не съм сигурен дали забележката му беше предназначена да ме успокои, но тя го стори. Едва впоследствие ми хрумна, че генералът ме е осведомил, за да не ми даде да избягам, което аз сериозно обмислях.

Следващата фигура, която се показва, бе съвършено различна от останалите затънтенящи от свитата. Беше тънка като стрела, бледа, с черна жилава коса, падаща до под раменете ѝ. Вместо очакваното валчесто плоско лице, тя изглеждаше, сякаш е била окачена за носа да съхне. Не беше неприятна за гледане и всъщност си помислих, че е по-млада от мен, ала вирнатият нос в съчетание с двете тъмни и тревожно просвяткващи очи я правеше донякъде прилична на влечуго. Бе облечена в нещо бяло с дълги ръкави, което вероятно щеше да стои по-добре на закачалка. Хвърли бегъл поглед към насъбралите се граждани, подбра отзад полите си, скочи от каляската и пое нагоре по стълбите към наша милост с дългокраката атлетична грация на закоравяла мъжкарана.

— Ей *тая* е кралица Бучиниша — подсказа генералът.

Аз някак си го бях очаквал, но като получих потвърждение, се впуснах в действие. Поне с *тази* част знаех как да се справя, защото моите съветници ме бяха тренирали отново и отново.

Изправих се на крака и заех царствена поза, докато кралицата стигна до трона, после пресметнах поклона си така, че да съвпадне с нейния реверанс. Монарх, който поздравява друг монарх, и тем подобни.

Предполагаше се, че след това трябва да я приветствам с добре дошла в Посилтум, но преди да успея да си отворя устата, Бучиниша избърза със своето собствено приветствие:

— Съжалявам, че не направих по-дълбок реверанс, обаче под тази рокля нямам нищичко. Род, тук в низините е зверски горещо — каза тя и ме дари с широка, ала с присвити устни усмивка.

— Аххх... — отвърнах предпазливо аз.

Без да обръща внимание на моя отговор или по-скоро на липсата му, гостенката се засмя и помахна на тълпата, която реагира с одобрителен рев.

— Кой идиот покани тая паплач? — запита тя, без усмивката да изчезне от лицето ѝ.

— Аххх... — повторих аз.

Генерал Злабрадва ми се притече на помощ.

— Нямаше официално съобщение, Ваше величество, но, изглежда, слухът за любезното ви пристигане е стигнал до населението. Както би могло да се очаква, те умират от нетърпение да зърнат новата си кралица.

— В тоя вид ли? — рече Бучиниша, като показа зъби и махна на хората по покривите. — Шест дни по пътя в тази жега без баня и дрехи за сменяне и вместо едно дискретно посрещане, половината кралство се събира да ме зяпа как изглеждам, когато ме влачат зад екипажа, наместо да яздя сред свитата. Е, стореното — сторено, не можем да го променим. Ала имай предвид, че ако се повтори... генерал Злабрадва, нали? Така си и мислех. Та, както казвах, ако се повтори, глави ще се търкалят... и не говоря фигуративно.

— Добре дошла в Посилтум — успех да вметна най-накрая.

Това беше значително съкратен вариант на речта, която бях решил да произнеса, но при настоящите обстоятелства повече и не можех да си спомня.

— Здравсти, Роди — отвърна тя, без да ме погледне, тъй като все още махаше на тълпата. — Подир миг смятам да хукна презглава към моите покои. Бъди добричък и следващата седмица не ми се пречкай. Имам да върша толкова много неща. Освен това изглежда, че ще си зает до ушите с друга работа.

— Как тъй?

— Ще те сполетят съвсем мъничко неприятности, ако се вярва на джентълмена, когото срещнах по пътя. Ей го, идва. Чао.

— Ама...

Кралица Бучиниша вече беше изчезнала яко дим в дълбините на двореца. Открих, че вместо към нея съм се втренчил в човека, който тъкмо бе излязъл от каляската и сега упорито крачеше по стъпалата към моя трон. Забелязах, че се отличава със същите черти и маниери на невестулка, както Джей Ар Гримбъл. Това обаче, което забелязах преди всичко, беше, че от двете му страни внезапно се материализираха двамата широкоплещести хищници, за които по-рано

бях предположил, че са част от свитата на кралицата. Те се извисяваха над него като чифт подпорки за книги... злоещо стърчащи подпорки.

Седнах — донякъде защото приближаващата фигура не изглеждаше да е от кралско потекло, но най-вече защото имах усещането, че при този следващ разговор ще предпочета да съм седнал.

Човекът най-накрая стигна до трона, изправи се и вместо да се поклони, кимна отсечено. Ако не друго, туй ми се видя учтиво, доколкото ония двамата отстрани изобщо не отбелязаха моето присъствие.

— Простете ми, че се натрапвам при такъв празничен случай, Ваше величество — подхвана мъжът, — обаче възникват дадени въпроси, които трябва да обсъдим.

— Например...?

— Казвам се Ад-вокат и представлявам известен... консорциум от бизнесмени. Бих желал да продискутирам с един от вашите васали относно някои наши наемни работници, които пропуснаха да докладват, след като действаха в наш интерес в този район.

Както споменах по-рано, бях започнал доста добре да говоря на „бюрократски“. От разглаголстванията на тоя човек обаче нищо не разбрах.

— Искаш какво? За кого?

Мъжът въздъхна и за миг сведе глава.

— Ще ви го изложя по следния начин — рече най-подир. — Аз съм от Сгандия и желая да видя вашия магьосник, Скийв. Става дума за нашата армия, за момчетата на Големия Юлий, които сякаш изчезнаха, след като се захванаха с него. Сега разбрахте ли ме?

ГЛАВА ОСМА:

*Избирай внимателно приятелите си.
Твоите врагове сами ще те изберат.*

Я. АРАФАТ

Само няколко дни след пристигането на кралица Бучиниша дворецът на Посилтум придоби щастливата отморяваща атмосфера на бойно поле в нощта преди битката. Свитата от Затънтия и тълпата други представители бяха разквартирувани в дворцовите покои като „кралски гости“, което — ща, не ща — ми отвори война на два фронта.

Бучиниша не представляваше непосредствен проблем, по-скоро приличаше на бомба със закъснител. При категоричната заповед да не ѝ се пречкам не ми се налагаше да се занимавам много с нея и дори генерал Злабрадва призна, че ако тя възнамерява да се опита да ме убие, това няма да бъде преди сватбата, когато вече официално ще стане владетелка на Посилтум. Само че колкото по-застрашително приближаваше сватбеният ден, толкова по-ясно осъзнавах, че ще трябва да се разправа с тази жена.

Представителите на Сгандия обаче си бяха съвсем непосредствен проблем. Временно ги бях заглавичкал, като им заявих, че дворцовият магьосник в момента не е тук, но съм пратил да го търсят, и в знак на добра воля им предложих гостоприемството на двора. Те не пиеха много и никога не ме тормозеха с въпроси за завръщането на „Скийв“, ала нямах никакви съмнения, че по някое време търпението им ще се изчерпи и ще започнат сами да го търсят. Освен това имах усещането, че туй „някое време“ ще бъде твърде скоро.

Тъй като се нуждаех от всичката помощ, която можех да си осигуря, накарах Злабрадва да изпрати човек за Големия Юлий. Без особени трудности го вкарахме контрабанда в двореца и тримата съставихме военен съвет. По препоръка на генерала магнах незабавно маскировката си и въведох нашия гост в течение на делата.

— Съжалявам — рече Юлий, за да открие срещата, — но не виждам къде мога да ти помогна. Разбираш ли к'во имам предвид?

Страхотно. Дотолкова за експертните военни съвети на Големия Юлий.

— *Бих искал* да помогна — поясни той. — Ти се държа добре с мен и момчетата. Само че аз съм работил за Сгандия, разбираш? Знам ги какви са. Щом веднъж ти влезнат в дирите, никога не се отказват. Опитах се да ти го кажа и преди.

— Не проумявам какъв е проблемът — избоботи генерал Злабрадва. — Те са само трима, а главният им говорител е нестроевак от главата до ботушите. Няма да трябва кой знае какво, за да сме сигурни, че не ще докладват нищо на никого... никога повече.

Тук Юлий потърка бузата си.

— Ти си свестен човек, Хю, но не схващаш с к'во си имате работа. Ако разузнавателната група на Сгандия изчезне, Големите момчета ще усетят, че са нацелили скъпоценната жила, и ще задвижат нещата. Ликвидирането на техните представители няма да спре сгандийците... няма дори да ги забави. Ако изобщо повлияе някак, то ще е да ускори процеса!

Преди Злабрадва да успее да отговори, аз се намесих с няколко собствени въпроса:

— Чакай малко, драги Юлий. Когато се сблъскахме за пръв път, ти командваше най-голямата армия, която този свят някога е виждал. Така ли е?

— Така е — кимна той. — Ние си напредвахме твърде добре, докато не срещнахме вас.

— ... И ние не ви спряхме по военен път. Просто ви дадохме възможност да изчезнете като войници и да се пенсионирате като граждани на Посилтум. Ти и твоите момчета никога не сте били побеждавани в битка.

— Ние бяхме най-добрите — гордо потвърди Големия Юлий. — Захванеше ли се някой с нас, после си прибираще окървавения крайник, към който обаче нямаше прикрепено тяло, ако разбираш какво имам предвид.

— Тогава защо всички вие толкоз се боите от Сгандия? Щом се опитат да направят нещо, защо ти и твоите момчета чисто и просто не

се включите в армията на генерал Злабрадва и не им дадете един урок по маневриране?

Бившият командир изпусна тежка въздишка.

— Тая работа не става така — каза той. — Ако дойдеха да маршируват тука като армия, разбира се, щяхме да ги изхвърлим на бърза ръка. Само че те няма да сторят това. Те вкарват по неколцина дебеловрати наведнъж и всички се държат толкова учтиво, колкото искаш, тъй че за нищо не можеш да ги арестуваш. Когато обаче се насъберат достатъчно, започват да притесняват твоите граждани. Дребни истории, но крайно противни. Ако някой ти се оплаче, този някой изведнъж умира заедно с болшинството членове на своето семейство. Много скоро всичките ти граждани почват да се боят повече от сганта, отколкото от теб. Никой не се оплаква, нито пък дава показания в съда. Стане ли това, вече нямаш кралство. Сганта управлява страната, а ти гладуваш. Не си в състояние да отблъснеш подобно нахлуване с една армия. Изобщо не можеш да се пребориш!

Известно време седяхме в неловко мълчание, като всеки избягваше погледа на другия, докато си блъскахме главите да намерим решение.

— Онова, което не разбирам — обади се най-накрая Злабрадва, — е, че ако системата, която описа, е толкова ефективна и е тъй невъзможно да бъде спряна, защо въобще си дават труда да имат армия?

— Страшно ми е неприятно да си го призная — направи гримаса Големия Юлий, — но ние бяхме експеримент. На някои от счетоводителчетата в Сгандия им щукнало, че макар и дадена армия да е по-скъпа, печалбата във време от едно бързо завземане ще надхвърли допълнителните разходи. Да ти кажа правичката, смятам, че експериментът им се провали.

Това ме накара да подскоча.

— Искаш да речеш, че твоята армия не е била ефективна?

— Отначало бяхме. После станахме прекалено много. Излиза бая солено да държиш цяла войска на полето, а към края издръжката на моите момчета за една седмица струваше повече, отколкото измъквахме от кралствата, които завоювахме. Мисля, че ония бяха почти готови да ни ликвидират поетапно... и точно там е причината да мине толкова време, преди да дойдат да си търсят армията.

Бързо поклатих глава.

— Големи Юлий, при последния лупинг ме изтърва. *Защо* са отложили търсенето?

— Пари — твърдо произнесе той. — Виж какво ще ти обясня: нищо не може да накара Големите момчета да застанат нащрек и да си водят бележки така, както мангизите в брой. Искам да кажа, че стане ли дума за финансова мотивация, те са написали учебника.

— Звучи ми досущ като Гримбъл — измърмори Злабрадва. — Никой ли вече не върши нещо заради обикновения стар реванш?

— Задръж, генерале — заповядах аз, като се наклоних напред. — Продължавай, Големи Юлий. Каква роля играят парите?

— Ами така, както го виждам, Сгандия и бездруго губеше средства за моята армия, разбираш? Според мен това означава, че не са били много склонни да хвърлят добро злато подир лошото. Тъй, де, защо ти е да харчиш още пари, за да търсиш една армия, дето след като я намериш, само ще ти струва още повече пари?

— Но сега те са тук!

— Вярно. Точно по времето, когато Посилтум аха-аха и внезапно ще забогатее. Струва ми се, че Големите момчета са намерили начин да уредят няколко стари сметки и същевременно да извлекат печалба.

— Сватбата! — казах аз. — Трябваше да се сетя. Хм, туй означава, че като отменя сватбата, мога да елиминирам два проблема наведнъж. Кралица Бучиниша и Сгандия!

Злабрадва свъси вежди към мен.

— Надявах се, че вече сме отхвърлили тази възможност. Помниш ли Гримбъл и гражданите на Посилтум?

Без да мисля, шляпнах гръмко с длан по масата.

— Няма ли да забравиш за Гримбъл и за гражданите на Посилтум? Писна ми да ме завират в миша дупка, генерале, и по един или друг начин смятам да си пробия път навън!

По изражението на моите съветници разбрах, че може би съм говорил по-високо, отколкото възнамерявах. Със съзнателно усилие промених тона и настроението си.

— Слушай, генерал Злабрадва — подхванах внимателно. — Ти може и да си свикнал с тежестите на командването, но за мен те са нови. Аз съм магьосник, нали помниш? Прощавай, ако съм се ошашавил малко, докато се опитвах да намеря решение на проблема,

който твоят... искам да кажа, *нашият* монарх ми увеси на шията. Нали така?

Той кимна рязко, ала все пак не се отпусна.

— Виж, Хю, твоята гледна точка си има достойнства, но не отчита няколко неща. Първо, Гримбъл не е тук. Когато и *ако* се върне, той ще се грижи за краля, тъй че приятелят Родрик може да реши проблема вместо нас... или най-малкото проблема с кралицата. Колкото до гражданството на Посилтум... откровено казано, аз съм почти готов да се изправя пред техните протести, само и само да не се налага да се разправям с въпросната Бучиниша. Ако сложим на везните разочарованието на нашия народ за това, че статуквото ще трябва да продължи, срещу туй кралицата *и* сганта да се настанят тука за постоянно, какъв резултат ще получиш? Разбира се, при условие че мислиш за добруването на държавата!

Генералът помисли, па силно въздъхна.

— И бездруго никога не съм гледал с чак толкова добро око на тази женитба — призна той.

— Само минута, момчета — промълви Големия Юлий, като уморено вдигна ръка. — Тая работа не е чак толкоз лесна. Парите може и да са позабавили тяхното издирване, но щом като сгандийците са дошли насам, има едно-две неща, дето ще искат да уредят.

— Например? — попитах, изпитвайки ужас от отговора.

— Ами преди всичко с мен и моите момци. Никой не си отива току-така от Сгандия, нали разбираш? Плащат страхотно, обаче пенсионните им програми са отврат.

— Не каза ли, че вече не желаели да имат армия? — изръмжа Злабрадва.

— Армия може би не, но винаги могат да използват хората. Вероятно ще ни разформироваат и ще ни поставят на различни места в организацията.

— А ти би ли искал да се върнеш и да работиш за тях?

Големия Юлий потърка брадичка с длан, докато обмисли въпроса на генерала.

— Ще трябва да говоря с момчетата — рече. — Както споменах, туй кралство беше много добро към нас. Ще ми е неприятно нещо да му се случи, защото сме били тук... особено ако ние свършим с това, че пак започнем да бачкаме за тях.

— Не — произнесох спокойно аз.

— Но...

— Казах „не“! Големи Юлий, ти склучи сделка с Посилтум. И което е по-важно, склучи сделка с мен. Няма да те предадем на сганта, докато не опитаме всички средства, с които разполагаме, за да те защитим.

— И как смяташ да ги защитим от Сгандия? — попита саркастично Злабрадва.

— Не зная. Все още работя по въпроса. Може би ще съумеем да ги купим. Ще им предложим да вземат за откуп кралица Бучиниша.

— Лорд магьоснико!

— Добре, добре. Обясних ви, че все още работя по въпроса, нали? Кое е следващото, Големи Юлий? Ти рече, че освен парите имало едно-две неща, които също искали.

— Теб — отвърна той безцеремонно. — Сгандийците няма да се почувстват щастливи, докато не получат Великия Скийв, дворцовия магьосник на Посилтум.

— Мен? — запитах аз с изтънял гласец.

— Сгандия не се е добрала до върха, като е пренебрегвала конкуренцията. С действията си ти вдигна някои твърде сериозни вълни, а най-сериозната, що се отнася до тях, е, че направи армията им да изчезне. Те знаят, че си голям. Достатъчно голям, за да бъдеш заплаха. Ще искат да те неутрализират. Предполагам, че ще се опитат да те наемат и ако не стане, ще се изпробват с някакво неагресивно уреждане на нещата.

— И като не успеят...? — кимна Злабрадва, сякаш повтаряйки моите мисли.

Големия Юлий повдигна рамене.

— Като не успеят, ще сторят всичко според силите си, за да те убият.

ГЛАВА ДЕВЕТА:

*Не разбирам защо трябва да се страхуваш,
загдето отиваш на среща с кралска особа.*

К. с ЧИЗМИ

— Но аз защо да идвам с теб? — заопъва се Злабрадва, крачейки до мен, докато марширувахме към покоите на кралицата.

— Кажи го за морална подкрепа — изръмжах. — Освен това искам да имам свидетел, че съм влязъл в стаята на Бучиниша и отново съм излязъл, ако разбираш намека ми.

— Ама ако така ще се реши само един от нашите проблеми...

— ... Тогава ще трябва да се разправяме с един по-малко. Шшт! Пристигнахме.

Пак се бях преобразил в Родрик. Съчетано с присъствието на генерала, това беше достатъчно да накара почетните стражи пред покоите на кралицата рязко да се изпънат мирно при нашето приближаване. Пренебрегнах ги и затропах по вратата, при все че ми остана някакъв миг да си припомня как не толкова отдавна си мислех, че най-големият проблем за монарсите е скуката.

— Да му се не види! — чу се отвътре нечий остър глас. — Туй стражите *нищо* ли не можете да схванете като хората? Казах ви, че не желая да ме безпокоят!

Един от пазачите демонстративно завъртя очи. Погледнах го благосклонно със съчувствена усмивка, сетне повдигнах вежда към Злабрадва.

— Крал Родрик Пети от Посилтум иска аудиенция с кралица Бучиниша! — ревна той.

— Мисля, че може да се уреди — долетя отговорът. — Какво ще кажеш да е рано утре сутрин?

— Веднага — натъртих аз.

Не говорех много високо, но трябва да се е чуло. След няколко сърцетупа вратата рязко се отвори, разголвайки самата Бучиниша... в буквалния смисъл на думата. Не мога да опиша дрехите ѝ, защото изобщо нямаше дрехи. Дори и конец!

— Роди! — изчурулика тя, без да забелязва стражите и Злабрадва, които вкупом зинаха от голотата ѝ. — Влизай. К'во правиш тук?

— Изчакай ме — наредих на генерала с най-заповедния си тон.

— Е-естествено, Ваше величество! — отвърна той, като откъсна очи от кралицата, колкото да застане мирно.

И аз влязох в леговището на тази жена.

— Е, какво ми носиш? — тя затвори вратата и се облегна на нея. Усещането ми беше, че някак си ме е посочила, макар ръцете ѝ да бяха зад гърба.

— Моля?

— Аудиенцията — поясни Бучиниша. — Искаше я, получи я. Какво ти става?

При съществуващите обстоятелства това ми се видя като още един объркващ въпрос.

— Аз... ъ-ъ-ъ... тоест... би ли си сложила нещо? Твоето одеяние или по-скоро липсата му много ме разсейват.

— Ох, добре. Само че тук е *наистина* зверски горещо.

Тя затършува из стаята и откри тъпичка дрешка, в която се напъха, но без да я закопчае напълно.

— Ще искам — заяви ми — веднага след сватбата този прозорец да се разшири или, още по-разумно, да се махне цялата стена. Каквото ще да е, стига да има малко вентилация.

Тръсна се в близкото кресло и присви крака под себе си. Жестът ѝ донякъде намали неудобството ми, ала не съвсем.

— А-а-а... всъщност точно заради туй дойдох да си поговорим.

— Заради прозореца? — намръщи се тя.

— Не. Заради сватбата.

Отговорът я накара да се намръщи по-силно.

— Мисля, че се уговорихме аз да се занимавам с всички приготовления по събитието. Е, добре, де, ако си направил някакви конкретни промени, все още не е късно да...

— Не става въпрос за това — прекъснах я бързо. — Става въпрос... както и да е, обърнаха ми внимание, че високите цени, които Посилтум иска от вашето кралство за храната, те принуждават на тази сватба. Тъй като не желая да влизаш в подобна връзка под натиск, реших да смъкна цените ни наполовина, като по такъв начин премахна нуждата от нашия брак.

— Ох, Роди, не ставай глупав. Аз не се женя за теб заради това!

Вместо да се разстрои, кралицата сякаш доста се поразвесели от моето предположение.

— Не е ли?

— Разбира се, че не. Затънтия е толкова богата, че ако си наумим, бихме могли да изкупим цялата ви реколта на двойно по-висока цена и туй изобщо да не се отрази на хазната ни.

Стомахът ми започна да се свива.

— Значи *действително* желаяш тази сватба? Не си принудена по политически причини?

Бучиниша се усмихна за миг и ми показа всичките си зъби.

— То се знае, че съществуват политически причини. Искам да кажа, че ние сме кралски особи, нали така? Убедена съм, че ти си достатъчно приятен образ, но аз мога да имам всички приятни образи, които избира, без да се *омъжвам* за тях. Кралските особи се женят за властови блокове, а не за обикновени хора.

В думите ѝ проблесна лъч надежда и аз се втурнах презглава натам.

— ... Което ни води до другата причина, поради която следва да отменим сватбата — рекох важно.

Усмивката на Бучиниша изчезна.

— Какво искаш да кажеш? — запита остро тя.

Вместо отговор развалих магията за преобразяване.

— Защото аз не съм кралска особа. Аз съм от обикновените хора.

— О, това ли било? — вдигна рамене гостенката от Затънтия. — Няма проблем. Отдавна го знам.

— Знаеш? — преглътнах аз.

— Разбира се. Ти се смути... на два пъти. Първия път — когато пристигнах в двореца, и току-що — когато отворих гола вратата. Кралете не се смущават. То си им е в кръвта. През цялото време знаех,

че не си Родрик. Предполагам, че ти си Великия Скийв, дворцовият магьосник. Така ли е? Онзи, дето може да си променя формата?

— Ами то си е маскировъчна магия, а не промяна на формата, но като се изключи това, си права.

След Злабрадва и кралица Бучиниша взех да се чудя дали изобщо има някой, който наистина да се излъже от моите маскировъчни заклинания.

Тя се измъкна от креслото и започна да говори, крачейки напред-назад, напълно забравила за голотата си, която при всяко извъртане надникваше от дрешката ѝ:

— Фактът, че ти не си монархът, не променя собственото ми положение и дори може би го подобрява. Докато можеш да поддържаш маскировката си дотолкова, че да заблуждаваш папачта, аз ще съм омъжена за два властови блока вместо за един.

— Два властови блока — повторих глухо.

— Да. Като „крал“ на Посилтум ти контролираш първия блок, който ме интересуваше — земята и хората. Сама по себе си Затънтя не е достатъчно голяма да води агресивна война, но обединим ли силите на двете кралства, никой не може да ни спре. С твоите армии, поддържани от моя капитал, аз мога да стигна, докъдето поискам, което, нека да ти кажа, е твърде далеч. Нищо не е в състояние да ти изостри апетита за нови и необичайни места повече от това да израснеш в една долина, където единствената гледка е другият край на долината.

— Повечето хора се задоволяват с пътешествия — подметнах ѝ.
— За да видиш дадена страна, не е необходимо да я завоюваш.

— Много мило — присмя се Бучиниша. — Наивно, но мило. Хайде да речем, че аз не съм повечето хора, и да го оставим така, става ли? Та значи, колкото до втория властови блок, имаме теб и твоята магия. Това е допълнителна премия, която не бях очаквала, ала съм сигурна, че ако разполагам с ден-два, мога да разширя плановете си тъй, че да се възползвам от нея.

Някога си мислех, че се страхувам от Маша. Като се озърна назад, виждам, че Маша ми е докарвала леко неудобство. Едва от разговора с кралица Бучиниша научих какво означава страх! Тя не беше просто убийца, както подозираше Хю Злабрадва. Тя бе възплъщение на насилието, което само чакаше да връхлети света.

Единственото препятствие между нея и средствата, които ѝ бяха необходими, за да осъществи мечтите си, бях аз. Аз и може би...

— Ами крал Родрик? — избълвах. — Покаже ли се той, първоначалните сватбени планове влизат в сила.

— Искаш да кажеш, че е още жив? — възкликна гостенката, повдигайки тънката си вежда. — Надценила съм те, Скийв. Докато е жив, той би могъл да създава проблеми. Няма значение. Ще предупредя свитата ми: ако се появи преди сватбата, да го убият, щом го видят. След като се оженим, ще бъде проста работа да го обявим за самозванец и да го екзекутираме официално.

Страхотно. Благодарение на голямата ми уста, ако Маша се опиташе да върне Негово величество в двореца, той щеше да попадне в капан. Зърнеха ли го хората на кралица Бучиниша, тогава...

— Чакай малко! — възроптах. — След като аз се разхождам наоколо маскиран като краля, какво ще попречи на твоите слуги да ме очукат по погрешка?

— Хм. Добре, че се сети. Чудесно! Ето как ще постъпим.

Тя се гмурна в гардеробната си и изскочи с една дълга пурпурна лента.

— Когато си извън моите покои, носи това така, че да се вижда — инструктира ме Бучиниша, пъхайки парчето плат в дланта ми. — Ще съобщя на своите хора, че ти си човекът, за когото желая да се омъжа, а не тяхната мишена.

Исправих се с лентата в ръце.

— Не си ли позволяваш прекалено произволно допускане, Ваше величество?

— Как да го разбирам? — начумери се тя.

— Че аз може да не искам да се ожения за теб.

— Естествено, че искаш — усмихна се кралицата. — Ти вече имаш трона на Посилтум. Ако се ожениш за мен, не само ще получиш достъп до моята хазна, но и ще се избавиш от другия си проблем.

— Другият ми проблем?

— Сгандия, глупчо. Не помниш ли? Аз пътувах заедно с техния представител. С парите ми ще можеш да ги купиш. Ако цената е достатъчно висока, ще забравят всичко. Е, не е ли по-добре да бъдеш съпруг на Бучиниша, отколкото през целия си останал живот да бягаш от тяхното и моето отмъщение?

Аз разполагах със свой собствен отговор на въпроса, но в проблияск на мъдрост го запазих за себе си. Вместо това се сбогувах и излязох.

— Съдейки по физиономията ти, смятам, че интервюто ти с кралицата не е било крещящ успех — сухо отбеляза Злабрадва.

— Генерале, спести ми твоите „Нали ти казах“ — озъбих му се. — Имаме работа да вършим.

Като хвърлих бърз поглед нагоре и надолу по коридора, срязах на две моята пурпурна лента върху острието на брадвата му.

— Постави наблюдателни постове за Маша и краля — наредих. — Ако ги срещнеш, накарай Родрик да носи тази лента. Това много ще облекчи неговото пътуване през двореца.

— А ти къде отиваш?

Пуснах му една скъперническа усмивка.

— Да видя представителите на Сгандия. Кралица Бучиниша любезно ми обясни как да се разправам с тях!

ГЛАВА ДЕСЕТА:

Превъзходството в огнева мощ е безценен инструмент, когато влизаши в преговори.

ДЖ. ПАТЪН

Представителите на Сгандия бяха настанени в едно от най-рядко посещаваните кътчета на двореца. На теория това ги държеше настрана от центъра на действията, докато двамата със Злабрадва измислим какво да сторим с тях. На практика означаваше, че сега, когато бях готов да се изправя насреща им, имах да ходя ужасно дълго до целта си.

Докато стигна нужната врата, се запъхтах толкова, че не бях сигурен дали ми е останал достатъчно дъх, та да оповестя за пристигането си. Все пак по пътя натам бях набрал мъничко яд срещу сганта. Тъй, де, за какви се смятаха, че да се появяват и така да объркват живота ми? В добавка кралица Бучиниша ме плашеше прекалено много, за да опитам да предприема нещо против нея, и при обзелото ме чувство за безсилие единствената мишена се наричаше Сгандия.

С тези мисли поех дълбоко въздух и почуках на вратата.

Оказа се, че не е имало защо да се безпокоя как ще оповестя за пристигането си. Между второто и третото почукване въпросната врата леко се откряна. Третото почукване попадна върху нея, преди да успее да спра, но ударът ми не я помръдна.

— Ад-вокат! Кралят!

— Ами пусни го вътре бе, идиот такъв!

Дървеният правоъгълник се отвори широко, разкривайки един от масивните телохранители на Ад-вокат, след това още малко по-широко, за да ми направи място да мина покрай него.

— Влезте, влезте, Ваше величество — каза говорителят на Сгандия, като се забърза да ме посрещне. — Нали ще пийнете...

Глупак! Дай на краля нещо за пиене!

Последните думи бяха насочени към втория тромав дебеловрат, който се беше проснал лежешком. С осъзнато достойнство той повдигна с една ръка края на леглото, пушна го отново, сетне повдигна дюшека и измъкна отдолу малка плоска бутилка.

Зачудих се за кратко дали това имаше предвид Големия Юлий, когато спомена за сгандийската традиция „да излязат на дюшеци“^[1]. Тази фраза някак си винаги извикваше в ума ми друг образ... нещо, което включваше жени.

Като взе плоското шише от телохранителя си, Адвокат отвинти капачката и ми го предложи, без и за миг да престане да се усмихва.

— Прав ли съм, ако предположа, че посещениято на Ваше величество подсказва новини за местонахождението на неговия дворец магьосник? Може би дори за времето, когато се очаква той да се върне?

Поех шишето, като преди да отговоря, скришом проверих къде се намират дебеловратите момци. Единият се беше облегал на вратата, а другият стоеше до леглото.

— Всъщност мога да сторя нещо повече. Великия Скийв...

Затворих клепахи и премахнах маскировъчната магия.

— ... е тук.

Телохранителите видимо се стреснаха от моето преображение, но Ад-вокат и не помръдна, ако се изключи обстоятелството, че очите му се присвиха и усмивката му се прибра.

— Виждам. Това леко опростява нещата. Момчета, дайте на Великия Скийв един стол. Имаме да обсъдим малко бизнесдела.

Тонът му не беше приятен, нито пък усмивките на пазвантите, когато те тръгнаха към мен.

Спомняте ли си как Рупърт ме спипа толкова лесно? Е, той ме хвана неподготвен, а и разполагаше с триста години магьосническа практика предимство. Някак си не бях особено изненадан от действията на телохранителите... Фактически ги бях очаквал и бях събирал силите си точно за този миг.

С театрално махване на ръката и далеч по-важното съсредоточаване на умствената ми енергия вдигнах двамата мъже и ги завъртях във въздуха. Проклятие, нямах нищо против да открадна някоя нова идея как да използвам левитацията... та било то дори и от

Рупърт. Но тъй като обичам в работата ми да има малко оригиналност, вместо да започна да им чукам главите в пода, ги изстрелях към тавана и ги задържах прикрепени там.

— Не, благодаря — казах аз толкова небрежно, колкото можех, — предпочитам да постоя прав.

Ад-вокат изгледа своите безпомощни защитници, сетне ми хвърли свиреп поглед.

— Може би тая работа няма да е тъй проста, както си я мислех — призна той. — Слушай, ти нали имаш еднорог?

— Точно така — потвърдих аз, изненадан от внезапната смяна на темата.

— Не вярвам, че ще се изплашиш особено, ако някоя сутрин се събудиш и го откриеш в леглото си — не целия, а само главата...

— Да се изплаша? Не, не особено. Всъщност съм съвсем сигурен, че ще се ядосам достатъчно, та да престана да си играя на игрички и да се заема със сериозно откъщение.

Говорителят на Сгандия въздъхна тежко:

— Е, какво да се прави? Щом не можем да се спогодим, ще трябва просто да обърнем дебелия край. Сега би могъл да пуснеш момчетата долу. Утре сутринта ще си тръгнем.

Беше мой ред да се усмихна.

— Не бързай толкоз. Кой е рекъл, че не искам да се спогодим?

За пръв път, откакто се бях запознал с него, самообладанието на Ад-вокат бе разколебано.

— Но... аз си мислех... щом като успяваш...

— Не приемай нищо наготово, Ад-вокат. За бизнесмен това е лош навик. Аз чисто и просто не обичам да ме притискат, и туйто. А сега, както каза по-рано, смятам, че трябва да обсъдим някои неща.

Говорителят хвърли нервен поглед към тавана.

— Ъ-ъ-ъ... би ли могъл първо да пуснеш момчетата долу? Инак малко се разсейвам.

— Разбира се.

Затворих очи и развалих магията. Имайте предвид, че за разлика от маскировъчната промяна, за да отстраня едно заклинание за медитация, не се налага да си затварям очите. Просто не ми се щеше да видя резултатите.

Стаята се раздруса, когато два гръмки трясъка отекнаха в стените. Ясно чух как леглото придоби глупакоустойчива маскировка като подпалки.

Внимателно отворих око.

Единият телохранител беше в безсъзнание. Другият се търкаляше по пода и стенеше.

— Вече са долу — казах, без да има въпиеща нужда.

Ад-вокат не ми обърна внимание.

— Големите лоши бодигардове! Само почакайте Големите момчета да научат колко струват тъпите мускули срещу магията!

Той млъкна, колкото да срита стенещия в хълбока.

— Вий по-тихо! *Господин* Скийв и аз имаме да си говорим.

Тъй като дотук бях изкарал едно приключение, когато се противопоставих на военната част на мощна организация, не горях от особено желание да прибавя някоя нова група главорези към растящия списък на моите врагове.

— Нищо лично — рекох на телохранителя, който все още беше в съзнание. — Дръж, пийни си.

Излевитирах шишето към него и той го улови с леко изохване, което предпочетох да изтълкувам като „мерси“.

— Ти май спомена за сделка? — запита Ад-вокат, извърщайки се пак към мен.

— Вярно е. Виж сега, ако съм преценил правилно положението, Сгандия иска три неща: армията на Големия Юлий да се върне, аз да съм мъртъв или да работя за вас и вратичка към новите пари, които ще влязат в Посилтум след сватбата.

Говорителят на Сгандия наклони глава настрани.

— Това е малко по-безцеремонно, отколкото бих го казал аз, но изглежда, че си схванал същественото в желанието на моите клиенти. Приеми почитанията ми за сбитото ти резюме.

— Ето ти още едно сбито резюме, което да върви с първото. Долу ръцете от Големия Юлий и неговия екип; те са под моя защита. По същия признак Посилтум е моя територия. Стойте далеч от нея или туй ще ви коства повече, отколкото ще получите. Що се отнася до собствените ми услуги, нямам никакво желание да ставам наемник на Сгандия. Бих обмислил някоя поръчка като външен изпълнител срещу

конкретно възнаграждение, ала наемането на пълно работно време е изключено.

Говорителят беше навлязъл отново в стихията си; лицето му бе каменно и безстрастно.

— Това не ми звучи много като сделка — подчерта.

— Така ли?

Бързо прехвърлих наум условията.

— Ох! Извинявай. Пропуснах да спомена друга важна част от моето предложение. Не очаквам твоите работодатели да се откажат от намеренията си без нищо в замяна. Онова, което имам предвид, е следната трампа: армия и може би кралство срещу възможността да се експлоатира цял един свят.

Ад-вокат повдигна вежди.

— Ти смяташ да ни дадеш света? Просто тъй? Лорд магьоснико, подозирам, че не преговаряш с пълна колода.

— Не съм казал, че ще ви дам света; казах, че ще ви дам *достъп* до един свят. Чисто нова територия, изобилстваща с бизнес и народ, които да експлоатирате; една от най-богатите във Вселената.

Говорителят на Сгандия се намръщи.

— Друг свят? И ти очакваш да повярвам колко е богат и че ти наистина можеш да ни предоставиш достъп до него?

— Би било много мило, но дори и в най-наивните си мигове не бих се надявал да приемеш слепешком подобно предложение. Не, аз съм готов да ти осигуря кратък тур из съответния свят, така че сам да го прецениш.

— Чакай малко — каза Ад-вокат, като вдигна ръце. — Това дотолкова излиза извън моите параметри за преговаряне, че даже и да харесам видяното, не бих могъл да одобря сделката. За такова решение трябва да доведе някого от Големите момчета.

Получаваше се по-гот, отколкото бях очаквал. Докато успееше да докара човек от йерархията на Сгандия в Посилтум, бих опитал да се справя с част от останалите си проблеми.

— Чудесно. Иди и го доведи. Аз ще задържа сделката, докато се върнеш.

Говорителят ми пусна една от своите полуусмивки.

— Не е нужно да чакаш — рече. — За подобни спешни случаи моят непосредствен началник е на повикване.

Преди да сколасам да обмисля отговора си, той отвори отпред катарамата на своя колан и започна да я потрива, като през цялото време мърмореше нещо под нос.

Проблесна светлина, в стаята се появи стар мъж с обрасла в косми челюст. Той се огледа наоколо, забеляза двамата проснати на пода бодигардове и в преувеличена гримаса на ужас притисна с отворени длани бузите си.

— Милост! — прохъхри мъжът с толкова сипкав глас, че едва го разбрах. — Ад-вокат, лошо момче такова. Щом тук е имало неприятности, трябвало е да ме извикаш по-рано. Ох, тия бедни, бедни момчета...

Когато говорителят се обърна към мен, лицето му отново бе станало безизразно и невъзмутимо.

— Скийв, лорд магъоснико на Посилтум, позволи ми да ти представя Дон Брус, вълшебния кръстник на Сгандия.

[1] Оттук нататък Асприн започва да се будалка с мафиотското направление в криминалния жанр в литературата и киното и най-вече с „Кръстникът“. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА:

Виж какво, я дай да ти подсладя малко сделката...

ВЕЛЗЕВУЛ

— Ох! Това място направо се е *утрепало*! Кой изобщо би си помислил... та казваш, друго измерение?

— Точно така — отвърнах хладно. — Нарича се Дева.

Разбира се, бях напълно съгласен с Дон Брус. Пазарът на Дева действително си го биваше и всеки път, щом го посетях, отново се впечатлявах. Беше невероятна плетеница от дюкянчета и витрини, които във всички посоки се простираха докъдето ти видеше окото, претъпкани с достатъчно магически устройства и същества, за да направят на нищо всяко въображение и здрав разум. Това бе главното търговско средище на измеренията. Всичко, което си заслужаваше да се купи с пари или кредити, беше тук.

Този път обаче аз бях най-важният член на експедицията. Колкото и да ми се искаше да любопитствам и да изследвам, по-съществено беше да се преструвам на отегчен светски лъв... или в случая другосветски. Дон Брус водеше парада, ококорил се като малко фермерче в първия си голям град, докато Ад-вокат, аз самият и двамата телохранители се мъкнехме подире му. Дебеловратите изглеждаха по-заинтересовани да вървят плътно до моя милост, отколкото да защитават своите началници, но в края на краищата те току-що бяха имали някои неприятни изживявания с магията.

— Тука всички хора ми се струват странни — промърмори единият от тях към мен. — Нали загриваш, като чужденци са.

— Че те са си чужденци... или по-скоро *вие* сте чужденци. Тук сте на тяхна почва, доста далеч от къщи. Наричат се деволити.

— Дяволи? — запита мъжът, леко шашардисан. — Да не ми казваш, че сме заобиколени от дяволи?

Макар и да ми действаше успокояващо да отбележа, че биячите от Сгандия бяха ужасени от нещо, на което бях вече свикнал, все пак ми хрумна, че ако се уплашат *прекалено* много, това може да провали сделката, дето се опитвах да направя.

— Виж какво... между другото как ти е името?

— Гуидо — отвърна мъжът, — а пък този е моят братовчед Нунцио.

— Добре, Гуидо, виж какво. Не се шашвай от тия типове. Просто ги погледни. Те са също такива собственици на магазинчета, каквито има навсякъде. Само затуй, че навяват странно впечатление, не означава, че не се плашат като всеки друг.

— Предполагам, че си прав. Слушай, исках да ти благодаря за онуй питие там в двореца.

— Не си струва — махнах с ръка аз. — Това беше най-малкото, което можех да сторя, след като те пуснах от тавана. Впрочем тогава нямаше нищо лично. Не се опитвах да направя така, че вие да изглеждате зле, а се опитвах да направя аз да изглеждам добре... ако схващаш разликата.

Веждите на Гуидо леко настръхнаха.

— Ами... май че да. Аха! Загрях. Е, получило се е. Изглеждаше наистина добър. Не бих желал да ти се изпреча насреща, нито пък Нунцио. Всъщност ако някога можем да ти предложим услуга... нали разбираш, малко да посмачкаме нечий фасон заради теб... ами просто ни кажи.

— Хей, какво е това?

Погледнах натам, накъдето сочеше Дон Брус, и видях будка, пълна с къси боядисани пръчици, всичките плаващи във въздуха.

— Мисля, че продава магически жезли.

— Ох! Бих искал да си купя един. Никъде не отивайте без мен.

Телохранителите се поколебаха за момент, а сетне последваха Дон Брус, защото той се впусна в преговори със собственика на будката, който леко зяпна при вида на новия си купувач.

— Винаги ли се облича така? — попитах Ад-вокат. — Искам да кажа, целия в светлопурпурно?

Говорителят на Сгандия ме изгледа учуден.

— А ти винаги ли се обличаш в зелено, когато пътуваш в други измерения?

За да се презастраховам, преди да придружа тази групичка до Дева, си бях измислил по-различна маскировка. Сетих се, че ако преговорите ми излязат успешни, няма да бъде умно на Пазара да ме разпознаят като онзи, който е вкарал организираната престъпност в тяхното измерение.

За нещастие това ми хрумна точно когато се приготвяхме да отпътуваме, така че не разполагах с много време да си избира някой, та да се маскирам както него. Никой от моите приятели не беше наблизо, а също и Маша, Куигли, Гаркин... и в отчаянието си се спрях на Рупърт... Спомних си, че му бях длъжник с една-две лоши случки. В резултат в момента се движех гордо из Пазара като люспест зелен перверт... извинете, первект.^[1]

— Аз си имам основания — изклинчих високомерно.

— Ами и Дон Брус си има — начумери се Ад-вокат. — Ако нямаш нищо против, сега искам да ти задам няколко въпроса за туй местенце. Щом се опитаме да дойдем тук, езикът няма ли да се превърне в проблем? Не мога да разбера и бъкел от онова, което говорят тия чешити.

— Просто погледни — отвърнах, като посочих с ръка.

Дон Брус и собственикът девол се пазаряха усилено, очевидно без да срещат каквито и да било трудности да се разбират взаимно, независимо от това колко несъгласни бяха един с друг.

— Никой истински девол няма да остави такова дребно нещо като езика да му попречи в продажбите.

— Хей, всички вие! Вижте какво имам!

Обърнахме се и открихме, че кръстникът се носи към нас, размахвайки гордо къса пръчка в същия цвят както дрехите му.

— Това е магически жезъл — възкликна той. — Купих го бам бадева.

— Бам бадева плюс малко злато, предполагам — сухо отбеляза Ад-вокат. — Какво може да прави?

— Какво може да прави ли? — захили се Дон Брус. — Само гледай.

С величествен жест раздруса жезъла и към земята проблесна облаче святкащ прах.

— Хм, това ли било? — изгримасничи Ад-вокат.

Другият се намръщи към покупката си.

— Странно. Когато оня тип там го показваше, се получаваше дъга.

Той насочи жезъла надолу, разтърси го... и от въздуха се материализираха три острия, които се забиха в прахоляка край нозете ни.

— Внимателно! — предупреди Ад-вокат, отскачайки назад извън обсега му. — По-добре прочети указанията за туй чудо.

— Не ми трябват указания — държеше на своето Дон Брус. — Аз съм вълшебен кръстник. Зная какво върша.

И както приказваше, размаха драматично малката пръчка. Струя огън мина на косъм от единия телохранил.

— ... Но това може да почака — завърши Дон Брус, като най-после затъкна жезъла в колана си. — Имаме да обсъждаме делови работи.

— Да. Ние току-що... — започна началникът на бодигардовете.

— Млък! Аз говоря на Скийв.

Силата, която се чувстваше във внезапната забележка на Дон Брус, в съчетание с незабавното подчинение на Ад-вокат, ме накара бързо да преразгледам мнението си за водача от Сгандия. Странен или не, той беше фактор, с който трябваше да се съобразявам.

— Е, господин Скийв, какво е положението с полицията тук?

— Изобщо няма полиция.

Веждите на говорителя се стрелнаха нагоре.

— Тогава как въдворяват законите? — забрави се той за миг.

— Доколкото ми е известно, на Дева няма и закони.

— К'во ще речеш за това, Ад-вокат? — изсмя се Дон Брус. — Няма полиция, няма закони, няма юриспруденция. Ако се беше родил тука, щеше да се видиш в чудо.

Понечих да запитам какво значи юриспруденция, но кръстникът ме спаси от собственото ми невежество, като мина към следващия въпрос:

— Ами политиците?

— Няма.

— Профсъюзи?

— Няма.

— Букмейкъри?

— С лопата да ги ринеш — признах. — Дева е столицата на хазарта на всички измерения. Но доколкото съм запознат, букмейкърите действат независимо един от друг, без централна организация.

Дон Брус алчно потри ръце.

— Ад-вокат, чуваш ли? Виж какъв свят ни дава тоз господин Скийв.

— Той не ни го дава — поправи го оня. — Той ни предлага *достъп* до него.

— Точно така — казах бързо. — Разработването му си е проблем на вашата организация. Е, ако не мислиш, че твоите момчета не могат да се справят...

— Можем да се справим. При такива условия? Фасулска работа.

Гуидо и Нунцио си размениха тревожни погледи, обаче не обелиха и дума, тъй като Дон Брус продължи:

— Значи, ако съм разбрал правилно, това, което искаш в замяна, задето ще ни пуснеш на тази територия, е да оставим на мира Големия Юлий и Посилтум. Така ли?

Аз броя наистина добре до три.

— И мен — добавих. — Никакво „Я да си върнем на онзи образ, който разби плановете на нашата армия“, никакъв натиск „Присъедини се към Сгандия или умри“. Аз действам независимо и ще се радвам положението да се запази.

— Естествено, естествено — махна с ръка кръстникът. — След като вече видяхме как действаш, няма причина да не можем да ядем от една и съща купа. Дори ти дължим услуга, защото отвори нова зона за работа на нашата организация.

Последното някак си ме разтревожи.

— Ммм... Виж какво. Не желая никаква отплата за това... във или извън границите на Сгандия. В настоящия момент никой освен нас не знае, че аз имам пръст в тази история. Нека да се запази тъй, става ли?

— Щом го искаш — Дон Брус сви рамене. — Просто ще кажа на Големите момчета, че си прекалено брутален, за да се забъркваме с теб и ето защо ще те оставим на мира. Случи ли се пътищата ни да се пресекат, ние продължаваме с твое одобрение или се връщаме обратно. Така харесва ли ти?

— Точно туй искам.

— Уговорихме ли се?

— Уговорихме се.

Стиснахме си церемониално ръцете.

— Много добре — рекох. — Ето ви нужното, та да пътувате между това място и дома.

Измъкнах от ръкава си *И*-скачача.

— Тая отметка е за Сгандия. Тази пък е за тук. За да тръгнеш, натисни бутона.

— Ами другите отметки? — запита Ад-вокат.

— Забрави ли за магическия жезъл? — контрирах го. — Без инструкции с такова нещо можете да се загубите. Искам да кажа, *наистина* да се загубите.

— Хайде, момчета — извика Дон Брус, нагласяйки *И*-скачача. — Трябва да побързаме за вкъщи. Тук има цял свят за завоюване, така че е добре да започнем, преди някой да ни е изпреварил. Господин Скийв, беше удоволствие да правя бизнес с теб.

Секунда по-късно те бяха изчезнали.

Би следвало да се чувствам щастлив, защото най-накрая отстраних една група проблеми от хоризонта. Само че не се чувствах.

Последната забележка на Дон Брус за завоюването на света ми напомни за плановете на кралица Бучиниша. Сега, след като Сгандия беше неутрализирана, имах да решавам други въпроси. Веднага щом се върнех в двореца, трябваше да...

И тогава ме озари.

Когато си тръгнаха, сгандийците взеха със себе си *И*-скачача. А той беше единственият ми начин да се прибера на Буна! Бях заседнал на Пазара и нямаше как да се завърна в собственото си измерение.

[1] И на английски каламбурът е непълен: *pervert* — перверзен; *pervect* (*perfect*) — перфектен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА:

Ще го измисля в процеса на работата!

И. ДЖОУНС

Обаче аз не се паникьосах. Защо трябва да се паникьосвам?

Разбира се, бях попаднал в малка каша, но ако сред измеренията съществуваше и едно-единствено място, където да съм сигурен, че ще намеря помощ, това беше тук, на Пазара. Срещу известна сума *тук* можеше да се открие всичко, а благодарение на Аахзовото обучение, преди да отпътуваме от Буна, не бях пропуснал да напълня кесията си с пари.

Аахз!

Изведнъж ми хрумна, че от няколко дни не се бях сецал за стария си ментор. Кризите, които се бяха разразили скоро след неговото заминаване, дотолкова бяха заели ума ми, че не ми бе останало нито време, нито енергия да се отдавам на размишления. Като се изключат налагащите се понякога обяснения за отсъствието на този демон, в момента Аахз не играеше никаква роля в моя живот. Успешно се справях с всичко и без него.

Така-а...

Добре, де. Успешно се бях справил без перфекта с *туй-онуй*... например със Сгандия. Освен това обучението, на което ме бе подлагал в по-ранния етап на нашите отношения, ми бе дало увереност, когато съм под обстрел... още една твърде необходима през последните дни черта.

— Погледни фактите в лицето, момче — си казах, подражавайки, доколкото мога, на Аахз. — Ти дължиш много на своя стар ментор.

Правилно. Много. Като например да не го карам да се срамува от отличния си ученик... да речем, загдето е оставил работата свършена наполовина.

С нова решимост се вгледах в моето положение. Първо, трябваше да се върна на Буна... или може би следваше да потърся развързка именно тук?

Вместо да губя време в колебания, направих компромис. С няколко конкретни въпроса към най-близкия продавач поех курс към евентуалната си цел. Докато вървах, се оглеждах за нещо, което да ми помогне да реша проблема с кралица Бучиниша.

Това пътуване през Пазара на Дева се различаваше от предишните ми посещения. Спомените ми от по-рано се свеждаха до туй, че както бързах да не изоставам от Аахз, ми се щеше да имам повече време да разглеждам на спокойствие витрините. Сега обаче аз бях този, дето ускоряваше ход, отхвърляйки витрина след витрина с безразличното „Интересно, но днес не ми върши работа“. Изглежда, когато отговорността за кризата падна върху *моите* рамене, важността на нещата се промени.

Разбира се, аз нямах представа какво търся. Знаех само, че не бяха фокуснически жезли и моментални бури. От немай-къде прибягнах към логиката.

За да разпозная решението, беше необходимо да съм наясно какъв е проблемът. Той бе там, че кралица Бучиниша се канеше да се омъжи за мен вместо за Родрик. Това го задраскай. Маша щеше да доведе Родрик, а аз не можех да ѝ помогна. Просто трябваше да се надявам, че тя ще успее да се справи. Проблемът всъщност беше Бучиниша.

Независимо дали ще се омъжи за мене, или за Родрик Пети, кралицата си бе наумила да използва военната мощ на Посилтум, за да поведе завоевателна война. Ако нейният съпруг (който и да бе той) се опиташе да се противопостави, щеше много удобно да се окаже мъртъв.

Премахването ѝ би било решение, но някак си се свивах при мисълта за хладнокръвно убийство... или, ако е там въпросът, за убийство от гореща кръв. Не. Имах нужда от нещо, което да ѝ докара шубето. Голямото шубе.

Отговорът отмина покрай мен, преди да го разпозная. За щастие се движеше бавно, така че свърнах и само с няколко стъпки го догоних.

Отговорите се явяват в най-различни форми и размери. Тъкмо този бе във формата на девол с малък поднос със стока, увесен с

връвчица на шията.

— Онова, дето го каза току-що, вярно ли е?

Деволът ме огледа от глава до пети.

— Аз казах: „Пръстени. Един размер пасва на всички. Сложиш ли го, никога не пада.“

— Точно така. Вярно ли е?

— Разбира се. Всеки от моите образци е омагьосан предварително. Щом веднъж го сложиш, той се самонагажда тъй, че не може да падне, дори и да желаеш.

— Великолепно. Ще взема два.

— ... Защото да загубиш пръстен с такава стойност наистина би било трагедия. Всеки от тях струва колкото кралски откуп.

Обърнах очи нагоре.

— Слушай — прекъснах го. — Знам, че на Пазара е традиция да се пазариш, но сега бързам. Колко искаш за два? Най-ниската цена.

Той пресметна за миг и назова своето число. Обучението ми си каза думата и аз му направих контрапредложение — една десета от неговото.

— Хей! Нали рече без никакъв пазарлък? — запротестира деволът. — Ти за кой се мислиш?

Е, струваше си да опитам. Ако се вярваше на Маша, бях си изградил известна репутация на Пазара.

— След като питаш, си мисля, че съм Великия Скийв...

— ... барабар с камилата, на която си пристигнал — подигра ми се продавачът. — Всеки знае, че Великия Скийв не е перверт.

Маскировката! Съвсем я бях забравил. С едно умствено махване върнах обичайния си външен вид.

— Само че аз съм бунак — усмигнах се. — И за твоя информация правилното произношение е *первект*.

— Искаш да кажеш, че наистина си... не, вярно е. Никой друг не би се направил да изглежда по собствена воля като бунак... и не би защитавал первертите... извинявай, первектите.

— Е, щом вече изяснихме това — прозинах се, — колко желаеш за два от твоите пръстени?

— Ето — рече той, подавайки подноса напред. — Избери си — заедно с моите почитания. Спечелих цяла бала пари, като заложих на

твоя отбор в Голямата игра. Всичко, за което те моля, е разрешение да казвам, че ти използваш моята стока.

С огромно задоволство направих избора си и продължих нататък. Приятно е да имаш репутация, но още по-приятно е да си я заслужил. Тия две малки джунджурийки, които сега се търкаляха в кесията ми, щяха да ме измъкнат от посилтумската дилема... ако се върнех навреме... и ако Маша бе намерила краля.

Тези отрезвяващи мисли на бърза ръка смалиха обратно размера на шапката ми. Времето за тържествуване беше след битката, а не преди нея. Плановете не са победи и аз би трябвало да го знам най-добре.

И понеже паниката отново ме заръфа по петите, така заускорявах ход, че стигнах почти тичешком до окончателната си цел. Гостилница „Златният полумесец“.

Като се втурнах през вратата на водещото на Пазара заведение за бързо хранене, видях, че то е празно откъм клиенти, ако се изключи един трол, който дъвчеше на маса в ъгъла.

Страхотно.

Бях очаквал да си имам работа с Гюс, гаргойла собственик, но щях да се съглася и на трол.

— Скийв! — възкликна той. — Ей това се казва изненада. Какво те води на Пазара?

— После, после. Точно в момента ми трябва някой да ме откара обратно на Буна. Ти зает ли си с нещо?

Тролът бутна полуизядената порция настрани и вдигна вежда над луноподобното си и несъответстващо на другото око.

— Не че съм много придирчив към формалностите — измърмори, — ама какво стана със „Здравей, Дружане. Как си?“.

— Съжалявам. Малко съм под пара. Не можем ли просто...

— Скийв! Как вървят работите, хубавецо?

Едно особено закръглено късче зеленокосо очарование току-що бе излязло от женската тоалетна.

— Ох. Здравсти, Танда. Е, Дружане?

Любезната усмивка на девойката изчезна, за да бъде заменена с озадачено смръщване.

— „Ох. Здравсти, Танда“ — повтори тя, като хвърли поглед към трола. — Бате, не ти ли се струва, че в това доста нецивилизовано

приветствие има нещо много странно?

— Не по-странно от приветствието, което току-що получих — сподели Дружан. — Без да се замислям, бих рекъл, че или тоя наш млад приятел напълно е забравил маниерите си, или здравата е закъсал.

Очите им се срещнаха и двамата кимнаха.

— Закъсал е — казаха едновременно.

— Много хитро — изкривих лице аз. — Добре, де, наистина съм загазил. Не ви каня и вие да се забърквате. Всъщност ми се струва, че съм я свършил сам. Всичко, което искам от вас, е да ме хвърлите на Буна.

Братът и сестрата застанаха до мен.

— Естествено — усмихна се Дружан. — Нали няма да имаш нищо против, ако и ние се помъкнем с теб?

— Но аз не съм ви молил да...

— Че кога по-рано ти се е случвало да молиш да ти помогнем, хубавецо? — сгълча ме Тананда^[1] и плъзна ръка около кръста ми. — Ние сме ти приятели. Забрави ли?

— Обаче аз мисля, че съм се справил...

— ... В който случай няма да ти навреди и ние да сме покрай твоя милост.

— Освен, разбира се, ако нещо тръгне на зло — добави зеленокосата. — При което може би ще сме в състояние да ти подложим едно рамо.

— ... А ако и тримата не успеем да се справим, ние ще сме на място, така че отново да те измъкнем — завърши Дружан.

Трябваше да си знам, че няма смисъл да се опитвам да споря с двамата, когато са на еднакъв акъл.

— Но... щом... ами благодаря — съумях да кажа най-подир. — Наистина не го очаквах. Имам предвид, че вие дори не подозирате какъв е проблемът.

— Можеш да ни осветлиш по-късно — твърдо заяви Тананда, като започна своето фокусничество, за да ни преведе през измеренията. — Между другото къде е Аахз?

— Е, това е част от проблема.

И ние се озовахме обратно!

Не просто на Буна, а сред моите собствени покои в двореца. За късмет не бяхме сами. Някой ден ще намеря време да преценя дали късметът е бил добър, или пък лош.

Кралят лежеше със завързани крака и ръце в леглото ми, докато Маша и Джей Ар Гримбъл се наслаждаваха на по чаша вино и очевидно на взаимната си компания. Поне такава беше сцената, когато пристигнахме. Щом Маша и Тананда се видяха, настроението се промени драматично.

— Мръсница — изсъска моят нов чирак.

— Бездарен оператор — изстреля в отговор Тананда.

— Този изрод в нашата ведомост ли е? — прекъсна ги Гримбъл, като се втренчи в Дружан.

— Въпрос на истински вариклечко — подигра се тролът.

Аз опитах да се намеся:

— Ако можем чисто и просто...

Това привлече вниманието на пазителя на хазната към мен.

— Ти! — ахна той. — Ама ако ти си Скийв, тогава кой е...

— Крал Родрик от Посилтум — обясних, кимвайки към овързаната фигура в леглото. — А сега, щом като всички се познавате един друг, бихте ли млъкнали, докато ви кажа какъв ще е следващият ни ход?

[1] Да, пълното ѝ име звучи така, но самата тя препоръчва на приятелите си да я наричат Танда. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА:

Тъй като женитбата е начинание, продължаващо цял живот, към нея трябва да се подхожда внимателно и предпазливо.

СИНЯТА БРАДА

Сватбата мина без засечки.

Не ми е ясно защо се бях тревожил. Нямах никакви прекъсвания, никакви пропуснати реплики, никой не взе да протестира и дори не се закашля в неподходящ момент. Както бе отбелязано порано, кралица Бучиниша се беше заела с планирането и на най-дребната подробност... ако се изключат няколкото изненади, които държахме в запас.

Аха, ето защо се бях тревожил! С моите стари приятели разбрахме, че колкото и крещяща и претрупана да е кралската сватба, тя служеше само като загревка за главното събитие. Освен това аз бях под допълнително напрежение, понеже знаех, че не съм споделил *всичките* си планове със своите съконспиратори. Изглежда, че туй беше още един лош навик, който бях усвоил от Аахз.

Гримбъл и Злабрадва стояха на обичайните си места край трона досущ като някакви разнокалибрени подпорки за книги. По-нататък Дружан, Тананда, Маша и аз благодарение на моите заклинания за преобразяване и на влиянието на генерал Злабрадва бяхме строени в подножието на същия трон като телохранители. Всичко беше готово да тръгне... стига да имахме време!

Докато сановник след сановник пристъпваха напред, за да поднесат своите поздравления и подаръци, аз нямах кой знае с какво да занимавам мисълта си, освен с това колко много неща могат да объркат малкия ми план. С този мой план си бях заврял носа твърде дълбоко и ако той не сработеше, щяха да пострадат доста хора, начевайки с краля и поданиците на Посилтум.

Колкото повече разсъждавах, толкова повече се обезпокоявах, докато накрая вместо да искам сановниците да се поразбързат, установих, че ми се ще те да се влачат вечно и тоя кратък миг на спокойствие да се запази.

Разбира се, щом започнах да се надявам нещата да се проточат, и те приключиха. Последният доброжелател се изниза навън и самата кралица се надигна, за да напусне, когато Гримбъл и Хю Злабрадва зарязаха привичните си позиции и пристъпиха пред трона.

— Преди да тръгнеш, скъпа — рече Родрик, — нашите поданици искат да доизкажат почитанията си.

Кралица Бучиниша леко се навъси, но отново седна на мястото си.

— Канцлерът на хазната е длъжен да подкрепи Техни величества по всеки възможен начин — подзе Джей Ар. — Естествено дори при новия приток на богатства в страната ние трябва да следим за ненужни разходи. Както винаги, аз съм готов да дам пример за спестяване на разни пера и затова реших, че да ви купя подарък, отговарящ на моята оценка, би било скандален и излишен разход, поради което...

— Да, да, Гримбъл — прекъсна го кралят, — ние разбираме и оценяваме твоята саможертва. Генерал Злабрадва?

Джей Ар се поколеба, сетне отстъпи думата на своя съперник.

— Аз съм боец, а не оратор — отсечено съобщи генералът. — Армията е готова да поддържа кралството и трона на Посилтум. Що се отнася до мен... ето моя подарък.

Той измъкна брадвата от пояса си и я положи на стъпалата пред монарха. Независимо дали предлагаше любимото си оръжие, или личната си лоялност, жестът ми се видя по-красноречив от всякакви слова.

— Благодаря ви, генерал Злабрадва, Гримбъл — надменно каза Бучиниша. — Сигурна съм, че аз мога...

— Скъпа моя — меко я прекъсна Родрик, — има още един васал.

И дойде моят ред.

Като събрах кураж, свалих маскировката си и пристъпих към трона.

— Ваши величества, Великия Скийв ви поднася своите поздравления по повод това щастливо събитие.

Кралицата не беше будала. За един сърцетуп очите ѝ се ококориха, а на следващия тя вече се взираше в съпруга си. Човек можеше почти да чуе мислите ѝ: „Щом магьосникът е тук, господинът, за когото току-що се омъжих...“

— Точно така, Ваше величество. Както вие самата казахте при нашите по-раншни разговори, „една кралска особа се омъжва за друга кралска особа“.

Макар че от драматична гледна точка вероятно би било добре да се насладя на този момент, аз забелязах, че очите на Бучиниша се присвиват умислено, тъй че побързах да продължа.

— Преди да изразите вашата радост — предупредих я аз, — навярно би следвало да обясня моя подарък към трона.

Сега умисленият ѝ взор се насочи към мен. Изразих своята собствена радост чрез обилно потене.

— Моят подарък са венчалните пръстени, носени днес от краля и кралицата. Надявам се, че ги харесвате, защото те не могат да се свалят.

Озадачена, Бучиниша направи кратък опит да махне халката си, после очите ѝ отново се спряха върху мене. Този път нейният поглед хич не беше замислен.

— Също както съдбата на кралство Посилтум е свързана с трона, от мига, в който вие сложихте тия пръстени, вашите съдби са свързани помежду си. По силата на магия, която е толкова проста, че не може да бъде развалена или контрирана, когато единият от вас умре, ще умре и другият.

На госпожата това изобщо не ѝ хареса, а дори и Родрик Пети извади връз челото си малка бръчица от смръщване, сякаш обмисляше въпрос, на който по-рано не бе обърнал внимание. Туй ми послужи като сигнал да му изясня ситуацията... че пръстените предполагат нещо, за което не съм му споменал.

— Тези халки не са замислени като „еднопосочен“ дар, защото както кралица Бучиниша отсега трябва да защитава здравето и благосъстоянието на нейния крал, така и на крал Родрик се налага да защитава своята кралица срещу всички опасности... *всички опасности.*

Монархът скочи на нозе, очите му святкаха.

— Какво трябва да означава това, лорд магьоснико?

Колкото и да се бях изпраскал в дворцовата реч, имаше неща, които ми се струваше, че е най-добре да бъдат казани на простонароден език.

— Това означава, че ако ти или някой друг я убие, да речем, по твоя заповед, тогава *ти* си мъртъв. Сега **СЯДАЙ И СЛУШАЙ!!!**

Целият гняв и безсилие, които бях чувствал, откакто открих, че кралят се опитва да ме измами, ала по онова време бях прекалено зает, за да ги изразя, се отприщиха в туй избухване. То свърши работа. Родрик се плюсна обратно в креслото си — блед и леко потресен.

Аз обаче не бях приключил. Бях минал през много промеждия и няколко думи не ми стигаха, та да се успокоя.

— Откак приех тази задача, не чувам нищо друго освен колко безжалостна и амбициозна е кралица Бучиниша. Е, може би то е вярно, **НО И ТЯ НЕ ПОЛУЧАВА НИКАКВА ПРИКАЗНА НАГРАДА!** В тоя миг, *крал* Родрик, аз изпитвам по-голямо уважение към нея, отколкото към теб. *Тя* не е изоставила своето кралство наред криза.

Започнах да крача напред-назад пред Техни величества, тъй като разгряхах за главната ми цел.

— Всички приказват за „нашия дълг към трона“. Това е водещата директива във всекидневния живот на обикновения човек. Онова, което никога не се споменава, е „дългът на трона към хората“.

Спрях и посочих право във владетеля на Посилтум.

— Аз седях в същото кресло някое време. Голямо забавление е да определяш живота на хората вместо тях. Властта е опияняваща, а пък допълнителните придобивки са огромни! Всичкият този прекален етикет, да не говорим за страхотния гардероб. И все пак това е работа като всяка друга, а при всяка работа на човек понякога му се налага да прави неща, които не харесва. Злабрадва не се занимава единствено с паради и прегледи на войските си, той трябва да ги обучава и да ги води в битката... нали схващате, в такава битка, дето „Тук могат и да ме убият“. Гримбъл прекарва безбожно много време взрян в своите числа, за да заслужи привилегията да стои до теб. Всеки занаят си има своите добри и лоши страни и когато минусите натежат, събираш смелост и напускаш... освен, разбира се, ако си крал Родрик. Тогава вместо да абдикираш и да прехвърлиш плюсовете и минусите на нечий друг гръб, ти поставяш някого да върши работата от твое име и се измъкваш през задната врата. Може би така постъпват издигнатите

люде, но аз мисля, че това е поведение, от което един селянин би се срамувал.

Изгледах ги, подпрял нападателно ръце на хълбоците си.

— Е, аз си свърших *моята* работа. Посилтум беше защитен от непосредствената заплаха. С мъничко късмет вие двамата ще се научите да действате заедно. Вярвам, че крал Родрик Пети ще понамали амбициите на кралицата. Мога само да се надявам, че огненият дух на госпожа Бучиниша ще успее да вкара малко повече твърдост и смелост у съпруга си.

Сега скочи първата дама.

— Роди, нали не смяташ да го оставиш да ти говори по такъв начин? Ти си кралят. Никой не може да тормози един крал.

— Стражи! — викна с твърд глас владетелят. — Хванете този човек.

Стана! Техни величества се обединиха срещу общия си враг... мен! В момента единственото, което трябваше да направя, беше да остана жив.

Още едно махване наум и моите другари се показаха като другоземци, каквито си и бяха.

Непривикналата на номерата ми с демоните кралица Бучиниша се отпусна в креслото с леко ахване. Когато осъзна истинската причина за присъствието на *моите* приятели, Родрик просто се намръщи.

— Ваши величества — подзе Злабрадва, пристъпвайки напред, — аз се заклех да пазя трона и с готовност ще дам живота си в негова защита. Тук обаче не виждам физическа заплаха. По-скоро ми се струва, че и тронът, и кралството ще бъдат по-силни, ако думите на Великия Скийв бъдат чути и взети предвид.

— Аз не съм боец — обади се Гримбъл, като се присъедини към Злабрадва, — така че при това положение моите задължения са пасивни. Но съм длъжен да добавя, че аз също смятам, дето думите на лорд магьосника имат основание и би трябвало да бъдат казани на всеки управник.

Очите му се присвиха и той се извърна към мен.

— Обаче оспорвам дали те би следвало да бъдат казани от васал на двора. Едно от първите ни задължения е да покажем уважение към трона — със слово и с държане.

— С това и ние сме съгласни, Гримбъл — кимна Хю Злабрадва, присъединявайки взора си към многото насочени към мене погледи.

— Колкото и странно да звучи — изтъкнах, — аз също съм съгласен. По тази причина с настоящото поднасям своята оставка като дворцов магьосник на Посилтум. Сега кралството е обезпечено военно и финансово и по мое мнение няма никакъв смисъл то да носи разходите за един щатен магьосник... особено такъв, който се е държал нагло с трона. Не намирам нужда да обсъждаме обезщетението за преждевременно прекъсване на договора. Кралското възнаграждение за последната ми задача заедно с парите, които вече получих от хазната, ще задоволят адекватно моите потребности. Аз просто ще си взема вещите и ще потегля.

Видях как, щом осъзна, че няма да върна подкупа му, Джей Ар Гримбъл леко пребледня. Аз обаче имах пълна вяра в способността му да скрие всичко в своите купчини изписани с числа листове.

С най-незабележимото възможно кимване към трона събрах с поглед моя антураж и излязох.

Операцията бе минала идеално. Не бих могъл да желая нещата да се развият по-добре. И поради това бях много озадачен защо, когато стигнах в покоите си, бях плувнал в пот и треперех като лист.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА:

Някои сбогувания са по-лесни от другите.

Ф. МАРЛОУ

— Та къде ще идеш оттук? — запита Тананда.

Тя и Дружан ми помагаха да си опаковам нещата. Всички бяхме на мнение, че след като си бях навлякъл съчетания гняв на краля и кралицата, най-разумно би било да отпътувам колкото е възможно по-бързо. Маша бе излязла да се погрижи за Глийп и Батъркърп, а също и да се сбогува със Злабрадва.

— Право да ви кажа, не знам — признах аз. — Бях съвсем сериозен, когато заявих, че съм натрупал достатъчно богатство, та да изкарам някое време. Вероятно ще се заровя нейде и за известен период ще упражнявам магиите си... може би в онзи хан, който двамата с Аахз използвахме като изходна база.

— Слушай, защо не дойдеш с малкото сестриче и с мен? — предложи Дружан. — Ние обикновено действаме на Пазара на Дева. За теб това ще бъде нелошо място да си поддържаш уменията в магията.

Озари ме мисълта, че досега Сгандия трябва вече да е започнала да прониква на Пазара. Освен туй ми хрумна, че в предсватбената треска не бях казал на Тананда или на брат й точно за тази част от лудорията. Щом си спомних, установих, че не ми се ще да призная моята отговорност за онова, което щяха да намерят при завръщането си.

— Не знам, Дружане — зашикалках. — Вие двамата пътувате съвсем без багаж. Аз пък съм насъбрал толкова неща, че навярно ще бъде по-добре да се настаня някъде за постоянно.

Доводът беше доста слаб, ала тролът сякаш го прие. Вероятно защото можеше да види планината от вещи, която натрупахме, опитвайки се да опразним покоите ми.

— Е, ти си помисли. Ние ще се радваме да те вземем. Не е лошо да си наблизко, когато човек е натясно.

— И още как — съгласи се със смях Тананда. — Между другото къде намери тези пръстени?

— Купих ги от някакъв амбулантен търговец на Пазара.

— На Дева? — рече Дружан, като се намръщи. — Две такива омагьосани халки трябва да са ти стрували бая пари. *Сигурен* ли си, че са ти останали достатъчно?

Сега бе мой ред да се разсмея.

— Първо на първо, те не са омагьосани. Това беше само блъф, който извъртях на Техни кралски величества. Второ, пръстените са чисто менте... и аз ги придобих безплатно.

— Безплатно?

Сега пък Танда се намръщи.

— На Пазара никой нищо не дава даром.

— Не наистина. Излязоха ми безплатни... Хубаво, де, търговецът получи от мен разрешение да казва, че аз използвам неговата стока, но то е все едно да ги взема без пари, нали? Имам предвид, че не съм му платил нито грош.

Още докато говорех, внезапно се почувствах не толкова уверен в моята „сполука“. Един от първите уроци, които усвоих за пазарлъците с деволите, беше: „Ако си мислиш, че си направил добра сделка с някой девол, първо си преброй пръстите, след това крайниците, след това роднините...“

— Разрешение да използва твоето име? — повтори като ехо Тананда. — Заради два скапани пръстена? Без процент или нещо друго? Аахз никога ли не те е учил що е то допълнителни клаузи?

От въздуха се чу едно меко *БАМФ*.

— Да не би някой да изговаря напразно моето име?

И ето че наставникът ми беше тук — всеки зелен люспест инч от него, — влизайки на сцената така небрежно, сякаш бе излязъл току-що.

Аз бях първият от трима ни, който се съвзе от изненадата. Е, поне успях да кажа нещичко.

— Аахз!

— Здравсти, момче. Липсвах ли ти?

— Но, Аахз...

Не знаех дали да се смея, или да плача. Това, което наистина исках да направя, беше да го прегърна и никога да не го пусна. Разбира се, сега, когато се беше върнал, не бих сторил нищо подобно. Имам предвид, че не си спомням нашите взаимоотношения някога да са били особено страхотни, що се отнася до емоционалните прояви.

— Абе, какво ви става на всички? — попита моят ментор. — Държете се, сякаш изобщо не сте очаквали да ме видите отново.

— Ние... Аахз! Аз...

— Ами не очаквахме — подхвърли решително Тананда, като ме избави от опасността да се направя на още по-голям глупак.

— Малката сестричка има предвид — вметна Дружан, — че ние вярвахме, дето твоят племенник Рупърт няма никакво намерение да те остави да се върнеш от Перв.

Люспестият изсумтя презрително.

— Рупърт? Тоя келеш? Само не ми казвай, че някой може да го взима на сериозно.

— Вероятно не, ако способностите ти бяха в пълна мяра — уточни Тананда, — но така, както стоят нещата...

— Рупърт? — повтори Аахз. — Вие двамата ме познавате от дълго време, нали? Значи трябвало е да си набиете в главите, че никой не може да ме задържи против моята собствена воля.

Въпросният цитат ми прозвуча някак си познато. Въпреки това бях толкова щастлив, загдето менторът се е върнал, че в момента бих се примирил с всичко.

— Да! — подпях му аз с готовност. — Че туй е Аахз! *Никой* не може да го насили.

— Ето! — захили се моят наставник. — Колкото и да ми е неприятно да се съгласявам с някакъв си чирак, момчето знае какво говори... тоя път.

Дружан и Тананда се погледнаха един друг с оня специален поглед, който брат и сестра използват, за да общуват без думи.

— Виждаш ли, батко — подхвана Тананда, — този кръжец на взаимно възхищение ми действа малко зле на стомаха. А ти как го чувстваш?

— Па да ти кажа — отвърна тролът, — аз изобщо не съм чул чак толкова *взаимно* възхищение. Фразата „някакъв си чирак“ някак ми е заседнала в главата.

— О, я стига, вие двамата — махна с ръка Аахз. — Що не слезнете на земята, а? Вярно, че всички харесваме хлапето, но освен това си знаем, че той привлича бедите като магнит. Никога не съм срещал някой, който повече да се нуждае от надзор. И като стана въпрос...

Той обърна жълтите си очи към мен с характерното си преценяващо изражение.

— ... забелязвам, че и двамата сте тук... и на влизане определено си чух името. Онова, което ми е по-необходимо от разни захаросани „Здравей“, е бързо да ме известите от каква точно каша се налага да измъкваме Великия Скийв този път.

Приготвих се за кратък, ала гръмогласен урок върху „допълнителните клаузи“, каквото и да значеше това, но тролът ме изненада.

— Никаква каша — рече и небрежно се облегна назад. — Малкото сестриче и аз просто минахме на гости. Всъщност тъкмо се канехме да си тръгваме.

— Нима? — гласът на моя ментор прозвуча хем учудено, хем въпросително. — Ей тъй на посещение? И никакви неприятности?

— Е, имаше една *дребна* неприятност — призна Тананда. — Нещо, свързано с краля...

— Знаех си! — изкикоти се Аахз, потривайки ръце.

— ... но Скийв се справи с нея сам — завърши тя натъртено. — В момента изобщо няма проблеми.

— Ох!

Странно, перфектът изглеждаше леко разочарован.

— Ами в такъв случай предполагам, че дължа благодарности и на двама ви. Наистина оценявам, че сте наглеждали момчето, докато отсъствах. Той може...

— Не мисля, че ни чуваш, Аахз — каза Дружан, гледайки в тавана. — Скийв се справи с тази неприятност. Ние просто наблюдавахме.

— О, ако положението се запечеше, щяхме да се намесим — подпя му Тананда. — Нали схващаш, така, както го правим за *теб*, Аахз. Оказа се обаче, че от нас няма нужда. Твоят „някакъв си чирак“ беше повече от адекватен на задачата.

— Той си свърши работата съвсем чисто, разбираш? — добави тролът. — Всъщност ми е трудно да си спомня кога сме виждали такова гадно положение да бъде решено толкова гладко и с толкова малко шум.

— Добре, де, добре — направи гримаса моят ментор. — Загрях посланието. Подробности можете да ми ги кажете по-късно. Само че сега ние с момчето имаме да обсъдим някои големи неща... Ама действително големи.

— Какви например? — намръщих се.

— Ами аз доста го мислих и прецених, че е време да напуснем Посилтум и да продължим нататък.

— Ъ-ъ-ъ? — изтръгна се от мен.

— Знам, знам — махна той. — Смяташ, че се нуждаеш от още практикуване. Така е, но ти си извървял дълъг път. Цялата история с оная неприятност, с която си се справил, само доказва правотата ми. Ти си готов да...

— Аахз?

— Чудесно. Разбирам, че тук имаш приятели и задължения, ала в края на краищата ще трябва да напуснеш гнездото. Просто ще се наложи да се довериш на моята преценка и опитност кога е подходящият момент да...

— Аз вече напуснах!

Демонът спря напред изречението и се вторачи в мене.

— Напуснал си? — примигна невярващо.

Кимнах и посочих купчината вещи, които бяхме опаковали. Той я проучва известно време, сякаш не вярваше на очите си.

— Ох! — рече най-подир. — Ами в такъв случай само ще прескоча да си поприказвам с Гримбъл и да обсъдим обезщетението ти при напускането. Той е стиснато човече, но ако не мога да изтръскам пет стотака от него, ще проуча каква е причината.

— Е, аз зная причината — вметнах предпазливо.

Аахз извъртя очи.

— Слушай, момче. Забрави ли, че това е *моята* експертна област? Ако влезнеш в пазарлък, като се целиш ниско, направо ще те прегазят. Те трябва да...

— Аз вече се споразумях за хиляда!

Този път учителят ми „замръзна“ по-дълго... и не ме погледна.

— Хиляда? — запита най-накрая. — В злато?

— Плюс една яка премия от самия крал — притече се на помощ Тананда.

— Аахз, старче, нали туй се опитвахме да ти кажем? — усмихна се Дружан. — Наш Скийв се оправи съвсем добре без теб.

— Виждам.

Той се обърна и мълчаливо се загледа през прозореца.

Ще призная, че бях малко разочарован. Имам предвид, че може би не бях свършил първокласна работа, но *мъничко* поздравления щяха да дойдат доста на място. А както се държеше моят ментор, човек би могъл да помисли, че...

И тогава ме налетя. Налетя ме като неудържима бойна колесница. Аахз ревнуваше! Нещо повече, той беше уязвен.

Сега го виждах с кристална яснота. До тоя момент бях заслепен от арогантната му самоувереност, обаче изведнъж завесата се разтвори.

Бягството му от Перв хич не е било толкова лесно, колкото разправяше. Имало е сбиване — физическо, словесно или магическо, — били са наранени някои чувства и някои тежки обещания са били дадени или нарушени. Той си е пробил път обратно към Буна с една-единствена мисъл: неговият чирак... неговият *любим* чирак е в беда. И как беше посрещнат при завръщането си? Не само че аз не бях в беда, но и по всичко личеше, че съм се справил по-добре без него!

Танда и Дружан все още газеха в дълбокото, като весело дрънкаха колко съм велик. Макар да оценявах тяхната подкрепа, отчаяно ми се искаше да успея да измисля начин и да им вкарам в главите, че това, което всъщност правят, е да въртят забития в тялото на Аахз нож.

— Ммм... Аахз? — намесих се. — Когато намериш време, *имам* нужда от съвета ти за няколко неща.

— Какви например? — долетя приглушеният отговор. — Така както чувам, ти не се нуждаеш от никого, най-малко пък от един учител, който няма никакви собствени магически способности.

Тананда моментално схвана. Захвърли като маска маниерите си на щръклица и отчаяно взе да прави знаци на Дружан. Тролът обаче не беше безчувствен. Неговата реакция бе да ми отпрати умоляващ поглед.

Всичко зависеше от мен. Страхотно.

— Ами например... Ъ-ъ...

И в стаята експлодира Маша.

— Трепач, долу нещата са тип-топ, така че... Ох! Здравсти бе, зелен и люспест. Мислех, че си си тръгнал за добро.

Аахз се извъртя, ококорил очи.

— Маша? — запъна се той. — Какво правиш тук?

— Че героят на деня не ти ли каза? — усмихна се тя, примигвайки с огромните си ресници. — Аз съм новият му чирак.

— Чирак? — повтори перфектът и в гласа му пропълзя старият огън.

— М-м-м... Аахз, това е едно от нещата, за които исках да говоря с теб — усмихнах се хрисимо.

— Чирак? — отново повтори той, сякаш не беше чул. — Момче, двамата ще трябва да си поприказваме... ВЕДНАГА!

— Добре, сър. Само да...

— Веднага!

Уха. Моят наставник се бе върнал.

— Ъ-ъ, приятели, ако ни извините, двамата с Аахз...

За втори път в стаята се разнесе едно *БАМФ*.

То беше по-гръмко, което бе напълно разбираемо, тъй като включваше повече същества. И по-конкретно в момента насред стаята стояха четирима деволи... и хич не изглеждаха щастливи.

— Търсим Великия Скийв — избоботи единият.

Сърцето ми слезе в петите. Възможно ли е моята обвързаност със Сгандия да е била открита толкова бързо?

— Кой го търси?

Аахз небрежно намести туловището си между мен и нашествениците. Тананда и Дружан също скочиха на крака, а Маша се дръпна настрани, за да си осигури чисто поле за огън. Страхотно! Всичко, от което се нуждаех, та да завърша деня, беше да накарам своите приятели да изсърбат кашата, която аз бях забъркал.

— Тук сме като представители на търговците от Пазара на Дева и искаме аудиенция с Великия Скийв.

— За какво? — запита предизвикателно моят ментор.

Деволът го изгледа с леден поглед.

— Дирим лично него, а не празни дрънканици с някакъв перверт.

— Е, точно този пер-вект е бизнесмениджърът на същия Скийв, който не си прахосва времето с деволите, освен ако аз не ги допусна до негова милост.

Едва не казах нещо, но размислих. Разтревожен или не, не беше сега моментът да отнемам разговора от Аахз. Представителят се поколеба, сетне сви рамене.

— На Пазара се появи ново затруднение — обясни той. — Една група организирани престъпници е получила достъп до нашето измерение и заплашва да прекъсне нормалния ход на бизнеса, ако не им плащаме процент от печалбата си.

Тананда и Дружан си размениха бързи погледи, докато Маша повдигна въпросително вежда към мен. Аз заразглеждах тавана с крайно внимание. Само Аахз остана невъзмутим.

— Лошо. И какво общо има това с Великия Скийв? — запита.

Предчувствайки отговора, се опитах да реша дали да се бия, или да бягам.

— Не е ли очевидно? — намръщи се деволът. — Ние искаме да наемем услугите му, за да се преборим с тази заплаха. Доколкото ни е известно, той е единственият магьосник, дето би могъл да свърши работата.

Това ме спря. От всички странни поврати, които можеха да поемат събитията, той беше най-неочакваният... и най-ексцентричният!

— Разбирам — промърмори Аахз с лош блясък в окото. — Вие, предполага се, съзнавате, че времето на Великия Скийв е ценно и че такова солидно начинание ще изисква солидно възнаграждение?

Всички аларми в главата ми забиха.

— Ъ... Аахз?

— Трай, ммм... Исках да кажа, търпение, майстор Скийв. Този въпрос ще бъде уреден за миг.

Нямах сили да гледам.

Вместо това аз отидох до прозореца и зяпнах навън. През рамо чух как люспестият споменава някакво астрономично число и схванах, че все още има начин да се измъкнем. Ако Аахз е достатъчно алчен, а деволите — достатъчно стиснати...

— Става! — каза говорителят.

— ... Разбира се, туй е само аванс — притисна го моят наставник. — Пълната сметка ще трябва да почака, докато работата бъде свършена.

— Става! — дойде отговорът.

— И това всъщност е само чистото възнаграждение. Разходите ще бъдат изплатени отделно.

— Става! Авансът ще ви очаква при пристигането. Нещо друго?

За да отдам дължимото на щедростта на девола, Аахз не бе в състояние да измисли никакви допълнителни съображения, та да го изстиска още.

Чу се ново *БАМФ* и делегацията изчезна.

— К'во ще речете за тази история? — възтържествува первектът. — Най-накрая успях да изработя деволите.

— Аахз, какво беше това, дете винаги го разправяше за ония, които си мислят, че са сключили добра сделка с девол? — сладко го попита Тананда.

— После — нареди моят ментор. — Сега ще си съберем партакешите и ще отскочим до Пазара да проучим противника.

— Ние вече знаем кой е противникът.

— Как така, момче?

Обърнах се, за да застана очи в очи с него.

— Противникът е Сгандия. Помниш ли оная организирана престъпна група, която спонсорираше армията на Големия Юлий?

Лицето на Аахз се смръщи и той ме изгледа внимателно.

— И как се натъкна на туй малко късче информация, ако мога да попитам?

Аз го изгледах също тъй внимателно.

— Това е другата дреболия, за която щях да ти искам съвет.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА:

За да оцелееш във войната срещу организираната престъпност, трябва да създадеш митична бъркотия.

М. БОЛАН

— Я сега да видя дали съм схванал правилно положението — чумереше се Аахз, докато крачеше напред-назад пред разтревожените ни погледи. — Това, което ще трябва да направим, е да попречим на сганта да завладее Пазара, без да им дадем да разберат, че им се противопоставяме, нито пък деволите да узнаят, че тъкмо ние сме онези, дето са пуснали Сгандия тук. Така ли?

— Ти можеш да го направиш, Аахз — натъртих разгорещено аз.

Този път не бе нужно да проявявам какъвто и да било фалшив ентузиазъм. Макар да бях свършил добра работа, докато действах на своя глава, дойдеше ли до предварително обмислена непочтеност, моментално признавах кой е майсторът. НеЙде сред множеството измерения може и да имаше някой по-изобретателен от Аахз в откриването на непочтени начини за измъкване от разни дилеми, но аз все още не го бях срещал.

— Разбира се, че мога да го сторя — отвърна моят ментор с поверително намигване. — Просто искам всички да признаят, че няма да е лесно. Тия приказки за Великия Скийв ме накараха да се чувствам малко неуверен.

— Малко? — ухили се Тананда.

— Аз мисля, че туй си е кажи-речи добре — отбеляза Дружан, като сръга с лакът сестра си. — Винаги съм чувал колко страхотен е Аахз, когато се впусне в действие. О, аз например умирам да го видя как ще се справи с едно доста деликатно положение съвсем сам.

Раменете на Аахз леко се приведоха и той тихо въздъхна.

— Ауу! Стоп! Вероятно в ентузиазма си съм казал нещичко в повече. Онова, което имах предвид, е, че моят хлъзгав, но чевръст ум би успял да измисли план за изпълнението на тази задача. Естествено осъществяването на подобен план ще се осланя на способностите и добрата воля на тъй ценните ми колеги. Дружане, така става ли?

— Напълно — кимна тролът.

— Е, след като въпросът е уреден — намеси се нетърпеливо Гюс, — можем ли да започнем? Това тук е моето работно място, разбирате ли, и колкото по-дълго държа заведението затворено, толкова повече пари губя.

За онези от вас, които са пропуснали по-ранните препратки, Гюс е гаргойл^[1]. Освен всичко друго той е притежател и стопанин на гостилница „Златният полумесец“ — водещото заведение за бързо хранене на Пазара и нашата настояща бойна щабквартира. Също както Дружан и Тананда, в миналото гаргойлът ми беше помогнал да се измъкна от едно-две затруднения и щом само чу за сегашната криза, отново се писа доброволец. Ала като всеки, който си заработва хляба на този Пазар, той по навик държи под око автоматичната каса. Макар че бе затворил врати, за да ни осигури база за действие в приближаващата кампания, все още рефлексивно настръхваше заради пропуснатите ползи.

Налетя ме една идея.

— Отпусни се, Гюс — наредих. — Дай някакво число за нормалната ти ежедневна търговия, надуй го, та да получиш прилична печалба, и ние ще ти възстановим сумата, когато тази работа свърши.

— Какво! — кресна пронизително моят наставник, губейки мигом контрол. — Момче, ти да не си полудял? Я ми кажи кой си въобразяваш, че плаща за това?

— Търговците от Дева — отвърнах спокойно. — Забрави ли, че сме на разплащателна сметка? Аз мисля, че наемането на помещение, докато изпълняваме нечия поръчка, не е неоправдан разход. А ти?

— Ох, вярно. Съжалявам, Гюс. Стари рефлексии.

Объркването на Аахз трая само миг. После очите му замислено се присвиха.

— Всъщност, ако вземем да ви наемем всички, помощта ви ще влезе под графата „Консултантски възнаграждения“ и изобщо няма да ни намали печалбите. Това ми харесва.

— Преди да си се отнесъл твърде надалеч — бързо вметна Тананда, — струва ми се, че батко и аз ще предпочетем да работим за част от печалбата, а не за твърдо възнаграждение.

— Но, сладурче — примигна Маша, — ти дори още не си му чула плана. Какво те кара да мислиш, че някакъв процент ще те устрои повече, отколкото твърдото възнаграждение?... Просто между нас, момичетата.

— Просто между нас, момичетата — намигна зеленокосата, — ти никога досега не си била в комбина с Аахз. Аз съм била и макар той да не е най-приятното същество, с което да си в един отбор, изпитвам непоколебима вяра в маржовете^[2] на неговите печалби.

— Тъй като си дойдохме на думата — подхвана перфектът, вперил очи в Маша, — ние *никога* до момента не сме действали заедно, така че дай да си изясним правилата отрано. Аз си имам свой личен стил и той обикновено не оставя много време за „моля“, „благодаря“ и обяснения. Докато правиш каквото ти се каже и когато ти се каже, ще се разбираме добре. Става ли?

— Не става!

Отговорът ми изскочи, преди Маша да успее да формулира нейния собствен. Смътно съзнавах, че помещението е станало доста тихо, но огромната част от вниманието ми беше насочена към Аахз, докато той бавно изви глава да намери погледа ми.

— Слушай сега, момче... — започна заплашително.

— Не, ти слушай, Аахз — избухнах. — Аз може да съм твой чирак, обаче Маша е мой. Виж, ако тя поиска да се откаже от тази спогодба и да се наеме при теб, прекрасно. Но дотогава тя е мой ученик и моя отговорност. Щом мислиш, че би могла да помогне, ми го предлагаш и аз решавам дали Маша е в състояние да го направи. Има един урок, дето си ми го набивал отново и отново в главата, менторе, независимо дали си го желаел или не. Никой не може да тормози твоя чирак, освен ти самият... Никой! Ако не си искал да ми го предадеш, тогава може би ще е по-хубаво да си по-внимателен с примера, който даваш, следващия път, когато си вземеш ученик.

— Разбирам — промърмори меко Аахз. — Май много ти е пораснала работата, а, момче?

— Не чак толкова. Чудесно съзнавам колко малко зная, благодаря ти. Но тази поръчка е моя, или поне беше приета от мое име и аз

смятам да направя всичко, което мога... колкото и недостатъчно да се окаже то. Що се отнася до поръчката, да, имам нужда от твоята помощ, Аахз... проклятие, вероятно винаги ще се нуждая от твоята помощ. Ти си ми учител и аз трябва още много да уча. Само че не мисля да легна и да умра без това. Ако за да получа подкрепата ти, е необходимо да прехвърля задачата и чирака си на теб, просто го забрави. Ще се наложи да опитам да се справя с нещата и без твоя милост.

— Ще те спукат от бой.

— Може би. Не казах, че ще спечеля, а само, че ще сторя всичко по силите си. Ти извади наяве най-доброто от Скийв, Аахз. Ти ме натикваш в истории, които ме плашат, но засега все някак се оправям. Нужна ми е помощта ти, но не е задължително да я имам. Дори ако не желаш да го признаеш пред мен, мисля, че би следвало да го признаеш пред себе си.

Сетне и двамата потънахме в мълчание.

Аз поне не можех да съобразя какво още да кажа. Дотук се водех от гнева си и по реакциите на Аахз. Ала ето че изведнъж менторът не реагираше. Вместо това той се втрени с безизразни жълти очи в лицето ми, без да обелва дума.

Туй беше доста изнервящо. Ако Аахз имаше една черта, на която винаги бих могъл да разчитам, тя бе, че е изразителен. Дали с гримаси, с жестове, с изръмжавания или словесни експлозии, но обикновено моят наставник даваше на всекиго в близката околност да разбере какво чувства или мисли за всяко събитие или огласено мнение. А сега не знаех дали се кани да избухне, или да си тръгне.

Започнах да съжалявам, че съм предизвикал този сблъсък. После обаче се стегнах. Това, което бях казал, беше правилно и трябваше да бъде казано. Проблесна ми, че заради тоя спор не е изключено да загубя Аахз. Решимостта ми се поколеба. Прав или не, бих могъл да го поднеса по-добре... по-меко. Най-малкото бих могъл да не избирам момент, когато всичките ни приятели гледат и слушат. Може би...

Люспестият рязко се извърна, като промени позата си, за да застане с лице към Тананда и Дружан.

— Сега вече съм готов да ви повярвам — обяви той. — Нашето момче наистина се е справило с оная каша на Буна съвсем само, нали?

— Точно това се опитвахме да ти обясним, старче — намигна тролът. — Твоят чирак е пораснал и ни се струва, че е напълно

способен да стои на собствените си крака.

— Да, забелязах.

Той отново ме погледна и този път очите му бяха изразителни. Не успях да разпозная изражението, но поне го имаше.

— Момче... Скийв — рече. — Ако някога съм се чудил защо съм си дал зор да те взема под своето крило, ти току-що ми даде отговор. Благодаря ти.

— Ъ-ъ... Благодаря. Искам да кажа, няма защо. Не. Искам да кажа...

Както винаги пред лицето на неочакваното, бях много речовит. Бях свикнал да изтърпявам тирадите на Аахз, ама с туй сега не знаех как да се справя. За късмет моят любимец ми дойде на помощ.

— Глийп? — заинтересува се той, като подаде глава през вратата.

— ... Но ако изобщо си възприел и ей толкоз от онова, което съм ти показвал, вземи да научиш на нещо дракона — ревна первектът, — щото иначе ще изкараме два рунда с теб. Разбираме ли се един друг, чирако?

— Да, Аахз.

Всъщност не го разбирах. Нейсе, моментът не ми се виждаше подходящ за обяснения.

— Махай се, Глийп — заповядах. — Иди да си играеш с Батъркърп или прави каквото щеш.

— Глийп! — и главата на моя дракон изчезна също тъй ловко, както се беше появила.

— Слушай, трепач — проточи Маша. — Колкото и да оценявам, дето ме защити, съм доста любопитна да чуя какъв план е измъдрила Зелената буца.

— Вярно, бе! — кимнах аз, щастлив да се махна от горещия стол. — Извинявай, Аахз, не съм искал да те прекъсна. Какъв е планът?

— Ами, първо — каза Аахз, заемайки отново привичното си място като център на вниманието, — имам въпрос към Гюс. К'во правеше Сгандия досега, за да проникне тук?

— Ако съдя по онова, което съм чувал — отговори гаргойлтът, — една тайфа сгандийци налетяват на даден търговец и предлагат да му продадат някаква „застраховка“. Нали знаеш, „Плащай ни толкова и толкова от твоите доходи и на бизнеса ти нищо няма да му се случи“. Замотае ли се някой да подпише, те уреждат малко показно какво може

да тръгне на зло: *случайно* потрошаване на инвентара или двамина главорези, които застават отвън и се заяждат с купувачите. Засега това върши работа. Деволите не обичат да губят своя бизнес.

— Хубаво — захили се моят ментор, оголвайки многобройните си заострени зъби до един. — Значи можем да ги бием.

— Как?

Ако не друго, станал съм съвсем добър в подаването на верните реплики на Аахз.

— Лесно. Само си задайте този въпрос: ако вие сте деволите и плащате на сганта да защитава вашия бизнес, а нещата започнат да вървят на зло, какво ще направите?

— Аз мога да отговоря — рече Маша. — Или ще поискам солидна защита, или ще изпищя да ми върнат парите обратно, или и двете едновременно.

— Не разбирам — намръщих се аз. — И като какво ще се случи на някой застрахован от сгандийците бизнес?

— Ние — ухили се Аахз.

— Това, което нашият стратег се опитва да каже — поясни Дружан, — е, че най-добрата защита всъщност е доброто нападение. Не е ужасно оригинално, но въпреки всичко действа.

— Страшно си прав, че действа! — възкликна моят учител. — Вместо ние да браним другите от тая напасть, ще сложим началото на една криминална вълна тук на Пазара. Пък тогава ще видим колко ги бива сгандийците да ги защитават от нас.

[1] В случая — каменен великан с криле. — Б. ред. ↑

[2] Борсов термин за разлики в цените. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

*Винаги е по-лесно да унищожаваш,
отколкото да създаваш.*

ВСЕКИ ГЕНЕРАЛ,
ВСЯКА АРМИЯ, ВСЯКА
ЕПОХА

— Хей, Гуидо! Как вървят нещата?

Едрият телохранител се извърна и заоглежда тълпата, за да види кой го поздравява по име. Щом ме зърна, лицето му просия.

— Господин Скийв!

— Никога не съм очаквал да попадна на теб тук — излъгах аз.

От описанието на Гюс бях разбрал, че Гуидо и братовчед му Нунцио са част от сгандийския контингент на Пазара. Тази „случайна“ среща беше резултат от близо половин ден търсене и проследяване на слухове.

— Какво правиш насам? — попита той заговорнически. — Купуваш някои дреболийки, та да шашнеш ония в Посилтум?

— Просто си взех малко отпуска. Май с новата кралица не се спогаждаме много. Помислих си, че може би нещата ще се пооправят, щом изчезна за ден-два.

— Жалко. Ако беше дошъл да пазаруваш, можех да ти уредя няколко специални сделки, стига да разбираш какво искам да ти кажа.

— Значи вие наистина навлизате? — удивих се аз. — Как върви? Някакви проблеми?

— Тц — изфука се телохранителят и изду гърди. — Ти беше прав. Тези деволи са като всички собственици на магазини. Малко да ги попритиснеш и си застават на мястото.

— Само не ме убеждавай, че се справяш с всичко това сам-самичък! Знам, че те бива, но...

— Да не се шегуваш? Сега съм ръководен кадър... хубаво, де, поне водач на група. Благодарение на нашето „обстойно познаване на Пазара“ аз и Нунцио имаме една дузина мъже, които да командваме. Доста добре, а?

— Искаш да кажеш, че вие провеждате цялата операция?

— Това е работа на Ад-вокат. Двамата с Нунцио му докладваме, обаче тези, дето дават заповеди на момчетата, сме ние.

Огледах се очаквателно.

— Наблизо ли са твоите хора? Бих желал да ги видя.

— Тц. Тоя район го разработихме преди два дни. Сега отивам на среща с тях, за да им възложат задачите за днес. Ще се захванем с ивицата край кошарите на добитъка.

— А групата на Нунцио?

— Тя е на около три часа западно оттук. Нали знаеш, туй място е наистина голямо!

— Много лошо, бих искал да видя някои от хората, които вършат истинската работа.

— Знайш к'во — възкликна Гуидо, — защо някой път не наминеш към Шишковия „Спагети бар“? Ние всички все там висим. Ако ни няма, ще ти кажат къде сме.

— Непременно ще намина. Е, добре, не се преработвай... и внимавай. Тия момчета могат да бъдат по-зли, отколкото изглеждат.

— Фасулска работа — разсмя се той и потегли.

Аз все още махах весело на отдалечаващата се фигура, когато останалите от моята „банда“ се появиха от тълпата около мен.

— Всичко ли чухте? — запитах ги с крайчеца на устата.

— Две групи, нито една от тях в тази зона. Ад-вокат води шоуто и поради това държи торбата с парите — изрецитира Тананда. — Въпросната зона е хем чиста, хем под закрила.

— Шишковият „Спагети бар“ им служи за щабквартира и в него можем да намерим Ад-вокат — довърши Дружан. — Нещо друго?

— Аха — захили се Аахз. — Скийв има постоянна покана да наминава, а щом отиде там, ония са готови да му кажат коя група къде се труди. Добра работа.

— Извадих късмет — признах аз, без да се смуцавам. — Е, ще започваме ли?

— Веднага — кимна Аахз. — Точно както го бяхме планирали, Тананда и Дружан са в един екип. Гюс, ти идваш с мен. Скийв и Маша, вие тръгвате отгук. Всички потегляме в различни посоки и така разхвърляме нападенията си, че да не може да се хване някакъв модел. Става ли?

— Още нещо — добавих аз. — Дръжте под око маскировките си. Не съм сигурен за точния обхват, в който мога да поддържам тази магия. Ако нечия маскировка вземе да избледнява, променете посоката до успоредна на моята.

— Ще се срещнем в гостилница „Златният полумесец“ — заключи Гюс. — И всички се пазете да не ви изненадат в гръб. Не съм се запасил с прекалено много материали за първа помощ.

— Умна мисъл — рекох. — Добре. Стига приказки. Хайде да се разпръснем и се заловим да създаваме неприятности на Сгандия.

Преди дори да успее да се обърна към Маша, другите две групи се стопиха в тълпата купувачи.

— Е, нещо да ти хвана окото, та да му се хвърлим?

— Знаеш ли, май започваш да говориш като онзи трол.

Това ми се видя малко по-рязко от обичайния стил на Маша. Изгледах я любопитно.

— Какво те тревожи?

— Мисля, че съм леко нервна — призна тя. — Не ти ли е хрумвало, че в тоя план има един голям пропуск? Че да го осъществим, означава потенциално да опълчим целия Пазар, а също и Сгандия срещу нас?

— Хрумвало ми е.

— И туй не те ли плаши?

— Плаши ме.

— Е, как тогава се справяш?

— Като размишлявам колкото е възможно по-малко по въпроса — казах категорично. — Слушай, чирако, освен дето въртим смешки в двора за забавление на масите, тази наша професия е доста опасна. Ако вземем да разсъждаваме за всичко, което в бъдеще може да тръгне на зло, или няма да успеем да сторим нищо, или ще изпортим необмислено нещата, защото акълът ни няма да е в онова, което правим в момента. Аз се опитвам да схващам потенциалната опасност

от дадена ситуация, но не се тревожа за неприятностите, докато те не се случат. Не е много надеждно, обаче засега ми върши работа.

— Щом така казваш — въздъхна Маша. — Ох, добре, хайде маскирай ме и да започваме.

С един замах на мисълта промених чертите ѝ. Вместо масивна жена сега тя беше масивен мъж... или нещо такова. Напоследък бях експериментирал с цветовете, тъй че я направих пурпурна с рижави бакенбарди, които продължаваха по целите ѝ ръце чак до кокалчетата на пръстите. Добавете няколко ноктоподобни рогчета по връхчетата на ушите и груба на пипане кожа на лицето и крайниците и ще получите едно същество, с което аз лично не бих искал да се захващам.

— Интересно — изкриви физиономия Маша, като оглеждаше това, което успяваше да види от себе си. — Сам ли го измисли, или има някое гадно измерение, където още не съм била?

— Собствена направа — признах. — Реномето, дето ще си изградиш, не го пожелавам на никое от познатите измерения. Можеш да се наречеш Койтоз от измерението Кой.

— Кой?

— Добре си го чула.

Тя ядно извърна нагоре очи.

— Слушай, трепач, направи ми една услуга и ме учи само на магия, става ли? Задръж си чувството за хумор за тебе. Вече си имам достатъчно врагове.

— Все още ни трябва мишена — уточних аз, леко засегнат.

— Какво ще кажеш за тая? Изглежда ми пробиваема.

Погледнах в посоката, накъдето сочеше, и кимнах.

— Бива я. Дай ми малко аванс — докато преброиш до двайсет. Ако не са застраховани, аз ще изляза. Ако не ме видиш до двайсет, стават за плячка. Направи най-голямата поразия, която можеш.

— Знаеш ли — усмихна се тя, като потри ръце, — тая би могла да се получи много забавна.

— Само че преди да решиш коя за днес е „най-голямата поразия“, си спомни, че аз съм вътре.

Дюкянчето, избрано от нея, представляваше скромен навес, ограден от три страни с тента, която в горната част бе на райета. Край платнените стени чернееха лавици, а връз тях бяха накамарени затапени бутилки с всевъзможни размери и цветове. Щом влязох,

забелязах, че във всяка от тези бутилки има пълнеж — някакви мъгляви работи, които мърдаха, сякаш бяха живи.

— Мога ли да помогна с нещо, гу'сине? — запита деволът собственик, пускайки усмивка, която той несъмнено мислеше за пленителна.

— Само зяпам — прозинах се. — Всъщност търся къде да се скрия от клюките. Никой наоколо не може да говори за нищо друго, освен за тая тайфа грубияни, дето продават застраховки.

— Застраховки! На туй аз му казвам живо кождерство. Съсипаха две от моите съкровища, преди да успея да ги спра за достатъчно време, та да им стана абонат. Нещастен беше онзи ден, когато за пръв път се появиха на Пазара.

— Да, да. Повярвай ми, и по-рано съм го чувал.

След като установих, че магазинчето наистина е под закрилата на Сгандия, насочих вниманието си към лавиците.

С тренирана небрежност взех една малка, не по-висока от длан бутилка и надникнах в съдържанието ѝ. Зърнах някакво подозрително раздвижване и неясен проблясък.

— Внимавай — предупреди ме собственикът. — Освободиш ли някой джинс, можеш да го контролираш само ако го назовеш по име.

— Джинс?

Деволът ми хвърли преценяващ поглед. Тъй като не аз вършех тежката работа, не бях маскиран и приличах на... ами на мене си.

— Струва ми се, че на Буна им казват джинове.

— Ох. Голяма колекция си събрал — забелязах.

Собственикът на джиновете се изду от похвалата.

— Не се лъжеш за големината на подбора в моя беден магазин, млади гу'сине. Те са крайно редки. Аз сам съм преровил и най-далечните кътчета на всяко измерение... с огромни лични разходи, трябва да добавя... за да открия тези няколко образца пред теб, които си заслужават да...

Вече започвах да се чудя кога най-сетне Маша ще се накани да се появи на сцената. Е, появи се. Леле, момчета, какво влизане изпраска! Направо през стената на дюкянчето.

С почти музикална хармония щандът до тая стена се катурна, събаряйки бутилките на пода. Освободените джинове се издигнаха в

облак и се изсипаха през пробитата страна, като пицяха с нечовешка радост при излизането си.

Напълно разбираемо деволът се разстрои.

— Хей, идиот! — кресна той. — Какво правиш?

— Доста кекави рафтове — изръмжа Маша със стържещ бас.

— Кекави рафтове?

— Амчи да. Да ти кажа, всичко, дето направих, беше...

И бутна една от оставащите две лавици, която услужливо се капична върху другата.

Сега джиновете не си дадоха труд да използват пробитата стена. Втурнаха се към небето и откъснаха горната част на тентата със себе си, отваряйки си път към свободата.

— Стоката ми! Магазинът ми! Кой ще плати за това?

— Не съм Кой, аз съм Койтоз — сопна се Маша — и хич не смятам да плащам. Нямам никакви пари.

— Нямах пари? — ахна собственикът.

— Не. Влязох само за да се скрия от дъжда.

— Дъжд? Дъжд? Че то не вали!

— Тъй ли? — примигна моят чирак. — Амчи тогаз сбогом.

И с тези думи полекичка си тръгна, като при излизането си направи дупка в още една стена на навеса.

Деволът рухна сред разпръснатите останки от своето магазинче и зарови ръце в шепите си.

— Аз съм разорен! — простена той. — Разорен!

— Извинявай за въпроса — рекох, — но защо не ги извикаш по име и не ги овладееш отново?

— Да ги извикам ли? Не мога да помня имената на всички джинси, които събирам. Всеки път, когато продам някой, трябва да поглеждам в етикета за името му.

— Е, поне от тоя проблем си се отървал.

Това го накара да започне пак.

— Разорен! — повтори той без никаква нужда. — И какво ще правя сега?

— Наистина не разбирам защо си толкова разстроен — отбелязах. — Нали току-що ми каза, че си застрахован?

— Застрахован?

Деволът бавно надигна глава.

— Естествено. Нима не плащаш, та да си сигурен, че такива неща няма да се случват? Ето че се случиха. Според мен, който и да защитава твоя магазин, ти дължи обяснение, да не говорим пък за една доста голяма сума.

— Точно така — ето че собственикът почна да се усмихва. — По-скоро последното, отколкото първото, но ти си прав!

Вече го бях напътил. Оставаше ми единствено да нанесе смъртоносния удар.

— Виж какво ще ти кажа. За да не ти е пълен провал денят, аз ще взема този. Сега няма да ти се наложи да държиш дюкяна отворен само заради един джин.

И му подхвърлих най-дребната монета от моята кесия. Верен на предците си, той ме подхвана подигравателно още преди да я улови във въздуха.

— Шегуваш се — заяви. — Това? За джинс? Че то не покрива дори цената на бутилката!

— О-о, хайде, хайде, добри човече — заспорих аз. — И двамата знаем какво се прави по света... или по измеренията. И двамата сме наясно, че туй си е чиста печалба.

— Така ли? — начумери се той.

— Разбира се — рекох му, като магнах към натрошената стъклария по пода. — Никой не може да каже колко бутилки са се счутили преди малко. Аз знам, че ти просто ще включиш тази в списъка на загубената стока и ще си я възмездиш напълно от твоята застраховка — *в добавка* към онова, което току-що ти дадох. Всъщност, ако наистина си настроен алчно, вероятно би съумял да прибавиш още пет-шест към общата сума.

— Вярно — промърмори умислено деволът. — Хей, благодаря! Това може и да не се окаже толкова лошо!

— Не му обръщай внимание — свих рамене аз, докато изучавах малката бутилка в шепата си. — Е, след като се спогодихме за цената, би ли могъл да прочетеш името на моя джин?

— Не ми се налага. Този е достатъчно скорошен, за да го помня. Нарича се Калвин.

— Калвин!?

— Я не се смей. Той е последната дума в джинсите.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА:

И най-добре подготвените планове често се вмирисват.

ХИТРИ Я. КОЙОТ

— Хубаво, де, като изключим това, как вървят нещата?

— Като изключим това? — повтори невярващо Ад-вокат. — Е, като изключим това, нещата се издънват. Цялото начинание излезе пълна катастрофа.

— Леле, лоша работа — казах аз с грижливо репетирано съчувствие.

Вече бях станал постоянен посетител на Шишковия „Спагети бар“. Всяка вечер минавах оттам, за да проверя докъде са напреднали отрядите... техните и моите.

Беше приятно да можеш да следиш ефективността на действията си, слушайки как врагът се оплаква от тях. Двойно по-приятно пък беше да си в състояние да планираш следващия си ход, когато чуваш за контраатаките още в дискуссионния им етап.

— Все пак не разбирам — протестираше Гуидо, докато налапваше поредната обилно навъртяна вилица спагети. — Отначало всичко вървеше страхотно. Никакви неприятности. Сетне БУМ и онова нещо се удря във вентилатора, чактисваш?

— Да! Сякаш някой нарочно се стреми да ни изкара от бизнеса.

Туй последното дойде от братовчеда Нунцио. Много време си мислех, че е физически неспособен да говори, но щом понавикна с мен, той леко се отвори. Нунцио бе стеснителен — факт, подчертаван от слабия му писклив гласец, който изглеждаше съвсем не на място у такъв мускулест тип.

— Предупредих ви, че деволите могат да бъдат доста коварни — казах аз, бързайки да отвлека темата встрани от възможността за организирана съпротива. — А щом собствениците са крадливи,

естествено е да се очаква, че местният криминален елемент ще да е особено схватлив. Така ли е, Гуидо?

— Точно така — закима енергично дебеловратият и провисналите от устата му спагети се замяха насам-натам. — Ние, криминалните типове, можем да бием всеки честен гражданин във всичко. Разправял ли съм ти някога например как едно време двамата с Нунцио бяхме...

— Млъкни, глупако — скастри го Ад-вокат. — Ако не си забелязал, ние плащаме сметката на тия местни аматьори. Нас тука ни спукват от бой финансово, тъй че от вас, момчета, зависи да хванете опозицията и да им върнете услугата... физически.

— Те се страхуват от нас — настояваше Гуидо. — Където и да идем, тях ги няма. Щом ние не успяваме да ги открием, не могат да ни причинят чак толкова много вреди.

— Виж какво, Гуидо, на теб акълът никога не ти е бил в излишък — озъби се Ад-вокат. — Нека ти обясня това още веднъж, ама наистина бавно. До този момент сме платили шест пъти повече, отколкото сме взели. Като прибавиш към разходите нашите заплати и разноски, може би ще ти просветне защо Големите момчета не се чувстват щастливи.

— Но ние не сме събирали пари от доста време. След като разширим клиентелата...

— Ще погасяваме исковете за още повече магазини — довърши мрачно шефът. — Хич не ми пробутвай тия глупости, че „ще си наваксаме с обема“. Или една операция се самоиздържа и дава печалба от самото начало, или е затънала. А ние толкова сме затънали, че дори и да можехме да дишаме през тебетата си, пак щяхме да сме в беда.

— Може би ако наберем някои момци от къщи... — подхвана Нунцио.

Ад-вокат удари с длан по масата и моментално прекъсна своя помощник.

— Никакви режийни в добавка! — изкрещя той. — Достатъчни неприятности си имам да обяснявам нашите печалби и загуби на Големите момчета и без общата сметка да става по-лоша. Не само че няма да получим допълнителна подкрепа, но и започваме да орязваме собствените си разноски, и като го казвам, това означава от днес. Предай на момчетата да... Ти пък на какво се хилиш?

Последните думи бяха отправени към мен.

— О, нищо — кимнах невинно. — Просто в даден момент ти ми звучеше също като един човек от Буна, когото познавам... Нарича се Гримбъл.

— Джей Ар Гримбъл? — примигна Ад-вокат.

Сега дойде мой ред да се изненадам.

— Ами да. Той е канцлерът на хазната в Посилтум. Защо, и ти ли го познаваш?

— Разбира се. Заедно сме ходили на училище. Канцлер на хазната, а? Не е зле. Ако знаех, че работи в двора на кралство Посилтум, щях да намина и да му кажа „Здрасти“.

Мисълта, че Ад-вокат и Гримбъл се познават, някак си ме накара да се почувствам притеснен. Нямаше особено голям шанс двамата да се съберат и да сравнят бележките си, а дори и да го стореха, Джей Ар не знаеше чак толкова много за моя *modus operandi*^[1]. Но все пак това бе мрачно напомняне, че съм се захванал да играя твърде рискована игра с някои твърде опасни хора.

— Продължавам да си мисля, че тук нейде има още една банда — изръмжа Нунцио. — Прекалено много неща се провалят, за да бъдат независими оператори.

— Прав си наполовина — поправи го Ад-вокат. — Прекалено много неща се провалят, за да бъде една банда. Никой не се заема с толкова задачи накуп... даже ние!

— Изобщо не те разбрах, господин Ад-вокат — казах аз, наистина заинтригуван.

Сгандиецът ме дари с бащинска усмивка.

— Естествено. Като магьосник ти не знаеш чак толкова за това как действа организираната престъпност. Ще се опитам да ти обясня. Когато Сгандия реши да навлезе някъде, ние атакуваме по определена специфична област наведнъж... нали разбираш, например застраховането или нелегалните лотарии. Нещо такова. Съсредоточаването на нашите усилия ни дава по-добро насищане, а също и проникване на пазара.

— Това има смисъл — кимнах аз, не желаейки да си призная, че отново нищо не съм схванал.

— Сега виж какво става тук. Ние получаваме всякакви икове: вандализъм, кражби от магазини, въоръжен грабеж, дори пет-шест

случая на палеж. Прекалено разнообразно, та да е дело на една група. Имаме си работа с много дребни независими и ако успеем да дадем пример с няколко от тях, останалите ще решат, че другаде се открива по-лесна аванта.

В известен смисъл се радвах да го чуя. Дължах на Аахз още едно потупване по рамото, загдето прецени, че усилията на нашия отбор са прекалено ограничени. За да ускорим своята „престъпна вълна“, той въведе на Дева съмнителната практика на *застрахователната измама*... а деволите бяха способни ученици.

Твоите стоки се пласират твърде бавно? Потроши ги и подай иск за вандализъм. Опитваш се да продадеш своя магазин, но никой не желае да го купи дори и с отстъпка? Подпали го и вземи цялата сума. Или, още по-добре, искаш мъничко да увеличиш доходите си? Издай няколко фиктивни фактури и попълни заявление за „откраднати стоки“. Само печалба, никакви разходи.

На деволите това страшно им хареса. Хем правеха пари, хем същевременно тормозеха Сгандия. Нищо чудно, че масата на Ад-вокат бързо се скриваше под планина от искове и протести.

Беше страхотно... като се изключи онази част, че ще дадат пример с всекиго, когото заловят. Отбелязах си да предупредя отбора, че трябва да бъдат изключително предпазливи.

— Ако не е банда и не работят срещу нас — помрачня Нунцио, — защо всичко се случва все в нашите зони? Мен татко ме е учил да подозирам съвпаденията. Него го убиха заради такова едно съвпадение.

— Откъде знаеш, че тия истории стават само в нашия периметър? — възрази Ад-вокат. — Може би сме избрали да започнем операцията си на Пазара на лошо място. Може би целият Пазар е лошо място. Може би когато Скийв ни каза, че няма никаква полиция, трябваше да заподозрем нещо. Щом наоколо се въртят толкоз много пари, естествено, че ще се навъртат и мошеници.

— Тогава какво да правим? — озъби се Гуидо, като издърпа салфетката си изпод брадичката и я хвърли на масата. — Моите момчета не умеят да бъдат на две места едновременно. Нито пък можем да наглеждаме сегашните ни клиенти и да подписваме нови сметки.

— Вярно е — съгласи се неговият шеф, — така че ето какво ще сторим. Първо, ще разцепим групите. Две трети от момчетата ще патрулират в зоните, които сме взели под защита. Другите ще търсят свежа клиентела... но няма да приемаме който ни попадне. Проверяваме и задаваме въпроси. Установяваме колко неприятности е имала една нова зона или някой нов магазин, преди да са сключили договор с нас. Сетне научаваме кои са големите им рискове и ако изобщо се захванем да ги защитаваме, те плащат двойно. Capish?^[2]

Гуидо и Нунцио се замислиха. Личеше им, че процесът е болезнен.

— Не знам — изписука Нунцио най-подир. — ’Бусновката на този план ми се чини доста смешна.

— Ако правителството я управляваше, престъпността нямаше да е печеливша — измърморих, за да помогна.

— Какво рече? — изстреля Ад-вокат.

— О, просто едно нещо, което моят учител ми подхвърли веднъж — свих рамене аз.

— Хей! Скийв е прав! — възкликна Гуидо.

— Искаш да кажеш, че ние трябва да станем полицаи и застрахователни детективи?

— Добре, де, не съм използвал тези думи...

— Друг път „добре“. Няма да го направим!

— Защо не?

— Стига, Ад-вокат. Ние сме лошите момчета. Така, де, мошениците. Какво ще стане с нашата репутация, ако на Сгандия се разчуе, че сме се обърнали на полицаи?

— Ще си помислят, че сме ценни служители, които работят с всички сили, за да защитят своите инвестиции.

— Ами-и? — намръщи се неубеден Гуидо.

— А и това е само временно — успокои го Ад-вокат. — В добавка ще бъде като димна завеса за онова, което в действителност ще правим.

— И какво е то? — попитах безцеремонно.

Шефът бързешком огледа ресторанта, сетне се приведе напред и сниши глас:

— Не мислех да обяснявам каквото и да било, но нали помниш, дете ти казах, че Сгандия не се съсредоточава в повече от една област

наведнъж? Така както виждам нещата, вероятно тук на Дева сме избрали погрешна територия. Може би не е трябвало да опитваме рекета със застраховките.

— Значи смятате да смените дейността? — настоях аз.

— Точно тъй — усмихна се Ад-вокат. — Засега ще забавим застрахователния рекет, а междуременно ще започнем да притискаме букитата.

— Е, това вече е приказка — възрадва се Гуидо. — От хазарта винаги може да се направят добри пари.

— Говори по-тихо бе, идиот. Предполага се, че туй е тайна.

— И кой ще ме чуе? — възрази Гуидо.

— Ами тия?

Ад-вокат махна през рамо с палец към една маса, около която седяха четири огромни същества и ту си закриваха лицата, ту се смееха гръмогласно.

— Тия ли? Това са братя Хът. Идват тук веднъж в седмицата и са прекалено заети със собствените си игри, за да ни безпокоят.

— Игри? Те комарджии ли са?

— Не... освен може би Дарвин. Той е водач на глутницата. Обича да залага само на бизнес.

— И кой по-точно е той?

— Най-кльощавият. Чух, че годеницата му го държи на диета. Това го озлобява, но не е опасен за нас.

Ад-вокат се извърна отново към нашата маса.

— Както и да е, говори по-тихо. Какво ще речеш по въпроса, Скийв? Имам предвид хазарта. Ти и по-рано си бил тука на Пазара. Познаваш ли някои букита, които можем да спипаме?

— Хм, единственият, за когото знам със сигурност, е Откачалко — сетих се изведнъж. — Той играе с твърде големи залози. Ако смятате да опитате да го изработите, не му казвайте, че аз съм бил онзи, дето ви го е посочил.

Ад-вокат силно ми намигна.

— Загрях. Ала от всичко, което измъкнем от него, ти ще получиш процент. Нали знаеш, възнаграждение за насочването. Ние не забравяме приятелите си.

— Ох, благодаря — съумях да избъбря, въпреки че се чувствах доста виновен. — Е, аз по-добре да тръгвам. Хайде, Глийп.

— Глийп! — отекна моят дракон, като измъкна глава от едно ведро спагети веднага щом чу името си.

Шишко мигом бе харесал екзотичния ми любимец. Подозирах, че то се дължеше на новооткритата способност на Глийп да поглъща едва полятата с кървавочервен сос личинкоподобна маса, която съставляваше основното блюдо на бара.

Аз така и никога не успях да набера достатъчно смелост да опитам спагетите, но моят звяр се влюби в тях. Познавайки някои от онези съмнителни неща — ядивни и не, живи и не, — които също получаваха кулинарното одобрение на Глийп, това не ме насърчи кой знае колко да разширя хоризонтите на своята диета, за да включва тъкмо туй ястие. И въпреки всичко, стига Глийп да беше с мен, ние бяхме добре дошли при Шишко, макар любимецът ми да взе да заприличва на поклащация се като гъска собственик на бара.

— Я слушай, Скийв. Къде държиш през деня твоя дракон?

Хвърлих му бърз поглед и открих, че Ад-вокат наблюдава моя звяр с присвити, замислени очи.

— Обикновено е с мене, обаче понякога го оставям с драконогледачка. Защо?

— Просто се сетих за един иск за „прекъсване на бизнеса“, който трябваше да платим онзи ден... наложи се да го изплатим! Проклятие, все още го изплащаме. Както и да е, този тип продава дракони, само че, видиш ли, от цяла седмица не е продал ни едничък. Инак пласира по три дневно и казва, че след като ни ръси, за да бъде сигурен, че на бизнеса му нищо няма да се случи, ние би следвало да компенсирате разликата от спада на продажбите му... а пък сам знаеш, че тия неща струват майка си и баща си!

— Знам — съгласих се, — но какво общо има това с Глийп?

— Вероятно няма. Само дето тоя тип се кълне, че точно преди ситуацията да се скапе, някакъв малък дракон се отбил там и разговарял с неговите дракони. Сега те не щат нито да реват, нито да бълват пламъци — нищо. Единственото, което правят, е да спят и да лудуват... а да си чувал за някой, дето да иска да купи лудуващ змей?

— Разговарял с неговите дракони? — запитах с буца в гърлото.

По някаква причина в ума ми се появи сцената, когато Глийп се опълчи на дракона на Големия Юлий — зверище, пред което изглеждаше като джудже — и спечели.

— Е... не че точно разговаряли, но се скупчили досущ като заговорници, притиснали глави и си мънкали и пуфкали един на друг. Докато не приключили, не му дали да припари наблизко. Единственото, в което тоя тип е сигурен, е, че малкият дракон — онзи, дето разправя, че му е прецакал бизнеса — казал нещо от рода на „Пийп!“. На два пъти го казал.

— Пийп? — повторих аз.

— Глийп! — отвърна моят любимец.

Ад-вокат пак се втренчи в него.

— Стига бе, Ад-вокат — рече Гуидо, като сбута приятелски шефа си. — Говорещи дракони? Някой те баламосва. На мен ми се струва, че е получил лоша пратка зверове и сега се опитва да ни застави да ги платим. Предай му да се разкара.

— Тая работа не е толкоз лесна — изръмжа Ад-вокат, — но предполагам, че си прав. Така, де, всички дракони си приличат.

— И това е вярно — обадих се аз и бързешком се отпавих към най-близкия изход. — Хайде, Пийп... искам да кажа, Глийп!

* * *

Съмненията на Ад-вокат може и да бяха приспани, обаче на връщане към гостилница „Златният полумесец“ моите собствени все още не бяха изчезнали.

— Я върви до мен, Глийп. Направил ли си нещо, за да провалиш нечий бизнес?

— Глийп? — отвърна драконът с тон също като на Скийв, когато се напъвам гласът ми да звучи невинно.

— А-ха! Слушай, не се набърквай в тая работа. Мисля, че владеем положението и без да излизаш на бойната линия.

— Глийп.

Този път отговорът прозвуча далеч по-потиснато и аз осъзнах, че моят любимец здравата е паднал духом.

— Хайде, не унивай. Просто не искам да ти се случи нищо лошо. Това е всичко.

Изведнъж се усетих, че минувачите се блещят към нас. Предполагам, че колкото и странен да беше Пазарът на Дева, не бяха

свикнали да виждат някой да върви по улицата, спорейки с дракон.

— Дай да побързаме — подтикнах го аз, като се пуснах в тръс.
— Не знам какво можем да сторим, ако сгандийците се захванат с букитата, но съм сигурен, че Аахз ще измисли нещо.

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Разбрано? (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА:

*Животът може да бъде изгоден, стига да
знаеш какви са залозите.*

РИПЛИ

Спортната арена, където се намирахме, беше явно по-малка от стадиона на Тупания, в който бяхме участвали в Голямата игра, ала бе не по-тиха. Може би фактът, че тя беше на закрито, а не на открито, правеше нещо със звуковете, но даже както бе наполовина пълна, тълпата тук вдигаше такава врява, че едва чувах собствените си мисли.

Пък и миришеше на поразия. Същите тия стени и таванът, които тъй оплескваха акустиката, не допринасяха с нищо за вентилацията. Дори тези едва няколко хиляди същества от най-различни измерения произвеждаха в затвореното пространство такъв букет от телесни аромати, че моят стомах бавно се гърчеше... или може би това бяха нервите ми.

— Би ли могъл да ми обясниш отново за заложените курсове?

— Не сега — озъби ми се Откачалко, като трескаво прелистваше програмата си. — Много съм зает, не ми вади душата.

— Аз ще се пробвам, трепачо — писа се доброволец седналата от другата ми страна Маша. — Току-виж успея да го изразя на не толкова технически жаргон, както нашият приятел.

— Ще се радвам — признах аз.

Това ми спечели един кръвнишки поглед откъм Откачалко, но Маша вече бе захапала юздата.

— Най-напред трябва да проумееш, че в повечето случаи букитата не използват собствените си пари. Те действат като агенти или посредници на хората, които залагат на противниците в дадено състезание. В идеалния вариант залозите се компенсират напълно, така че не се налага самият буки да вкарва свои мангизи в състезанието.

— Тогава откъде печелят?

— Понякога от процента, понякога... ала туй е друга история. Онова, за което говорим, са заложените курсове. Нали тъй?

— Сигурно — свих рамене аз.

— Виж сега, ситуацията, която ти описах, е идеалната. При нея се предполага, че отборите от бойци (или каквито са там) са равностойни. По този начин някои хора са готови да си дадат парите за едните, някои — за другите, но *като цяло* залозите се балансират. Те са равни или 1:1.

Тя леко поизмести тежестта си, без да обръща внимание как я изгледаха останалите кибици, когато цялата редица седалки се разклати в отговор на помръдването ѝ.

— Нека предположим обаче, че нещата стоят по-различно. Какво ще стане, ако вместо съперниците да са равностойни, едната страна има предимство... например ако Злабрадва вземе да се бие с крал Родрик?

— Лесна работа — усмигнах се. — Никой няма да бъде за краля.

— Точно така — кимна Маша. — Тогава всички ще заложат на противната страна и букитата ще бъдат принудени да покрият залозите им със собствените си пари... а пък това са позиции, които е твърде вероятно да загубят.

— Значи те няма да приемат никакви залози.

— Не. Ще нагласят нещата тъй, че хората да предпочетат краля.

Вдигнах въпросително вежда към нея.

— Могат да се пробват, но аз съм сигурен, че няма да си хвърля златото по тоя начин. Лично аз ще съм за Хю Злабрадва.

— Нима? — подсмихна се Маша. — Ами ако вместо като заложеш една жълтица, за да спечелиш друга, ти се наложи да внесеш десет жълтици за Злабрадва, та да спечелиш една?

— Ъ-ъ-ъ...

— Чакай да ти направя задачката още малко по-трудна. Какво ще кажеш, ако щом дадеш своята жълтица за Родрик Пети и той победи, получиш не една, а сто жълтици?

— Аз... ммм... може и да рискувам в полза на краля — рекох разколебан. — Винаги има шанс човекът да извади късмет. Освен това при загуба ще съм вътре само с една жълтичка.

— ... И точно по този начин букитата боравят с курсовете, за да се осигурят. Виж, туй как изчисляват колко залози им трябва за краля

при курс „X“, та да покрийт залозите, които са събрали за Злабрадва при курс „Y“, главата ми не го побира.

Погледнах девола до мен с нараснало уважение.

— Леле, Откачалко. Никога не съм разбирал наистина колко ти е сложна работата.

Букмейкърът поомекна. И деволите са също тъй податливи на ласкателства, както всеки друг.

— Всъщност нещата са още по-сложни — призна скромно той. — Налага ти се да следиш няколко състезания паралелно, като понякога използваш „дългите“ залози от едното, за да покриеш „късите“ от другото^[1]. За сведение има и странични залагания — например кой колко точки ще отбележи и в коя част на Голямата игра. Не е лесно, но едно умно създание може да си изкарва хляба с това.

— Та какви са предвижданията тази вечер?

Деволът направи гримаса.

— Кофти. Предстои един от тия двубои като на вашия Хю Злабрадва и краля, ако правилно съм схванал примера. В този случай отборът, който ще видите с червени гащета, е Злабрадва. Те са по-люти от десетдоларов лазер и са спечелили последните си петнадесет борби. Кекавите сестрички... по вашему кралят... ще бъдат с бели гащета и от две години не са взели ни веднъж борба. Когато сгандийците заложиха, курсът беше някъде около 200:1 срещу белите.

Леко подсвирих.

— Охо-о! Двеста в злато за една жълтица. Спомняш ли си дали се направи на изненадан, след като си внесоха парите?

— Нямаше защо да се правя — рече Откачалко през стиснати зъби. — Не и при толкоз голям залог като техния. Бяха ме предупредили и очаквах, че ще играят на едро, но въпреки това...

Той поклати глава и млъкна.

По-рано не бях намерил време да поразмишлявам над въпроса какво означават заложните курсове, ама сега намерих. Щом играта с една жълтица може да ти донесе двеста, значи някой залог от хиляда има потенциална възвръщаемост от двеста хиляди! А пък миза от десет хиляди...

— Ами те с колко излязоха? — попитах с боязън.

— С достатъчно, та ако загубя, да работя цял живот за Сгандия, за да си изплатя дълга... а деволите не живеят малко.

— Я почакай. Аахз не ти ли каза, че ако загубиш, ще ти покрием недостига от нашите разноси?

— Каза ми — отвърна деволът. — И освен това изтъкна, че щом покривате минусите ми, ще вземете и всичките плюсове, в случай че нещата тръгнат, както е планирано. Аз избрах да поема сам и риска, и печалбите.

Маша се приведе напред, за да го погледне.

— Толкова ли си сигурен, или си толкова алчен?

— По-скоро последното — призна си Откачалко. — Пък и когато зложих срещу Скийв в Голямата игра, изгорях доста лошо. Направих си сметка, че си струва да опитам веднъж да подкрепя онзи, дето няма къораво.

Поклатих озадачено глава.

— Не се ли боиш, че пак ще загубиш?

— Е, хрумна ми, че може би сега изработеният съм аз, а не сгандийците. Нали затова съм седнал до вас. Ако се окаже, че водите двойна игра...

— Откачалко, прекалено си дребен, та да заплашваш — предупреди го Маша.

— ... А ти си прекалено едра, за да реагираш бързо, щом реша, че са ме изгабаркали — изстреля в отговор деволът.

— Престанете и двамата — наредих им. — И бездруго спорът ви е теоретичен. Няма да има никакви проблеми... или ако има, ще бъда изненадан колкото теб, Откачалко.

— Надявам се да си по-изненадан — подигравателно рече букмейкърът. — Забрави ли, че аз донякъде очаквам нещата да се издънят?

— Но Аахз ме увери, че работата е опечена.

— Очевидно. Иначе сгандийците нямаше да зложат толкова. Въпросът е: кой я е опекар по-добре — вие или те?

Точно в този момент някаква бъркотия от далечната страна на арената привлече погледа ми. Хората от Сгандия току-що бяха пристигнали... в пълен състав. Между Гуидо и Нунцио вървеше Адвокат, а след тях — останалите членове на двете групи, изпратени на Пазара. Като ги гледах да се движат заедно, вместо поотделно да лапат лакомо в заведението на Шишко, ми се сториха внушителна тайфа. Явно мнозина зрители споделяха моето мнение. При все че бяха

закъснели, никой не им оспори правото да заемат предните седалки, когато излязоха на първия ред. Всъщност щом приближиха, от тъй желаните места настъпи забележим отлив.

Да открия други същества, които познавам сред тълпата на тоя Пазар, за мен беше достатъчно ново преживяване, така че преди да се усетя какви ги върша, се бях изправил и им махах. И тогава ми проблесна! Ако ме видеха да седя до Откачалко, а после изгубеха един голям залог, можеше да съберат две и две и да получат пет!

Престанах да махам и се опитах да се сниша обратно на мястото си, ала вече бе прекалено късно. Гуидо забеляза моите телодвижения и сръга Ад-вокат, за да ме посочи. Погледите ни се срещнаха и онзи ми кимна в знак, че ме е познал; сетне започна да оглежда тълпата.

Паднат духом, се обърнах да се извиня на Откачалко, но установих, че говоря на някакъв образ с нездрав тен и космати уши, дете по нищо не приличаше на девола, който бе седял до мен.

Аз насмалко... ама за едната бройка!... не се заозъртах, за да видя къде се е дянал букмейкърът. След това се заех с умствена аритметика и пресметнах какво се е случило.

Магия за преобразяване!

Дотолкова бях свикнал аз да будалкам хората с тази магия, че когато друг направи същото с моя милост, напълно ме преметна.

— Май си все още новак в интригантстването, а? — отбеляза сухо той с новото си лице.

За късмет влизането на състезателите ме избави от проблема да обмисля приемлив отговор. При цялата бъркотия с планирането и задействането на нашето контранападение така и не разбрах добре за какво се е обзаложила Сгандия, освен че става дума за борба по двойки. Никой не ми обясни как изглеждат играчите и аз предположих, че срещата ще прилича на онези, дете бях гледал на Буна. Трябваше да се досетя, че не е тъй.

Двата тима бяха съставени от същества, които на ръст едва стигаха до кръста ми! Искам да кажа, че бяха *дребни*! Приличаха на хлапета... ако сте навикнали наоколо да се мотаят хлапета с по четири ръце.

— Какви са тия? — запитах.

— Това са отборите — притече се на помощ Откачалко.

— Въпросът ми е *какво* представляват? Откъде са?

— Уф, те са двуанци.

— И вие залагате за тях? Да ти призная, чувал съм за борба между джуджета, но туй е смешно!

— Недей да злословиш — повдигна рамене деволът. — В борцовия свят тия образи са голяма работа. Всъщност отбори като тези са най-популярната стока за износ от тяхното измерение. Всички ги познават с прозвището Ужасните двуанци. Те са много поразшителни, отколкото можеш да предположиш, като съдиш по размера им.

— Това си е представление, нали?

— Ако наистина искаш да видиш нещо такова, трябва да изловиш другата им износна стока. Една пътуваща танцова трупа, наречена Двата тура.

Маша отпусна тежка длан върху рамото ми.

— Хей, трепач, помниш ли какво се уговорихме за моите уроци?

— После, Маша. Мачът всеки миг ще започне.

В действителност той всеки миг щеше да свърши. Такъв бързак беше, ако ме извините за израза.

Първият член на отбора фаворит с червените гащета сякаш просто се поразходи и задържа в захват своя белогащ противник. Макар захватът донейде да оставяше впечатлението, че някой се опитва да завърже денк със заплетени кълчища, червеногацият го направи да изглежда ужасно лесен. Всички усилия на партньора на неговия противник да отмести победителя се оказаха напразни и борбата приключи.

— Е, това беше — рече Откачалко, докато се изправяше на крака.

— Цяло удоволствие е човек да има работа с теб, Скийв. Обади ми се пак, ако решиш да се свържеш с някое представление на живо.

— Не смяташ ли да си прибереш залога?

Деволът сви рамене.

— Защо да бързам? Освен туй мисля, че точно в момента твоите съотборници са малко нещо заети.

Погледнах натам, накъдето сочеше, и забелязах как Ад-вокат се втурна към съблекалните, следван по петите от Гуидо и Нунцио. Никой от тях не изглеждаше особено щастлив — напълно разбираемо при дадените обстоятелства.

— Хоп-па-а! Тук идва моят ред. Маша, ще се видим в „Златният полумесец“.

И с тези думи поех курс за прехващане на разгневените сгандийци.

[1] Дълги са залозите, които имат малък шанс да бъдат спечелени, но се възнаграждават твърде добре. Късите залагания пък печелят почти сигурно, обаче не носят много пари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА:

Тези дръвници трябва да се научат да уважават хората, които стоят над тях.

Ген. КОРНУОЛИС

Едва не ги изтървах. Имайте предвид, че не се движех бавно. Просто наистина бяха под пара.

— Здравсти, момчета! — обадох се точно в мига, когато Ад-вокат вдигаше юмрук, за да потропа на вратата на съблекалнята. — И вие ли се каните да поздравите победителите?

Три чифта очи се втренчиха насреща ми, след като моите „приятели“ се извърнаха към мен.

— Ще ги поздравим! — сопна се Гуидо. — Ще им дам аз едни поздравления...

— Чакай малко — прекъсна го Ад-вокат. — Какво искаш да кажеш с това „И вие ли“?

— Аз поне затуй съм тук. Току-що спечелих доста от последната среща.

— Колко доста?

— Ами доста за мен — уточних. — Имам да взимам петдесет жълтици.

— Петдесет — изсумтя Гуидо. — А да си наясно ние колко загубихме от това фиаско?

— Как загубихте? — намръщих се. — Не знаехте ли, че фаворити са червените?

— Разбира се, че знаехме — озъби ми се Ад-вокат. — Ето защо си правехме сметка да извъртим удар-трепач, щом клекнат.

— Но какво ви накара да си мислите, че те ще... Ох! Същото ли имахте предвид, когато казахте, че ще се заемете с хазарта?

— Точно така. Очакваше се червеният отбор да легне грациозно в третия рунд. Платихме им достатъчно... всъщност повече от

достатъчно.

Дотолкова ми звучеше като Гримбъл, че не се удържах и пуснах плоска шегичка:

— Като съдя по резултата, ми се струва, че сте им платили малко по-малко от достатъчно.

— Изобщо не е смешно. Сега вместо да си погасим загубите, се натресохме с още едно солидно число, което ще трябва да обясняваме на Големите момчета.

— О, хайде, Ад-вокат — усмихнах се. — Колко може да струва купуването на някой мач?

— Не е много — призна той. — Само че ако пресметнеш и инвестиционната сума, която току-що изгубихме, става вече...

— Инвестиционната сума?

— Има предвид залога — подсказа ми Гуидо.

— Ох. Добре, де, предполагам, че това си е рискът, когато се опитваш да направиш удар-трепач.

По лицето на Ад-вокат пробягна зла усмивка.

— О, трепача ей сега ще го организираме — рече той. — Време е аборигените от този Пазар да научат какво означава да попречиш на плановете на Сгандия.

И с тези думи кимна към Гуидо, който отвори вратата на съблекалнята.

Четиримата борци ползваха обща съблекалня и когато ние се намъкнахме вътре един след друг, ни погледнаха очаквателно.

Няма грешка, казах „ние“. Аз се повлякох в края на процесията и комай никой не се възпротиви.

— Нещо да забравихте там отвън, клоуни такива? — подхвърли им Ад-вокат наместо „Добър ден“. — Като например кой трябваше да спечели?

Членовете на двата тима се спогледаха. Сетне по-малкият от червените сви рамене:

— Голяма работа. Променихме решението си.

— Да — подпя му неговият съотборник. — Решихме, че ще бъде зле за имиджа ни да загубим... особено пък от тези застреляни тутманици.

Това накара белия отбор да скочи като ужилен.

— Застреляни тутманици?! — ревна единият от тях. — Просто ни изненадахте. На нас ни казаха до третия рунд да не се напъваме.

— Ако имаше как да се напъвате по-малко, щяхте да заспите. От вас се очаква да се борите, не да танцувате.

Ад-вокат пристъпи помежду им.

— Значи всички признавате, че сте разбрали първоначалните си инструкции?

— Хей, я ни остави на мира, а? Ще си получиш вонящите мангизи обратно, така че к'во те засяга?

— Даже и да ни ги изплатите изцяло — подхвана кротко Ад-вокат, — все още остават парите, които загубихме, като заложихме на вашия екип. Предполагам, че никой от вас не е финансово независим?

— О, естествено — разсмя се единият от червените. — Това го вършим само за кеф.

— Едва ли е точно тъй. Гуидо, Нунцио, вижте какво ще предприемете, за да си разчистим сметките с тези джентълмени. И не бързайте. Искам да го почувстват, разбирате ли?

— Не знам, шефе — намръщи се Гуидо. — Те са ужасно малки. Не вярвам, че ще успеем да продължим дълго време.

— Добре, де, направете каквото можете. Скийв? Би ли дошъл с мен отвън? Не смятам, че ще пожелаеш да гледаш туй.

Беше по-прав, отколкото си мислеше. Макар последните години да бях минал през някои доста напечени и груби моменти, това не означава, че съм им се наслаждавал — та дори и като зрител.

Вратата зад гърба ни още не се беше затворила, а оттам се ливна поредица от глухи удари и трясъци.

— Казах им да не бързат — натърти Ад-вокат, като се начумери при настъпилата тишина. — Хм, както и да е, предполагам...

Изведнъж съблекалнята се отвори и на прага ѝ се показа един от белия отбор.

— Ако са ти останали *още* няколко урока, ти предлагам да ни ги пратиш вътре. Тия двамата не ни научиха кой знае на какво.

И пак хлопна вратата, но не преди да зърнем двойката телохранители, проснати в безсъзнание на пода. Е, на пода всъщност бе Гуидо. Нунцио по-скоро стоеше като побит на глава в ъгъла.

— Корапи дребосъци — забелязах нехайно. — Сигурно е заради четирите ръце. Мислиш ли, че ще съумееш да им намериш работа на

Сгандия?

Ад-вокат бе видимо потресен, ала бързо се възстанови.

— Значи искат груба игра. К'во пък, мен това чудесно ме устройва.

— Нали не се каниш да влезеш вътре сам? — запитах го, искрено загрижен.

Той ми се отплати с изпепеляващ поглед.

— Няма начин.

После пъкна пръсти в устата си и силно свирна. Най-малкото така изглеждаше. Аз лично *не* чух нищо.

Преди да успее да се осведомя какво прави, гръмотевичен тропот оповести пристигането на две дузини сгандийски подкрепления.

Хитър номер. Предполагам, че свиркането е било прекалено високо, за да го възприема... или прекалено ниско.

— Пребиха Гуидо и Нунцио — викна Ад-вокат още преди неговите буци да спрат на място. — Хайде да им покажем кой управлява тук. След мен!

И като отвори рязко вратата, той се хвърли в съблекалнята, следван по петите от глутницата.

Не съм сигурен дали Ад-вокат някога по-рано наистина е участвал в сбиване, да не говорим пък да е водил група в боя. *Сигурен* съм обаче, че никога повече не е опитвал.

Письците на болка и страдание, които се понесоха оттам, ме принудиха да предприема някои действия. Отдалечих се малко по към залата и зачаках. Оказа се, че предпазливостта ми е била ненужна. Не рухнаха нито стените, нито таванът, нито пък самата сграда. Е, паднаха няколко къса гипсова мазилка и по едно време някой проби дупка в стената... с глава.

Помислих си, че ако любителите на тупаниците от арената действително са искали да видят спектакъл, който си струва парите, е трябвало да дойдат долу. Допълнителният размисъл обаче ме накара да реша, че е по-добре, дето не са дошли. И бездруго в съблекалнята се бяха натъпкали предостатъчно същества... а туй си беше основание, не по-лошо от което и да било, да си стоя в коридора.

Накрая звуците от битката замряха, оставяйки единствено зловеща тишина. Напомних си, че бях имал пълна увереност в това

какъв ще е изходът. Понеже тишината продължаваше, намерих за необходимо да си го напомня още няколко пъти.

Най-после вратата се отвори и четиримата двуанци излязоха навън, като се смееха и приказваха помежду си.

— Браво, бе — обадих се. — Няма защо да бързате. Аз мога да се тревожа тук и цял ден.

Единият от белия отбор се затича към мен, прегърна ме и ме целуна.

— Съжалявам, хубавецо. Толкова се забавлявахме, че те забравихме.

— Ммм... преди да ме целунеш пак, не можеш ли да сториш нещо с маскировката?

— Оп-па-а, извинявай.

По-високият от червените затвори очи и двуанците изчезнаха. На тяхно място се появиха Аахз, Гюс, Тананда и Дружан. Ето защо не се безпокоях... чак в такава степен.

— Добра работа, Гюс — кимнах насърчително. — Но все още си мисля, че бих съумял и сам да се справя с вашата маскировка.

— А да ти се е случвало да видиш някой от Дву? — хвърли в лицето ми Аахз.

— Ами-и... не.

— Господин Гюс пък е виждал. Ето защо той се зае с тази операция. Край на дискусията.

— Имах една секретарка на име Етийл — обясни гаргойлът, пренебрегвайки нареждането на Аахз. — Беше голяма любителка на борцовия свят.

— Секретарка? — примигнах.

— Ами да, нима не си чувал за Двупръстата машинописка?

— Стига! — настойчиво каза перфектът, като вдигна ръка. — Аз гласувам да се върнем в „Златният полумесец“ за малко празненство. Мисля, че за една вечер достатъчно попречихме на сганта.

— Аха — захили се Тананда. — Това ще ги научи да си подбират противници по ръста.

— Но вие сте на техния ръст — начумерих се.

— Знам — намигна ми тя. — Точно там е номерът.

— Слушай, Аахз, наистина ли си сигурен? — намеси се Дружан. — Разбирам, че ги сдрусахме яко, ама дали ще им държи влага до

сутринта?

— Ако са късметлии — усмихна се широко моят ментор. — Не забравяй, че щом се свестят, ще трябва да докладват на своите началници.

— Смяташ ли, че ще се опитат да си наваксат загубите с още някой удар в хазарта? — запитах.

— Надявам се — отвърна Аахз и усмивката му стана доста по-широка. — Следващото голямо хазартно събитие, което се задава в дневния ред, са надбягванията с еднорози, а с тях лесно ще се справим.

— Батъркърп ли имаш предвид? Не можеш да го вкараш в състезанията. Той е боен еднорог.

— Знам. Помисли си за това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА:

*Открий какво най-малко очакваш да
направи противникът ти и после можеш да
разчиташ, че точно това и ще направи!*

РИШЕЛЪО

След катастрофалното си начинание да се доберат до букитата от Дева, за да сложат ръка върху им, сгандийците не опитаха незабавно друг гамбит. Фактически някое време всичко беше тихо... прекалено тихо, както се изразяваше Аахз.

— Това не ми харесва — обяви той, докато се взираше през предния прозорец на гостилница „Златният полумесец“. — Те замислят нещо. Просто го усещам.

— Шишко казва, че не са се вясвали от близо седмица — известих го аз. — Може би са се отказали.

— Как ли не! Ще има поне още един опит — ако не за друго, то за да си запазят репутацията. А ние вместо да се подготвяме, си топлим задниците.

Прав беше. От няколко дни основното занимание на нашия отбор бе да киснем в заведението на Гюс, очаквайки да се сдобием с някаква информация. Собствените ни разузнавателни мисии не бяха донесли нищо, така че се бяхме ограничили до това да зависим от обичайната агенция-партенка на Пазара, която да ни предупреди за евентуалните нови стъпки на Сгандия.

— Разсъждавай разумно, Аахз — възпротиви се Дружан. — Не можем да планираме или да се подготвяме, без да имаме данни, с които да работим. Ти сам каза, че действията в отсъствие на информация са усилия, хвърлени напразно, и какво? Просто изнервяш хората.

Аахз бързо отиде до мястото, където се беше проснал тролът.

— Само не почвай да ме цитираш, Дружане! Ти си онзи, който обикновено оспорва всяка моя дума. Ако пък вземете да се съгласявате

един през друг с мен, значи не използваме всички умствени ресурси, с които разполагаме.

— Но нали точно ти заяви, че би следвало да си планираме нещата? — изтъкнах аз.

— Вярно — ухили се люспестият ментор. — Така че спокойно бихме могли да започнем. След като липсват твърдо установени факти, ще трябва да се опитаме да ги отгатнем. Хайде, къде Пазарът е най-уязвим за превземане от страна на Сгандия? Танда, ти виждала ли си... Танда?

Тя престана да зяпа през прозореца, за да се съсредоточи върху обсъждането.

— Какво рече, Аахз? Съжалявам. Тъкмо гледах онзи бунак с яркопурпурните дрехи, който се задава по улицата.

— Пурпурни?

Маша и аз го изстреляхме в хор.

Понечих да изтичам преди нея, но сетне размислих. Ами ако я преваря? Не ми се щеше да се окажа между прозореца и нейното туловище, когато най-накрая стигнеше там. Вместо това я изчаках да заеме позиция и после се промъкнах отстрани.

— Няма грешка, той е — подхвърлих високо в потвърждение на непроизнесените ми мисли. — Това е кръстникът Дон Брус. Е, вече знаем какво прави Сгандия. Привикали са тежката артилерия. Въпросът е: що ще той тук на Пазара? Щом получим отговор на този въпрос, ще бъдем в състояние да планираме следващия си ход.

— Да ти кажа, въпросът би трябвало да бъде: що ще той тук в гостилница „Златният полумесец“? — сухо отбеляза застаналият междувременно до мен Гюс. — И аз мисля, че ей сега ще научим отговора.

И действително Дон Брус вървеше право към същата тази сграда, от която го наблюдавахме. При неговата походка щеше да ми е необходима около минута, за да стигна до целта.

— Знаем кой е той и че идва насам. Хайде да престанем да се блещим тъпо като тайфа туристи.

Аахз отново бе влязъл в познатата си командирска роля. Въпреки това видях, че перфектът не се забърза да напусне прозореца повече от който и да било от нас.

— Всички да седнат и да се държат нормално. Скийв, щом дойде тука, остави ме аз да водя разговора, става ли?

— Няма начин, Аахз — рекох му, като се отпуснах на стола. — Ако се опитаме да вкараме посредник, ще разбере, че нещо се готви. Но във всеки случай ела до мен. Твоите съвети ще са ми нужни.

Докато Дон Брус отвори вратата, всички бяхме насядали. Аахз и аз — на една маса, а на други две се бяха разположили Маша, Гюс и отборът на Тананда и Дружан. Забелязах, че за да заемем съседни маси, бяхме оставили две трети от заведението празно, което би могло да изглежда малко подозрително. Освен това ми направи впечатление, че рефлекторно се бяхме разделили отново на групи от по двама, ала вече беше прекалено късно да поправим както едното, така и другото.

— Охо, здрасти! — извика Дон Брус, който моментално ме съгледа. — Добре, че те открих тук. Голямо забавление е да бродиш из тоя Пазар, но е *зверски* трудно да намериш онова или онзи, когото търсиш.

— Ти си ме търсил?

Това не беше най-приятната новина, дето бях чул през деня. Въпреки приповдигнатия му маниер на говорене аз изпитвах здравословно уважение към кръстника. От порядките, които бях видял сред сгандийците, те бяха корава група, а си давах сметка, че никой не би могъл да заеме такова високо положение като Дон Брус, освен ако под тази мека външност няма наистина здрава скала. Поздравът му може да беше и приятелски, но аз започнах да чувствам студените пръсти на страха да се впиват в стомаха ми.

— Точно така, *наложи* ми се да имам среща с теб, разбираш ли? *Много* се надявах, че ще успея да поговоря с теб насаме.

Последното нещо, което ми се щеше тъкмо сега, бе да остана насаме с Дон Брус.

— Чудесно — рекох сърдечно. — Това са мои приятели. Те участват във всеки бизнес, който правя с вашата... организация... Искам да кажа, че той може да се обсъжда пред тях.

— О, добре.

Главатарят на сгандийците се плъсна на един стол до моята маса.

— Не съм възнамерявал да бъда груб и *наистина* желая да видя всички ви. Не за друго, а защото, на първо място, има някои неотложни

дела, които трябва да свършим.

— Изплюй камъчето — кимнах аз и незабавно ми се прииска да бях избрал по-различна фраза.

— Е, знаеш, че се опитахме да влезем на този Пазар, както и че нещата не вървяха добре... Не, не отричай. Истина е. Ад-вокат често споменаваше за теб в своите доклади, тъй че съм наясно колко подробно си информиран ти.

— Напоследък не съм го виждал, обаче ми е известно, че той работи усилено над проекта.

— Точно така — подпя ми Аахз. — От това, което е споделял Скийв, Ад-вокат трябва да е свестен мъж. Щом той не съумява да се справи, можете спокойно да си съберете багажа и да си отивате у дома.

— Той е идиот! — изрева Дон Брус и за миг съзряхме стоманата вътре в кадифената ръкавица. — Причината да не си го виждал е, че аз напълно го извадих от проекта. Ад-вокат също си мислеше, че трябва да се откажем.

— Защо, не се ли отказваш? — попитах го с боязън.

— Не мога. Ох, само да знаеше какво трябваше да изтърпя на Съвета. Толкова хвалех този замисъл за Дева и разправях колко полезен може да бъде на Сгандия. Да се оттеглим сега, ще е все едно да кажа, че не съм способен да различа кон от кокошка. Не, господине. Ако щеш, го наречи семейна политика, ако щеш, упорита гордост, обаче ние смятаме да останем тук.

Сърцето ми слезе в петите.

— Но щом операцията е губеща... — започнах полека, ала той ме прекъсна с жест.

— Засега... но няма да е за дълго. Видиш ли, аз си дадох сметка какво не е наред на Дева.

— Дал си си сметка? Как? Имам предвид, че това е първото ти посещение тук, откакто е тръгнал проектът.

Бях взел да се поизпотявам. Дон Брус ме гледаше с мазна усмивка на влечуго, която изобщо не ми харесваше.

— Видях го в докладите — заяви кръстникът. — Толкова ясно, колкото носа на лицето ти. Ето откъде знам, че Ад-вокат е идиот. През цялото време проблемът е бил пред него, а той не е могъл да го забележи. Проблемът си ти.

Потта ми се вледени. С крайчеца на окото си долових как Тананда прокара пръсти през косата си, улавяйки в шепата една от нейните отровни стрелички за хвърляне, докато Маша започна да си играе с пръстените си. Дружан и Гюс се спогледаха и леко се размърдаха в своите столове. Единствен Аахз от целия ни отбор не изглеждаше загрижен.

— Ще трябва да си малко по-ясен заради нас, бавнозагриващите — проточи глас люспестият. — Та как точно си даде сметка, че проблемът е наш Скийв?

— Ами погледни фактите — отвърна Дон Брус и взе да брои на пръсти. — Той е бил тук през всичкото време, през което моите момчета са срещали неприятности; той познава Пазара по-добре от моите момчета; той знае достатъчно магия, за да прави неща, с които моите момчета не могат да се справят; а сега откривам, че той има голяма група приятели и връзки тук.

— Е? — меко запита зеленият ментор.

— Е? Не ти ли се струва очевидно? Проблемът с тази операция е там, че е трябвало да работи за Сгандия през цялото време.

До тоя момент се бях съвзел достатъчно, та да си подготвя защитата.

— Но просто защото аз... Какво-о?

— Разбира се. Точно за това съм дошъл. Вече ми разправиха как по-рано си казал, че не желаеш да действаш на пълно работно време за нас. Ето защо съм готов да уговоря нова сделка с теб. Искам ти да провеждаш операцията на Сгандия тук на Пазара... И съм съгласен да ти платя върха в долари.

Аахз се приведе напред.

— Какво ще рече туй в злато?

— Чакай мъничко! Уау! Стоп! — прекъснах ги аз. — Ти се шегуваш. Нямам нито времето, нито ноу-хаута да направя от това печеливш проект.

— Няма защо да е печеливш — възрази Дон. — Добре ще е, ако се държим на нулата. И дори ако просто губим по-малко пари. Каквото и да е, само да накара Съветът да се заяжда с нещо друго на нашите месечни срещи. Ти би могъл да го вършиш в извънработното си време.

Понечих да се обадя, но Аахз небрежно сложи ръка на рамото ми. Това предупреждение ми бе познато. Опитах ли се да го прекъсна

или поправя, хватът му щеше да се затегне, докато костите ми запукат.

— Я да видя дали съм схванал правилно — рече той, показвайки *всичките* си зъби. — Ти искаш моят човек тук да води твоята операция, ама не те е еня, ако тя не дава печалба?

— Точно така.

— Разбира се, при сегашната нестабилна ситуация ти ще трябва да му гарантираш заплатата.

Дон Брус присви устни и ме погледна.

— А той колко ще ми струва?

— Много — увери го Аахз. — Но по-малко от общата заплата на отряда, който поддържа в момента на Дева.

— Ясно, Скийв си заслужава парите.

— Аахз... — започнах аз, обаче хватът на моето рамо се затегна.

— ... *И* ти не си толкова загрижен за репутацията на Сгандия тук, колкото за това как Съветът ще се държи с теб?

— Ами... да. Май че е тъй.

— ... Така че той има пълна свобода да води операцията по начин, който му се струва подходящ. Нали не му налагаш нито екип, нито политика, която да следва?

— Не. Длъжен съм да прикрепя към него поне двама телохранители. Всеки, дето ръководи някаква операция на Сгандия, трябва да получи две момчета от Семейството, за да сме сигурни, че нищо няма да му се случи.

Аахз се начумери.

— Но той вече...

— Какво ще речеш за Гуидо и Нунцио? — успях да процедя през зъби.

Хватът на моето рамо рязко изчезна.

— Тия нещастници ли? — намръщи се Дон Брус. — След тази катастрофа се канех здравата да ги наругая, ама щом ги искаш, твои са.

— ... Но тъй като *ти* си онзи, който настоява за тях, те няма да натоварват *нашите* режийни. Нали така? — твърдо каза перфектът.

Облегнах се назад и скришом взех да си масажирам рамото, опитвайки се да не обръщам внимание на ужасените погледи, които си разменяха моите приятели. Не бях наясно къде се насочва Аахз, обаче знаех, че когато му замирише на пари, е по-добре да не му се изпречвам на пътя.

Можех само да кръстосам пръсти и да се надявам, че разбира какво прави... за разлика от други случаи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА:

Stayin' alive! Stayin' alive!

(Да останеш жив! Да останеш жив!)

В. ДРАКУЛА

Представителите на търговците от Пазара не изглеждаха щастливи, но пък деволите никога не преливат от щастие, когато се разделят с парите си.

— Благодаря ви, господа — просия Аахз, потривайки радостно длани над внушителната купчина злато на масата.

— Сигурни ли сте, че сгандийците са си отишли? — запита главният говорител, като поглеждаше опечален към жълтия метал.

— Определено. Ние съкрушихме тяхното царство на терора и ги изритахме оттук.

Деволът кимна.

— Хубаво. Е, щом това е уредено, вече ще си ходим.

— ... Разбира се — прозина се Аахз, — не виждам никаква гаранция, че утре няма да се върнат.

Последното накара делегацията да замръзне на място.

— Какво? Но ти каза...

— Погледнете истината в очите, господа. В този момент единственото нещо между Сгандия и Пазара е Великия Скийв, а когато той си отиде...

Деволите се спогледаха.

— Очаквам, че ще размислиш дали да не останеш — подхвърли единият с надежда в гласа. Възнаградих го с бащинска усмивка.

— Бих искал, ама нали знаете как е? Разноските са големи и аз трябва да съм непрекъснато в движение, за да си припечелвам хляба.

— Но при твоята репутация клиентите сами ще те търсят. На теб всъщност ти е необходимо постоянно местожителство, така че да могат да те намират.

— Напълно вярно — усмихна се Аахз. — Нека си го кажем откровено, защо да ви даваме безплатно онова, за което други измерения са готови да плащат? Мисля, че ако има някой, дето да го разбира, това сте вие, деволите.

— Сега вече стигнахме до същината на въпроса — въздъхна главният говорител и придърпа близкия стол към себе си. — Добре. Колко?

— Колко? — повтори досущ като ехо Аахз.

— Не ми излизай с този номер — отсече деволът. — У един перверт невинността изглежда смешно. Просто ни кажи какъв хонорар ще е нужен, та да задържим Великия Скийв на Пазара като магьосник резидент.

Аахз ми намигна и рече:

— Аз съм уверен, че ще намерите хонорара му за разумен. Е, разумен, когато се поразмислите какво получавате срещу парите си. Естествено числото, което имам наум, се отнася само за това той да направи Пазара своя оперативна база. Ако се появи някакъв специфичен проблем, ще трябва да преговаряме отделно.

— Разбира се — трепна като ужилен деволът.

Облегнах се назад, за да изчакам търпеливо. Щеше да отнеме известно време, обаче бях сигурен в крайния резултат. Освен туй си знаех, че какъвто и хонорар да е имал предвид Аахз отначало, той го е удвоил, когато говорителят на търговците направи гафа с „перверта“. Като первект Аахз е много чувствителен към това как го наричат... а този път нямах намерение да споря с него.

* * *

— Страшно съм доволен! — ликуваше скромно моят ментор. — Не само че получаваме твърда заплата и от Сгандия, и от деволите, но и не се налага да вършим нещо, за да я изработваме! Това е по-добро дори от уговорката, дето имахме в Посилтум.

— Блага сделка, Аахз.

— А какво ще кажеш за тази резиденция? От нея до колибата, която вие с Гаркин наричахте къща, когато за пръв път се срещнахме, е колкото от небето до земята.

Двамата с люспестия разглеждахме нашия нов дом, осигурен ни благодарение на една допълнителна клауза в договора с търговците от Пазара. Беше огромен и направо съперничеше по размери на кралския дворец в Посилтум. Най-интересното бе, че отвън изглеждаше не по-голям от някое най-обикновено дюкянче на Дева.

— Разбира се, настояването за пожизнена отстъпка за всичко на тоя Пазар беше гениална идея, ако мога сам да го кажа.

— Да, Аахз. Гениална.

Моят учител престана да ликува и да се самовъзхвалява, за да ме погледне озадачено.

— Скийв, да не би нещо да те безпокои? Виждаш ми се леко потиснат.

— Нищо няма.

— Хайде, изплюй камъчето — настоя той. — Сега би трябвало да си на седмото небе, а не като че гемиите ти са потънали, все едно си чул, че твоят дракон е пипнал смъртоносна болест, и тем подобни.

— Ами има едно-две нещица — признах с неохота. — Първо, някакво лошо предчувствие за сделките, които ти току-що сключи.

— Я почакай — намръщи се Аахз. — Преди да се захванем с търговците, обсъдихме всички подробности и ти рече, че двойната игра не те смущава.

— Наистина не ме смущава. Ако не друго, радвам се да видя, че за разнообразие и на Сгандия, и на деволите им се връща малко със собствените им номера.

— Тогава какво не е наред? Аз ти издействах всичко, за което успях да се сетя!

— Точно това не е наред.

Моят ментор рязко тръсна глава, сякаш да проясни погледа си.

— Трябва да си призная, че този път аз не разбирам *ти* к'во ми казваш. Можеш ли да го повториш пак, но по-бавничко?

— Стига бе, Аахз. Знаеш за какво става дума. Ти ми издейства повече пари, отколкото бих съумял да изхарча за цял живот, прекрасна къща... и то, имай предвид, не къде да е, ами на самия Пазар... стабилна работа всеки път, когато я поискам... Накратко казано, всичко, което ми е нужно не само да оцелея, а да процъфтявам. Всичко.

— Е, и?

— Питам се да не би да ме подреждаш така, за да можеш да си тръгнеш? Заради туй ли е цялата тази история?

Тайно се надявах, че перфектът ще ми се изсмее в лицето, че ставам глупав. Вместо това той погледна встрани и потъна в мълчание.

— Хубаво, де, мислех си по въпроса — произнесе най-накрая. — Напоследък се справяш много добре и както казваш, тая последна сделка ще те осигури да не гладуваш. Истината е, че ти нямаш повече нужда от мен.

— Но, Аахз!

— Никакво „Но, Аахз“! В момента не върша нищо друго, освен да повтарям онова, което ти ми наблъска в ушите в началото на тази лудория: ти нямаш нужда от мен. Аз доста поразмишлявах. Прав си. Реших, че винаги си желал да го чуеш от моите уста.

— Може би не ми се ще да съм прав — рекох жално. — Може би искам наистина да се нуждаех повече от теб и нещата да могат да продължат вечно — така, както бяха по-рано.

— В това се състои по-голямата част от порастването, момче — въздъхна Аахз. — Да се изправяме пред действителността, независимо дали ни се иска, или не. Ти го правиш и аз си дадох сметка, че е време и аз да го направя. Ето защо смятам да остана тук.

— Обаче на теб не ти се налага да... Какво?

Лицето на моя ментор се разля в една от неговите широки усмивки.

— В този случай действителността, пред която съм изправен, е, че — независимо дали се нуждаеш от мен, или не — откак те взех за чирак, съм се забавлявал повече, отколкото за столетия наред. Не съм сигурен какво точно ще ти се случи следващия път, но не бих го пропуснал и заради цялото злато на Дева.

— Това е страхотно!

— ... Разбира се, все още има много неща, на които мога да те науча, също както има много неща, които аз пък трябва да науча от теб.

— От мен? — примигнах.

— Аха. От известно време, момче, Аахз се учи от теб. Просто никога досега не съм бил способен да си го призная. Твоят маниер да се държиш с хората ти извоюва уважение дори от страна на онези, дето не те обичат. Аз невинаги успявам да го постигна. Доста народ се бои

от мене, ала не чак толкова ме уважават. Ето защо изучавам *твоите* методи и съм напълно решен да продължа да го правя.

— Това е... м-м-м... Интересно, Аахз. Но защо се нахрани да ми го кажеш точно днес?

— Защото ако остана, ще бъде само при едно условие: да се събудиш и да възприемеш факта, че в нашите взаимоотношения ти си равностоен партньор. Край на всички тези „чирашки“ дивотии. Започват много да ми действат на нервите.

— Леле, Аахз... Аз...

— Уговорено?

— Уговорено.

Стиснахме си тържествено ръцете и в същия миг се сетих, че когато за пръв път ме прие за чирак, той ми отказа този простичък акт. Равностоен партньор. Уау!

— А сега кое е другото?

— М-м-м... извинявай?

— Ако си спомням добре, ти каза, че има едно-две неща, които те безпокоят. Кое е второто?

— Ами... тази къща.

— Че какво ѝ е на къщата? — избухна Аахз, изпадайки с лекота в старите си маниери. — В нея ще се намери достатъчно място за нас *и* за нашите приятели, *и* за твоите телохранители, когато се появят, *и* за Батъркърп и Глийп... и за всеки друг, който мине насам.

— Вярно е.

— И нещо повече, получихме я безплатно. Беше добра сделка.

— Я го кажи пак, Аахз.

— Казах: „Беше добра...“ Ох.

— С деволите, нали?

— О-о, хайде сега, Скийв. Това си е просто една къща. Какво може да не е наред?

— Ще използвам твоята фраза: „Умът ми не го побира.“ Опитах се да схвана къде е уловката и ми се ще да провериш дали съм подбрал правилно фактите и дали логиката ми е точна.

— Давай.

— Така-а. Деволите са експерти по пътуване между измеренията. Ако добре съм разбрал, те се изхитрят да имат тези „по-големи отвътре, отколкото отвън“ къщи, като заемат мъничко от

пространството на различни светове. Тоест ако номерираме измеренията и Дева е номер едно, нашата врата се намира в измерение едно, а останалата част от дома ни се помещава в измерение едно, точка четири или нещо подобно.

— Виж, *туй* не ми дойде наум — призна си Аахз. — Господа деволите и зъб не обелват по този въпрос. Иначе има смисъл. Трудно можеш да се правиш на обеднял собственик на магазин с такава къща току зад рамото ти. Напънех ли се повечко, щях да се сетя, че на всеки девол му е нужно тайно местенце, където да крие богатството си.

— Тъй че на нас на практика са ни дали собствено измерение — продължих аз. — Едно никъде неописано измерение, което е изцяло наше. И то безплатно.

— Точно така — кимна Аахз, но сега в гласа му звучеше нотка на съмнение.

— Е, чудя се: до колко от тези измерения търговците от Дева имат достъп и защо тъкмо това стои празно? Какво се намира в него?

— Къщата ни? — неуверено предположи моят ментор.

— И друго? — настоях аз. — Забелязах, че тук няма никакви прозорци. *Какво* има отвъд нашата задна врата, че деволите ни го дават с такава готовност?

— Задна врата?

Дръпнах настрани гоблена, за да му я покажа. Бях я открил при първата ни обиколка. Беше от тежка дървесина и с изрисувани странни символи. Освен *туй* бе укрепена с масивна греда и с няколко по-дребни, но не по-малко ефективни наглед кофари по краищата.

— Тогава се опитах да ти кажа нещо, обаче ти все ми повтаряше да млъквам.

— Май наистина ти повтарях, нали?

Десетина минути гледахме мълчаливо вратата.

— Слушай какво — рече кротко Аахз. — Хайде да отложим изследването за някой друг ден.

— Готово — съгласих се без колебание.

— ... И докато не го направим, дай да не споменаваме за това на останалите.

— Точно същото си мислех.

— ... И, партньоре?

— Да, Аахз?

— Почукат ли на тази врата, не отговаряй, освен ако сме двамата с теб.

Погледите ни се срещнаха и аз оставих гоблена да падне на мястото си.

БЕЛЕЖКИ

КРАЯТ НА ПЪРВАТА АСПРИНИАДА

За разлика от олимпийския цикъл аспринийският обхваща не четири години, а четири книги^[1]. Тъй като след Айзък Азимов това е вторият автор, комуто правя услугата да превода толкова много трудове, искам със задочната си благодарност към Робърт Асприн да преваря неговата към мен.

Да работиш над Асприн е истинско удоволствие, а да разгадаваш „цитатите“, служещи хем за мото на отделните глави, хем за допълнителен поглед към характерите и събитията, които се разиграват в тях — почти криминална загадка. Още повече че във всяка книга има по едно мото, което определя еднозначно превода на заглавието ѝ. Понеже това може да се изплъзне от вниманието и на най-предания любител на Р. Л. Асприн, ще приведа цитатите, откъдето са извлечени заглавията на първите томчета от поредицата:

„Ти си ме забъркал в още един прекрасен мит!“

ЛАУР Ел и ХАР Ди

„Митичните представи са главната причина за войните!“

А. ХИТЛЕР

„Както всеки магьосник ще ви каже — митичното подвеждане е тайната на успешната кражба.“

Д. ХЕНИНГ

„За да оцелееш във войната срещу организираната престъпност, трябва да създадеш митична бъркотия.“

М. БОЛАН

Както и сами разбирате, търсенето на втори, трети и т.н. смисъл в текстовете на Асприн превръща преводите му в нещо като задочно състезание. Досега той е отбелязал три точки, тоест не съм идентифицирал навреме трима от неговите донори на цитати. Двама от тях — инспектор Клузо от поредицата за Розовата пантера (в „Още един прекрасен мит“) и американския спортен коментатор Хари Козъл (в „Митично подвеждане“) — излових след предаването на съответните ръкописи за печат. Ще отбележа само, че въпреки призивите ми за помощ и обещаната специална награда никой от вас, скъпи читатели, не се обади, за да ми каже кой е неизвестният Д. Хенинг, осигурил цитата, свързан със заглавието на третата книга.

Е, надявам се, че след като се насладите на „Митична бъркотия“, ще дадете едно рамо в борбата с ирландско-филипинския американец.

Кънчо Кожухаров

[1] В САЩ те са излизали и в един том, озаглавен „Митични приключения“. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ПЪРВА:

Има нещо относно относително близките роднини, което е добре да се каже... налага се да се каже, защото не може да бъде отпечатано!

А. АЙНЩАЙН

Вярно е, че онова, дето се отнася за относително близките роднини, обикновено е непубликуемо, но *Алберт Айнщайн* е влязъл в историята не с него, а с неговите монографии, които е публикувал относно относителността.

ГЛАВА ВТОРА:

Когато нещата изглеждат най-безнадеждни, аз просто си казвам: „Я вдигни глава, положението би могло да бъде и по-лошо!“ И то наистина става по-лошо!

СКИЙВ

Очевидно и самият Асприн изпитва респект пред явното израстване на *Скийв*, щом го вкарва под собственото му име в списъка на своите цитатодарители. Противоречието се заключава в това, че макар и да е отлично запознат със Закона за всемирната гадост, майстор Скийв е роден оптимист и самоутешенията му са от съвсем друг характер.

ГЛАВА ТРЕТА:

Веднъж щом бил си рицар, винаги си рицар, но да си цар веднъж е прекалено често!

Сър БЕЛА от ИЙСТМАРШ

Каква прекрасна възможност да спечелите специалната награда! И понеже съм добър човек, ще ви подсказам: за *сър Бела от Ийстмари* можете да се поровите в англоезичната литература.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА:

Дълг: такса, платима за сделки с доброта (благинка).

МИНИСТЕРСТВО НА ТЪРГОВИЯТА НА САЩ

Прекрасно определение, само че още не се е появило това *Министерство на търговията* — било то американско или някакво друго, — което да успее да осчетоводи понятието морален дълг.

ГЛАВА ПЕТА:

Единственото нещо, дето е по-лошо от някой магьосник, е чиракът на магьосника.

М. МАУС

Класическите разработки на тема „Чиракът на магьосника“ са на Гьоте и Пол Дюка. Уолт Дисни се възползва от сюжета на първия и музиката на втория, за да създаде свой филмов вариант, където основен герой, разбира се, е *Мики Маус*. Мишокът действително се оказва по-лош, но не за другите, а за самия себе си, и за едната бройка не успява да се удави със собствената си магия.

ГЛАВА ШЕСТА:

Да се сдобиеш с добра информация е трудно. Да направиш пък нещо с нея е още по-трудно!

Л. СКАЙУОКЪР

Главният герой от филмовата сага „Звездни войни“ *Люк Скайуокър* няма основания да се оплаква — добрата информация сама му идва в ръцете, а оползотворяването ѝ изглежда като детска игра за него.

ГЛАВА СЕДМА:

Нищо не може да се опре на една вдъхновена жена,
освен вдъхновената пиячка.

Р. БЪТЛЪР

Нима? *Ред Бътлър* от романа „Отнесени от вихъра“ на Маргарет Мичъл е тъкмо онзи вдъхновен мъж, който успешно се противопоставя не на коя да е вдъхновена жена, а на станалата нарицателна с пробивността и твърдостта си Скарлет О'Хара.

ГЛАВА ОСМА:

Избирай внимателно приятелите си. Твоите врагове сами ще те изберат!

Я. АРАФАТ

Доста по арабски звучаща премъдрост, но едва ли точно палестинският водач *Ясер Арафат* може да бъде укорен в това, че не подбира внимателно враговете си.

ГЛАВА ДЕВЕТА:

Не разбирам защо трябва да се страхуваш, за гдето отиваш на среща с кралска особа.

К. с ЧИЗМИ

Естествено е *Котаракът с чизми* от едноименната приказка на Шарл Перо да не се страхува от кралски особи — та той ги създава сам!

ГЛАВА ДЕСЕТА:

Превъзходството в огнева мощ е безценен инструмент, когато влизаш в преговори.

ДЖ. ПАТЪН

Американският генерал *Джордж Смит Патън* (1885–1945) и герой от Втората световна война е прочут с виртуозното използване на големи танкови съединения за създаване на превъзходство в огнева мощ. Само че то не му било нужно за преговори, а за дълбоки пробиви в отбраната на германските войски.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА:

Виж какво, я дай да ти подсладя малко сделката...

ВЕЛЗЕВУЛ

Единият възможен *Велзевул* — главният военачалник на Сатаната от „Изгубеният рай“ на английския поет Джон Милтън — не само че изобщо не се опитва да подслади някаква евентуална „сделка“ с небесните сили, но поначало отрича възможността за нея.

Другото тълкование а ла Асприн е, че *Велзевул* (вече като самия Сатана) действително подслажда сделките за нещастните хора, които се улавят на въдицата му, но после това им излиза през носа.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА:

Ще го измисля в процеса на работата!

И. ДЖОУНС

При *Индиана Джоунс*, героя от „Похитителите на изчезналия кивот“, „Индиана Джоунс в храма на обречените“, „Последният кръстоносен поход“ и сериала за младежките му години, импровизацията е наистина водещо начало, но в неговата уста думите „в процеса на работата“ звучат леко префърцунено. По-точен би бил изразът „докато ме преследват, за да ме утрепят“.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА:

Тъй като женитбата е начинание, продължаващо цял живот, към нея трябва да се подхожда внимателно и предпазливо.

СИНЯТА БРАДА

Малко вероятно е рицарят *Синята брада* да е давал предварително този приятелски съвет на всяка от многочислените си жени, които след поредната сватбена нощ убивал, за да не могат да му изневерят.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА:

Някои сбогувания са по-лесни от другите.

Ф. МАРЛОУ

Сентенцията е вярна, обаче темата на романа „Дългото сбогуване“ от Реймънд Чандлър е колко трудно се оказва за детектива Филип Марлоу се сбогува със собствената си представа за възползвания се от приятелството и доверието му Тери Ленъкс — чаровен бохем, но и лишен от морални устои човек.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА:

За да оцелееш във войната срещу организираната престъпност, трябва да създадеш митична бъркотия.

М. БОЛАН

Ето още една възможност за награда. Не зная как ви звучи това *М. Болан*, ала на мен ми се чини да е важна клечка от компетентните органи на САЩ. Между другото и у нас, и в Щатите „компетентни органи“ казват единствено на полицията — вероятно защото останалите органи не са компетентни.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА:

Винаги е по-лесно да унищожаваш, отколкото да създаваш.

ВСЕКИ ГЕНЕРАЛ, ВСЯКА АРМИЯ, ВСЯКА
ЕПОХА

Ако всеки генерал от всяка армия и от всяка епоха наистина мислеше така, може би войни изобщо нямаше да има. Веруюто на военните обаче е друго.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА:

И най-добре подготвените планове често се вмирисват.

ХИТРИ Я. КОЙОТ

Зверове — разни, планове — всякакви. За да се реши загадката, не трябва да се забравя, че колкото и да е хитър *хитрият койот*, за него и най-грижливо подготвеният план се свежда до намиране на добре вмирисан леш. Асприн прави каламбур с името на *Уили Койота* (wily — лукав, хитър; Willie — Уили) — класически неудачник от поредица анимационни филми, чиито сложни планове неизменно се провалят.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА:

Животът може да бъде изгоден, стига да знаеш какви са залозите.

РИПЛИ

И тук, както при Велзевул, има два възможни варианта.

За крадеца, убиеца, завършения егоист *Сейлър Рипли* от филма „Диво сърце“ животът се оказва крайно непечелившо начинание до момента, когато той се отказва от комарджийския си мироглед, послушва дивото си сърце и се връща при любимата жена и извънбрачния си син.

Ако се съди по продължението на „Отнесени от вихъра“, неговата авторка — *Александра Рипли* — има по-скоро романтично, а не търговско-комарджийско схващане за живота.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА:

Тези дръвници трябва да се научат да уважават хората, които стоят над тях.

Ген. КОРНУОЛИС

Генерал Чарлз Корнуолис (1738–1805) е командвал британските войски по време на Американската революция и както сочат печалните за него факти, не е успял да научи „дръвниците“ американци на подобаващо уважение към английските джентълмени.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА:

Открий какво най-малко очакваш да направи противникът ти и после можеш да разчиташ, че точно това и ще направи!

РИШЕЛЬО

Каквото и да пише за него в „Тримата мускетари“ Александър Дюма, Арман-Жан дьо Плеси, кардинал дьо Ришельо (1585–1642) не е кроял интриги против Луи XIII, ами му е бил верен поддръжник. И ако се е ползвал от подобна логика, тя е била насочена не срещу установяването на втори властови център в кралството, а към възцаряването на абсолютизма във Франция.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА:

Stayin alive! Stayin alive! (Да останеш жив! Да останеш жив!)

В. ДРАКУЛА

Вероятно точно неистовото желание да останат живи на всяка цена е в състояние да направи от хората вампири, само че горните думи не са изречени от *Влад Цепеш, граф Дракула*, а са част от припева на една прекрасна песен на „Би Джийз“.

Издание:

Издателство „Аргус“, 2000

Поредица „Фантастика“ №47

Превод: Кънчо Кожухаров, 2000

ISBN: 954-570-064-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.